

Bạn Gái Cũ Của Tổng Giám Đốc

Contents

Bạn Gái Cũ Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52

Bạn Gái Cũ Của Tổng Giám Đốc



Giới thiệu

Thật là không có nghĩ đến a! Trải qua nhiều năm như vậy người đàn cô vừa hận vừa yêu lại xuất hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-cu-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Sau khi tan học tại cửa trường trung học, người đến người đi đầy cổng trường.

Cầu Ái Tình xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn đeo một chiếc mắt kính thật to, cầm trên tay một ít sách vở, hòa cùng đám người đi qua đi lại.

“Tiểu Tình!” Hạ Phong cao lớn đẹp trai đi tới, trong ánh mắt lóe lên một vài tia sáng.

“A, anh đã đến rồi.”

Quay đầu thấy một chàng trai anh tuấn xuất hiện, Cầu Ái Tĩnh nở nụ cười ngượng ngùng, lập tức đi về phía anh.

“ Xin lỗi , khiến em đợi lâu.” Hạ Phong sẵn sọc giúp Cầu Ái Tĩnh cầm lấy túi sách.

“ Không biết a....Không đợi bao lâu....thật.....” Bình thường ở trước mặt mọi người Cầu Ái Tĩnh là người miệng lưỡi lưu loát nhưng khi gặp được mỹ nam thì cũng giống như chuột gặp phải mèo, trừ nói chuyện cà lăm, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, tình yêu đầu tiên làm cho hình tượng nữ tú tài cơ trí cũng kém cách xa vạn dặm.

Hạ Phong đi ở bên cạnh cô cũng không lên tiếng, gương mặt tuấn tú khẽ mỉm cười thản nhiên, hưởng thụ cảm giác được cô gái có thành tích tốt nhất mến mộ.

Ừ,thật là thoải mái!

Nghĩ đến ngày hôm nay, trên danh sách đi săn đã ghi chép lại tên tuổi của nữ tú tài, trong lòng tràn đầy tự mãn cùng đắc ý của đàn ông.

Bảo cô gái đem xe đạp dừng lại ở ven đường, Hạ Phong liền kéo cô đi tới rừng cây sau trường.

“ Anh đang làm gì? Hôm nay em còn muốn đi học bổ túc.” Cầu Ái Tĩnh đỏ mặt, thấp giọng bày tỏ cùng chàng trai.

“ Anh muốn hôn em.” Hạ Phong hành động không kiềm chế được, mặc dù qua lại với học muội khôn ngoan, còn là muốn làm gì thì làm

Mượn rừng cây che giấu,anh đem Cầu Ái Tĩnh đè ở trên tường rào, đối với cô muốn làm gì thì làm.

“ Hạ Phong.....” Anh hôn tới vừa nhanh vừa vội, làm Cầu Ái Tĩnh giật mình, nhưng nụ hôn đầu không lưu loát cùng ngọt ngào khiến cô không thể đẩy anh được.

“ Ừ.....” Cô ở trong ngực anh, không lưu loát mà rên rỉ.

Hạ Phong không lên tiếng, thi triển kỹ thuật hôn thật tốt, làm cho cô điên đảo.

Anh hôn cô, tay vén lên váy dài của cô, khẽ vuốt ve cặp mông đẹp của cô.

Toàn thân Cầu Ái Tĩnh vô lực, choáng váng đầu óc, mắt cũng hoa lên, cô nhu thuận trong ngực của anh, cùng anh quần lấy nhau. May mà sau lưng có thể dựa vào tường rào, nên không bị ngã xuống.

Hai người ôm nhau thật chặt. Hạ Phong biết ôm Cầu Ái Tĩnh chưa trở mã hoàn toàn.

Chết tiệt, cũng đã lớp mười rồi còn như chưa trở mã....

Trong lòng ghét bỏ nhưng cũng không có biểu lộ ở trên mặt, bởi vì hôm nay hắn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm là – anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, cứ như vậy kéo xuống quần lót bằng bông của cô.

Cuối cùng cũng tới tay! Thắng lợi!

“ A!” Cầu Ái Tĩnh bị động tác của Hạ Phong làm cho giật mình, mở mắt ra.

“ Suyt, bên ngoài có người.” Hạ phong một bên cảnh cáo, một bên nhanh chóng cởi xuống quần lót của cô, lại đem quần lót của cô nhét vào túi quần của mình.

“ Anh làm gì thế hả?” Không nghĩ tới quần lót cứ như vậy bị anh cởi xuống, Cầu Ái Tĩnh gấp đến độ muốn khóc.

“ Ngoan, cho anh làm quà tặng đính ước.” Hạ Phong tiêu sái cười, lơ đãng lắc mình, không để cho cô đem quần lót đoạt lại.

“ Nhưng mà em không có mặc quần lót.....” Phía dưới lạnh lạnh, cảm giác thật kì quái.

“Không sao, em chỉ cần đừng chạy quá nhanh, ai sẽ biết em không có mặc quần lót?” nói xong, anh còn dí dõm vỗ một cái vào mông của nàng.

“Nhưng” Cầu Ái Tĩnh nở nụ cười ngược ngược, hai má cũng đỏ lên. Cô tại sao có thể không có mặc quần lót mà đi tới lớp học bỏ tức được....

“Em ngay cả tặng quần lót cho anh cũng khó chịu à?” Hạ Phong nâng gương mặt tuần tú, cả người tản ra cảm xúc.

“Không có..... Nhưng, không phải.....” Cầu Ái Tĩnh lắp bắp.

“Không phải là tốt rồi.” Hạ Phong đổi giận thành cười, không hề động tay động chân với Cầu Ái Tĩnh nữa, vỗ vỗ bụi bặm trên người cô, rồi đưa cô trở về .

Thấy anh tâm tình bất định, Cầu Ái Tĩnh cũng không dám nói gì nữa, chỉ đồng ý.

Ồ, nhưng dưới váy không có quần lót, lạnh lạnh, thật sự rất kì quái đó....

“ Ai nha.....mình cảm thấy được ...” Đỗ Ôn Nhu hé miệng, ríu ra ríu rít.

“Không đúng á..... không phải hình dáng kia!” Chân Khả cũng tiếp lời.

Ở phòng khách của viện thẩm mỹ “ Lệ Mỹ Tư ” trước mặt, có bốn mỹ nữ xinh đẹp như hoa đang không ngừng nói chuyện, như đang thảo luận nên ăn mặc như thế nào mới phù hợp với người tình trong mộng.

“ Nhưng mình cảm thấy được. Ái Tĩnh nên....” Hướng Duy Mỹ có ý kiến khá nhiều.

“ Các cậu thật là phiền đó! Mình nói không cần rồi mà!” Văn Tĩnh che lỗ tai, sắp bị bạn tốt của mình làm phiền chết rồi.

Kể từ khi ba người bạn tốt có bạn trai thì khổ nạn của cô cũng bắt đầu.

Bởi vì bọn họ sợ cô về sau sẽ biến thành một kẻ lẻ loi, hiu quạnh, cả ngày nhìn Đông ngó Tây, bị nhóm nhiều chuyện dòm ngó, cho nên bạn tốt của cô đứng lên làm mai, chính là muốn đem cô ra ngoài tiêu thụ.

Cho nên họ mới đến nơi này.

Viện thẩm mỹ “ Lệ Mỹ Tư ” này,các tầng lầu chia ra làm thẩm mỹ mặt, thẩm mỹ răng, tóc đẹp,liệu pháp nước, chỉnh hình, Spa, tạo hình toàn thân..... Ở chỗ này, tuyệt đối có thể thỏa mãn được những cô gái muốn trở nên xinh đẹp.

“Cậu mới phiền đấy, tại sao lại không cần? Về sau bọn mình đều gả đi, chỉ còn lại cậu , vậy muốn làm sao bây giờ?” Hướng Duy Mỹ khí thế bức người, kéo cổ tay Cầu Ái Tĩnh, không cho cô chạy trốn.

“Hôm nay, mình nhất định thay đổi cậu từ đầu đến chân.”

“ Mình thế này là được rồi vì sao phải vì đàn ông mà thay đổi bản thân mình?” Cầu Ái Tĩnh thà chết cũng không nghe theo.

“ Người đẹp mới tạo được ấn tượng tốt, cậu làm ơn vào đi.” Chân Khả cầu xin bạn tốt. Có người muốn bỏ tiền giúp cô ấy tạo hình mà cũng

Buổi gặp mặt tốt như thế mà, haizz!

Sớm biết vậy tối nay cô đã ở nhà nói chuyện yêu đương...

Mạc Ứng chí đang còn ở nhà đợi cô mà?Ai!

“ Đúng vậy! Coi như không vì đàn ông kia thì ít nhất cũng phải vì mình chứ . Nếu như cậu ăn mặc xinh đẹp nhưng vẫn không thể gả, ít nhất người ta nói cậu kén chọn, mắt thẩm mỹ cao, mà không phải nói cậu là kẻ không ai muốn.” Đỗ Ôn Nhu xuống tay từ nhược điểm của bạn tốt.

Ai ai cũng biết miệng lưỡi thế gian đáng sợ, sao lại muốn bị người khác nói xấu?

Công lực của những bà tám đó rất đáng sợ nha.

“Hừ, cậu nói người nào không ai muốn hả?” Cầu Ái Tĩnh đẩy đẩy gọng kính, khuôn mặt thông minh không chịu thua kém, khó chịu nhìn chằm chằm đồng đẳng.

Chân Khả cùng Hướng Duy Mỹ dùng ánh mắt bội phục nhìn Đỗ Ôn Nhu.

“ Tuyệt đối không phải là mình nói.” Đỗ Ôn Nhu dùng hai ngón tay che miệng, bày tỏ cô tuyệt đối giữ yên lặng, không tham dự thảo luận.

“Ghê tởm!” Cầu Ái Tĩnh hừ mũi tức giận.

Mặc dù tức giận đến toàn thân phát run nhưng cô cũng muốn thử vào xem sao.

Ngay cả việc cô chưa kết giao bạn trai cũng bị người ta đưa lên trên web thảo luận, tiến tới lên báo trang đầu, cho nên cô tuyệt đối tuyệt đối không thể để bị đám bà tám đó nói cô không ai muốn !

“ Được, chúng ta vào.” Cầu Ái Tĩnh bị lời nói của Đỗ Ôn Nhu kích thích, buông tay Hương Duy Mỹ ra, quyết định muốn vào thăm mỹ viện cấp năm sao này sửa sang lại xem.

“ Thật tốt quá!” Tiếng hoan hô của Chân Khả như sấm động .

Việc này không nên chậm trễ, Hương Duy Mỹ vội vàng đem bạn tốt tới tận cửa, chỉ sợ cô đổi ý.

“ Thế này mới đúng! Cậu rút cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi.”

“ Không cần nói nhảm nữa, đi vào nhanh một chút!” Đỗ Ôn Nhu vội vàng đẩy thắt lưng của Văn Tĩnh,

Hiện tại đến cùng là tình huống gì đây? Cầu Ái Tĩnh bị bạn tốt thúc giục ở bên cạnh, có chút không thể làm gì khác hơn là bước vào cửa chính của thẩm mỹ viện.

Oh, my god.....

Sắc mặt Cầu Ái Tĩnh trắng bệch trốn ở trong nhà vệ sinh nữ, không dám đi ra.

Cô nhìn chăm chăm vào hình dáng của chính mình trong gương, không dám tin. Lúc này, cô mặc một bộ lễ phục sang trọng, sau lưng lộ đến phần eo, váy bằng chất liệu chiffon êm ái làm cho cô có thể khoe được những đường cong hoàn mỹ, tóc thì được vấn lên thành búi đơn giản.

A a a.....

Cầu Ái Tĩnh không thể tin được mấy người bạn tốt liên hiệp biến cô thành bộ dáng quyến rũ giống như vậy. Trên người cô cũng đã thay đổi không ít, còn phải trò chuyện với những người đàn ông khác ở trong bữa tiệc.

Có lầm hay không ?

Nếu như cô phải thay đổi thành bộ dáng như vậy mới có đàn ông theo đuổi, cho dù nói cô thế nào nữa thì cô cũng tình nguyện không để ai lấy cô làm vợ.

Cầu Ái Tĩnh nhìn chăm chăm bóng dáng trong gương kia, khuôn mặt thanh tú nhìn không ra biểu tình.

“Ai nha, nghĩ cũng biết cậu trốn ở chỗ này.” Hương Duy Mỹ nhìn khắp hội trường bữa tiệc cũng không thấy bạn tốt, liền đi tới nhà vệ sinh nữ quả nhiên để cho cô tìm được người rồi.

“Duy Mỹ ,mình muốn về nhà.” Nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của chị em tốt, nguyên một bụng hỏa của Cầu Ái Tĩnh bỗng dưng tan hết, chỉ là biểu thị thể thôi.

Họ chỉ là muốn giúp cho cô có bề ngoài rạng rỡ lên mấy phần cũng làm cho cô được coi trọng hơn mà thôi.

Mặc dù tâm tình không tốt nhưng cô vẫn có thể giữ được lí trí mà phân tích động cơ của các bạn mình.

“Cậu còn chưa khiêu vũ với bất kì một người đàn ông nào trong đêm nay đấy.” Hương Duy Mỹ cười hi hi đưa mắt nhìn bạn tốt.

“Nhưng” Cầu Ái Tĩnh thật khó khăn mà nhìn bạn tốt của mình,

“Không cho cậu trở về. Hôm nay mình sẽ liều mình cùng quân tử đó!” Chân Khả cũng sáng ngời bước vào nhà vệ sinh nữ , trên người phủ một bộ váy dạ hội.

Trường hợp này cô rất ít tham gia, bởi vì cho dù là công việc cô không phải xuất hiện ở dạ tiệc.....

“Hôm nay thật vất vả bốn người chúng ta đều ở đây, mình không cho phép cậu như vậy. Thật mất hứng.” Đỗ Ôn Nhu cương chế bạn tốt ở lại.

“Được rồi! Được rồi! Ở lại thì ở lại.”

Một người không nói lại ba người, Cầu Ái Tĩnh chỉ có thể giơ cờ đầu hàng toàn phần, ngoan ngoãn đi theo mọi người vào đại sảnh bữa tiệc.

“A, họ tới. ”

Đứng ở góc uống rượu, Đới Bằng Trình thấy mấy người phụ nữ tiến vào trong hội trường, liền dẫn bạn tốt đi lên trước, hội hợp với đám người phụ nữ .

Không sai! Anh đã nhận lời tìm một người bạn trai cho bạn tốt của bạn gái mình.

Mạc Ứng Chí và Phó Kính Dương đứng ở một bên, dùng ánh mắt đồng tình nhìn bạn tốt trên thương trường của mình.

Hì hì, đầu năm nay người làm mai cũng không dễ làm.....

Cũng may hôm nay gánh trách nhiệm nặng nề này không phải mình.

Vốn Đới Bằng Trình nghĩ đến bộ dáng “cháo trắng rau dưa” của cô kế toán công ty mình, sợ rằng nói không ra những lời dễ cử tốt đẹp gì, thật không ngờ cô ấy sửa soạn lên lại có bộ dáng mê người, xinh đẹp như vậy.

Thật đúng như câu “Người đẹp vì lụa”.

Ừ, không tệ không tệ, như vậy sẽ không quá mất thể diện với người anh giới thiệu tới.

Lúc này sắc mặt của Đới Bằng Trình mới tốt đẹp một chút, giới thiệu bạn trai cho Cầu Ái Tĩnh.

Người được giới thiệu cũng tương đối nể mặt Đới Bằng Trình, lập tức vươn tay, muốn mời Cầu Ái Tĩnh khiêu vũ. Cầu Ái Tĩnh dưới áp lực của bạn tốt, không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn tiếp nhận lời mời.

Thấy tình hình thuận lợi như thế, mấy người phụ nữ cũng buông xuống tảng đá trong lòng, đi theo bạn trai tiến vào sàn nhảy.

“Cô là bạn tốt của bạn gái Đới tổng?” Lôi Văn mới vừa trở về nước, đối với vẻ đẹp của Cầu Ái Tĩnh tương đối có thiện cảm.

“Đúng vậy!” Cầu Ái Tĩnh đi theo từng bước nhảy, chỉ lễ phép cười vì sự săn sóc của Lôi Văn.

Tiếng nhạc tuyệt vời lại vang lên bên tai mọi người, Cầu Ái Tĩnh chỉ lễ phép mỉm cười khiêu vũ cùng người đàn ông mà cấp trên giới thiệu, dường như rất vui vẻ.

Hạ Phong ngồi ở trên ghế sa lon, trên tay cầm một ly rượu mạnh.

Anh là tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị, mới trở về nước tiếp quản sự nghiệp được năm năm, liền đem sản nghiệp tập đoàn điện tử Hạ thị phát triển hơn trong thương giới.

Nhưng trên thương trường người mạnh cũng có lúc thất bại, đây là thời điểm anh vừa kết thúc một cuộc hôn nhân, khiến tâm tình của anh rất kém, mới theo lời mời của Phó Kính Dương mà tham gia bữa tiệc này

Phó Kính Dương còn nói, chỉ cần trong cuộc đời của anh xuất hiện một cô gái tốt, giúp anh chuẩn bị cơm ăn, áo mặc, anh sẽ rất nhanh quên được sỉ nhục và tổn thương mà người vợ trước mang lại cho anh.

Lãng tử vô tâm, theo tính tình thích náo nhiệt của anh, thích hợp với loại phụ nữ nhàm chán đó sao?

Nhưng tiếp tục nhốt mình ở trong nhà, thấy tất cả đồ dùng của người phụ nữ kia để lại, tình cảnh ngọt ngào phóng túng thường ngày lại hiện lên trước mắt.....

Sự bi thương của anh cũng không dừng lại được.

Cho nên anh mới tiếp nhận lời mời của Phó Kính Dương, xuất hiện tại bữa tiệc này.

Anh cũng không muốn quen người phụ nữ, chỉ là muốn mượn bầu không khí của bữa tiệc để dời đi sự chú ý của mình....

Khụ, thật là nhếch nhác.

Không nghĩ tới từ trước tới giờ người luôn tung hoành tình trường như Hạ Phong cũng có lúc bị phụ nữ làm cho chật vật như lúc này..... Có lẽ thật là ông trời muốn trừng phạt anh đi!

Trong mắt anh hiện lên nỗi u buồn....

Đột nhiên, Hạ Phong bị đung, rượu trong ly cũng bị đổ ra ngoài. Anh còn chưa hiểu tình huống thì một cô gái đáng vẻ yếu điệu liền ngã ở trong lòng anh.

“Cẩn thận!” Hạ Phong một tay cầm ly, một tay nắm chặt cánh tay của giai nhân, không để cho cô té ngã ở trong ngực mình.

“Ách, cảm ơn.” Cầu Ái Tĩnh nhếch nhác ngã ở trong lồng ngực của anh, cái mông có chút ướt ươn, cô biết mình đung người ta làm đổ rượu ra.

“Không sao, chuyện như vậy là khó tránh khỏi.” Hạ Phong tác phong nhanh nhẹn, nhẹ nhàng đưa tay ôm bên eo của cô, để cho thân thể mềm mại của cô dựa sát mình.

“Anh.....” Cô liếc mắt một cái liền nhận ra chủ nhân của khuôn mặt tuấn tú đang tươi cười này.

Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, người cô vừa yêu vừa hận như thế lại có thể xuất hiện ở trước mặt cô một lần nữa.

Chỉ là..... Người đàn ông này dường như không nhận ra cô.....

“Ừ?” Mỹ nữ từ trên trời rơi xuống này có thể đem trái tim âm u của Hạ Phong thoáng dịu chút.

“Tôi rất xin lỗi..... Đổ rượu lên áo của anh.” Cầu Ái Tĩnh miễn cưỡng nói ra lời nên nói mà, liền vội vàng muốn bò dậy từ trên người anh.

“Cô gái, có nguyện ý nhảy với tôi một điệu không?” Thấy người phụ nữ mình yêu mến ở trong ngực của người đàn ông khác, Lôi Văn cảm thấy bất an trong lòng.

“Tôi.....” Thân thể Cầu Ái Tĩnh thoáng lui về phía sau. Cô chính vì tránh né hấn đuổi theo, mới có thể ngã trên người Hạ Phong.

“Chuyện này không thể được, tôi đã mời cô ấy điệu nhảy tiếp theo rồi, tại sao lại có thể chấp tay nhường kẻ khác được?” Hạ Phong từ trong thân thể của cô và trong lời nói nhanh chóng đoán được đối diện cô là người theo đuổi vô ý, nên tự động cô ôm vào trong ngực, bá đạo dẫn cô vào trong sàn nhảy.

Ách, tại sao lại có thể như vậy?

Tại sao anh ta có thể tự tiện quyết định? Cô đồng ý khiêu vũ với anh lúc nào vậy hả?

Cầu Ái Tĩnh nhìn chằm chằm anh, đang nghĩ nên từ chối như thế nào.

“Đừng nóng giận! Cô không muốn khiêu vũ với hấn ta đúng không?” Hạ Phong lười biếng cười, khoe mắt hướng về phía Lôi Văn đang đứng.

Cầu Ái Tĩnh không còn lời nào để nói, chỉ có cách trấn an mình, đi theo anh khiêu vũ.

Gặp lại người yêu cũ

Anh xuất hiện trước mặt cô như thế này, còn mang theo cô đi khiêu vũ.....

Chỉ là, trong đầu óc của anh đã không có bóng dáng của cô rồi.

Cầu Ái Tĩnh vừa thương tâm, vừa vui mừng, trong lòng tràn đầy ngū vị.

Cuối cùng, cô ngoan ngoãn để Hạ Phong dẫn mình khiêu vũ, không nói thêm bất kì lời nào nữa.

Không nhớ rõ cô cũng tốt, cô không cần anh nhớ cô.

Cô nhớ anh, có đôi lúc anh còn xuất hiện trong giấc mơ của cô.

Trong mơ, anh theo đuổi cô không phải vì tiền đánh cuộc, mà vì vẻ đẹp của cô. Giống như hiện tại cũng vậy.....

“Ừhm.....”

Người đàn ông dùng đầu lưỡi cạy đôi môi của Cầu Ái Tình ra, bừa bãi đòi hỏi ngọt ngào từ cô.

Dưới ánh sáng yếu ớt, môi của cô bị bịt kín, hơi thở tinh khiết của phái nam bao quanh cô. Thân thể mềm mại của cô xụi lơ ở trong lồng ngực to lớn của anh.

Hạ Phong ôm chặt giai nhân yếu điệu trong ngực, mượn lưỡi hôn trên chốc dục vọng của cô.

Anh lần lượt cắn mút đôi môi của cô, cả khước môi cũng không bỏ qua, bàn tay đỡ ở sống lưng của cô, khẽ vuốt ve da thịt mềm mại như tơ gấm.

“Ừ....” Cầu Ái Tình không nhận được phát ra tiếng ngậm nga.

Tay cô run rẩy nắm lấy lễ phục, hai chân vì sự mãnh liệt của anh mà mềm nhũn, hóa thành dòng nước xuân ở trên người của anh liền.

Đôi mắt Hạ Phong bởi vì dục vọng mà có vẻ thâm thúy, hầu kết khẽ chuyển động lên xuống.

“ Anh nhẫn nhịn cả buổi tối, đã không nhận được nữa rồi.” Không kiềm chế được dục vọng bộc phát, tay ở lưng khẽ di chuyển tới trước ngực cô.

Cách lớp vải vóc thật mỏng, anh to gan che phủ cặp vú đầy đặn, không ngừng xoa bóp.

Kể từ lúc li hôn với vợ trước, thật lâu rồi anh không có phóng túng như vậy, mà cô gái xinh đẹp này lại khơi gợi dục vọng của anh lúc này. Bộ dáng của cô cũng theo hành động của anh mà lay động.

Thật là một thân thể xinh đẹp.....

Anh muốn ăn cô!

“Chúng ta vẫn còn ở bên ngoài.....” Cầu Ái Tình dựa vào lí trí còn sót lại mà nhắc nhở mình, không thể luống cuống ở trước mặt anh.

Nếu để cho người quen nhìn thấy, tin tức truyền đi, mặt mũi của cô còn đặt ở nơi nào được?

Nhưng cô cũng không muốn trốn tránh sự dẫn dụ của Hạ Phong.

Ở đêm thần kì này, cô như cô bé lọ lem đi giày thủy tinh, dễ dàng có được tâm tư của hoàng tử.

Đến ngày mai, khi pháp thuật hết hiệu lực, cô và anh lại trở thành người xa lạ.

Thừa dịp tối nay, cô cần phải chấm dứt tâm nguyện nhiều năm. Cô muốn liên kết thân thể với anh, cho dù về sau không có gì, cô đều không hối hận!

Cô đang ở đêm xinh đẹp nhất này.....

“ Vậy còn không dễ dàng, chúng ta đi thuê phòng.” Không ngờ cô có ý nghĩ như vậy, Hạ Phong mừng rỡ như điên.

Dứt lời, anh liền kéo cô đi tới khách sạn.

2. Chương 2

“Ừ....”

Thân thể của hai người dây dưa không dứt, đôi môi dán chặt vào nhau, khó khăn đi về hành lang phía trước, nhưng vẫn tìm được phòng, mở cửa đi vào.

Vừa vào cửa, Cầu Ái Tình liền đá đôi giày cao gót xuống, cả người mềm yếu như không xương tủy trong ngực Hạ Phong.

Anh dán sát vào môi của cô, đầu lưỡi nóng bỏng cấp tốc chui vào, quần quýt cùng với cô, lồng ngực rắn chắc cũng không ngừng ma sát hai vú cao vút của cô, trên đùa dục vọng của nhau.

“A.....” Cô nhẹ giọng thở dốc.

“Thanh âm của em thật dễ nghe.....” Giọng Hạ Phong khàn khàn, tràn ngập dục vọng.

Anh rất hài lòng với biểu hiện phóng khoáng của cô, tin tưởng bọn họ ở trên giường sẽ rất hòa hợp.

“Hạ tổng, có người phụ nữ nào thoát khỏi sức quyến rũ của anh? Hay không nhiệt tình với anh chưa?” Lời nói của Cầu Ái Tĩnh đầy hàm ý, còn cố ý dí dỏm nháy mắt với anh.

“Ha ha.....Em thật biết cách làm người ta yêu thích...” Hạ Phong kích động, bụng dưới đã nóng ran. Tay anh dễ dàng xâm nhập vào bên trong lễ phục của cô, bắt đầu xoa bóp hai vú, lúc nặng lúc nhẹ, cô trở nên thành thực giống như cây đào mật, cực kì mê người.

“Vậy sao?” Cầu Ái Tĩnh hô hấp dồn dập, thật ra rất khấn trương.

Bụng dưới của anh cách lớp quần áo mà chống đỡ nơi mềm mại của cô, tay anh cũng không ngừng vuốt ve từng tấc da thịt của cô. Hai vú trắng nõn bị anh đè ép càng thêm căng đau, anh thừa dịp ngậm lấy vành tai của cô, khiến cho cô nổi cả da gà.

Cô chưa từng có cảm giác thần kinh bị tập kích như thế này, tiếng rên rỉ không tự chủ được từ trong miệng cô chui ra.....

Cảnh tượng mong ước đã lâu này, hôm nay rốt cuộc cũng được thực hiện....

Cô tuyệt đối sẽ không hối hận, cô tuyệt đối muốn cảm giác này.....

“Em thật nhạy cảm.....” Hạ Phong nhanh chóng xé đi lễ phục của cô, để cho đóa hoa của cô đứng thẳng, nở rộ ở trước mặt anh, hai tay nắm lấy bầu vú mềm mại, lôi kéo nụ hoa màu hồng mê người kia.

“A!Thật là đau.....” Cô cau mày, có cảm giác vui thích đang dâng lên ở trong người.

“Đó là cảm giác anh yêu em....”

Hạ Phong không ngừng đùa bỡn hai vú nhỏ của cô, ngón tay giữ lấy nụ hoa, đầu vú bị anh xoa bóp trở nên xinh đẹp giống như một đóa hoa đang nở rộ. Khi cô thở dốc không dứt thì anh lấy miệng ngậm đầu vú, lưỡi không ngừng chuyển động đùa bỡn địa phương nhạy cảm này.

Loại xâm lược và cảm giác tê liệt kia tới bây giờ Cầu Ái Tĩnh cũng chưa từng thử qua, khoái cảm bao phủ khiến cô không cách nào chịu đựng được.

“Không.....” Cô lắc đầu không ngừng.

“Như vậy đã không chịu nổi sao?” Khẽ liếm vành tai mềm mại của cô, Hạ Phong thưởng thức bộ dáng cô khi bị hãm sâu trong tình dục.

“Ừ.....” Cô đã loạn ý tình mê, mắt sáng tràn đầy khát vọng như mời gọi, khẽ vuốt ve thân thể của anh.

Bắp thịt phái nam rắn chắc, nổi rõ cả vân da khiến cho cô mê muội....

“Em giúp anh cởi quần áo.” Cô cởi áo sơ mi của anh ra, tiếp xúc thân mật với lồng ngực rắn chắc.

“Cám ơn em, tiểu mỹ nhân.” Khóe miệng khẽ cười, Hạ Phong ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ trong tóc của cô, hạ thân xôn xao càng dữ dội hơn.

Quần áo của hai người từ từ rơi xuống.

Hạ Phong kéo thân thể xinh đẹp lại gần hơn, khiến da thịt nồn nà, mềm mại của cô dán sát bắp thịt đang căng lên của mình, ngón tay anh theo khe mông đi tới nơi tư mật của cô.

Cầu Ái Tĩnh khẽ run vì khấn trương, dưới sự vuốt ve của anh mà mềm yếu, vô lực.

Mong ước đã lâu rốt cuộc cũng được thực hiện, có thể khiến cô không cảm động sao? Cô tựa vào lồng ngực của anh, lắng nghe nhịp tim của anh.

Cầm thấy cô run rẩy, ngón tay Hạ Phong lướt qua bắp đùi của cô, thuận thế vùi sâu vào hoa huyết ướt át.

“Không cần lo lắng, anh sẽ chăm sóc tốt cho em.”

“Em không có.... ” Ý thức của cô đều bị khoái cảm đánh tan.

Không để cho cô có cơ hội suy nghĩ, Hạ Phong kéo bắp đùi của cô ra thật nhanh, ngón tay hướng tới bộ vị phái nữ mảnh mai kia.

“A!” Cầu Ái Tĩnh thở gấp một tiếng.

Hạ Phong nâng bắp đùi của cô lên, gác trên vai mình, để cho bắp đùi trắng như tuyết, bụng phẳng lì, hoa huyết ướt át hoàn toàn hiện ra trước mắt anh.

Thấy ánh mắt sắc bén của anh, Cầu Ái Tĩnh run lên, cũng không phải sợ hãi mà là cảm giác chấn động không yên.

Cô biết anh đã quên cô, nhưng cô chưa từng quên. Chương 2.2

Năm đó khi quen biết thì anh giống như hoàng tử tôn quý ở trên cao, mà cô chỉ là một người rất bình thường.

Anh theo đuổi cô, khiến cô có cảm giác như trong mơ.

Sau đó lại chứng minh anh chỉ trêu đùa cô, mặc dù cõi lòng tan nát, cô cũng chỉ có thể chán nản rời đi.

Nói cô không hận là giả, nhưng bỏ qua oán hận cũng là điều có thể.

Chưa từng nghĩ tới thân thể của bọn họ sẽ có thời khắc quẩn quýt như vậy, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội.

Cô có thể cảm nhận nhịp tim đang đập liên hồi trong lồng ngực.....

Thân thể của cô dâng lên một cỗ hưng phấn, khát vọng ở chung với anh, máu trong người cũng nóng lên.

Tình dục ngủ say nhiều năm trong người cô theo những vuốt ve của Hạ Phong mà thức tỉnh.... Cô muốn anh!

“Em thật đẹp...” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn chằm chằm khe huyết, ngón tay mang theo ma lực ra vào trong hành lang nhỏ, khiến cô khẽ ngâm nga.

Lắng nghe tiếng rên rỉ mềm mại của cô, vật nam tính dưới bụng của anh cũng rục rịch ngóc đầu lên.

Anh ngậm lấy hạt đào nhỏ của cô, dùng đầu lưỡi trêu chọc, phối hợp với luật động của đầu ngón tay khiến cô rơi vào trạng thái kích động.

“A!” Thân thể Cầu Ái Tĩnh bị dục vọng đánh thẳng vào mà đỏ bừng, cô bắt đầu ngo nguẩy, toát ra một lớp mồ hôi mỏng, trong suốt trên thân thể.

Không biết là muốn thoát khỏi nhiệt độ trong cơ thể hay là muốn quyến rũ người đàn ông bên cạnh, thân thể cô vì khẩn cầu cực độ mà run rẩy.

“Nóng quá....” Cô kêu gào.

“Em mở rộng chân ra một chút.” Hạ Phong bị bắp đùi mềm mại của cô kẹp chặt, tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào bụi hoa còn dính dịch yêu ướt át.

Cầu Ái Tĩnh khẽ mở chân ra, từ từ dời đi mấy tấc.

“Còn chưa đủ.” Tay của anh tiếp tục nằm ở trong cô, luật động lúc nhẹ lúc nặng, cũng không đồng ý thỏa mãn dục vọng của cô.

“A....” Cả người cô run lên, hạ thân kịch liệt lay động.

Ngón tay Hạ Phong khẽ xoa nắn nhụy hoa nhạy cảm, khiến cho cơ thể của cô theo bản năng chuyển động vòng eo.

Anh tăng nhanh tốc độ ngón tay, dùng sức trêu đùa nhụy hoa đã đỏ ửng.

Giữa hai chân Cầu Ái Tĩnh tràn ra khối lượng lớn dịch yêu trong suốt, thấm ướt ngón tay của anh.

“Nhìn xem! Ướt đầm....” Hạ Phong khoe khoang như đang nhắc nhở phía dưới cô khá nhạy cảm.

“Oh.....” Không nghĩ tới hình ảnh trong phim A lại xuất hiện ngay trước mắt nhưng cô cũng không có cảm thấy mình bị hạ thấp, ngược lại trong lòng lại có chút nôn nao muốn thử. Cô hi vọng Hạ Phong nhanh xỏ xuyên qua cô, cô cần anh tới lấp đầy thân thể trống rỗng của mình, không để cho cô đói khát nữa.....

Tựa như hiểu được ánh mắt khát vọng của Cầu Ái Tĩnh, Hạ Phong rút tay ra, ngón giữa dính đầy chất lỏng trong suốt từ khe huyết chật hẹp của cô, đặt vật đã cứng rắn chĩa vào nơi ướt át nhất của cô, không ngừng ma sát ở ngoài hoa huyết.

“Sao chậm vậy..... Nhanh lên một chút đi.....” Cô bắt an nức nở, ghen ngào.

“Suyt, thật không có sự rụt rè của phụ nữ.” Mặc dù nói như vậy, nhưng anh vẫn nhấn người một cái, lưỡi dao thịt nhanh chóng đi vào trong cơ thể của cô.

“Thật là đau!” Cô hét lên một tiếng, đau đến không biết phải làm sao.

Hử? Vật báu hấp dẫn này vẫn còn là xử nữ?

Hạ Phong không thể tin chuyện này là thật được, nhưng cô chặt khít như vậy, hơn nữa còn có cảm giác phá vỡ lớp màng mỏng..... Anh dừng động tác lại, chờ đợi cô thích ứng với sự tồn tại của mình.

“Không muốn chơi nữa....” Trong mắt Cầu Ái Tĩnh tràn đầy nước, thở hồng hộc kháng nghị.

“Kiên nhẫn một chút, đợi lát nữa sẽ không đau đớn.” Anh ngăn chặn cô, không để cho cô đứng dậy, gắng gượng đem lưỡi dao thịt không lùi mà tiến tới, khuếch trương lấp đầy cô.

Cô ngược đầu lên, nặng nề thở hổn hển.

Hạ Phong rơi mồ hôi như mưa, nhưng cô mang bộ dáng lấy lòng anh, khiến anh cố nén cảm giác sướng khoái, chờ đợi cô thích ứng.

Đợi đến khi Cầu Ái Tĩnh phát hiện cảm giác đau đớn kịch liệt dần qua đi, cô mới từ từ thả lỏng.

Nhưng lưỡi dao thịt khổng lồ của anh vẫn tràn đầy trong khe hẹp của cô, cảm giác quái dị khiến cho cô không dám tùy tiện giãy dụa, bởi vì ngay cả hô hấp cũng đụng đến cơ bụng, có thể cảm nhận được anh đang ở trong cơ thể của cô.

Thấy cô đã thích ứng, Hạ Phong thoáng rút ra, sau đó thừa dịp cô buông lỏng mà đâm vào hết sức mãnh liệt.

“Ừm!” Khoái cảm kịch liệt khiến Cầu Ái Tĩnh không nhận được muốn thét chói tai, nhưng cô chỉ cắn chặt môi dưới, không để cho âm thanh kích tình thoát ra.

“Đừng đè nén, anh muốn nghe thanh âm của em.” Hạ Phong thở gấp, eo gia tăng tốc độ luật động, dong ruổi như vào chỗ không người.....

Nhanh chóng ra vào mang lại cảm giác nhạy cảm, dung hợp thống khổ cùng tê dại, có loại vui thích không thể nói ra được.....

Đây chính là nguyên nhân mà chị em tốt của cô lần lượt có bạn trai sao?

Cầu Ái Tĩnh nắm chặt bắp vai của Hạ Phong, chịu đựng sự va chạm càn rỡ của anh, khoái cảm cuồng nhiệt thi nhau đánh tới, đem cô bao phủ.

“A.....” Anh mãnh liệt rút ra đâm vào, Cầu Ái Tĩnh lên tiếng rên rỉ, hưởng thụ cảm giác mất hồn này.

“Rất tốt, rất cuộc em cũng thích ứng rồi.” Hạ Phong nâng ông đệp của cô lên, lại dùng sức đánh xuống hoa huyết đang co rút của cô.

“Chậm một chút....” Cô thấp giọng cầu xin, giọng nói mềm mại, đáng yêu.

Nhưng lời này lại làm cho Hạ Phong nhộn nhạo, anh cúi người hôn lên môi cô, thất lưng không ngừng rút ra đâm vào hoa huyết của cô.

“Uhm...” Ý thức của Cầu Ái Tĩnh đã hoàn toàn tan rã.

Hạ Phong không ngừng chạy nước rút, khiến cho cô kêu gào không nghỉ, không biết là vui vẻ hay thống khổ, anh rút ra đâm vào để cho cô đạt tới cực hạn.

Cảm thấy hoa huyết co rút mãnh liệt hơn so với lần đầu, anh biết cô sắp đạt tới cao trào.

Anh tiếp tục đâm vào chỗ sâu nhất của cô....

“A...” Hạ thể của cô giống như muốn bể ra, co rút trối chặt anh, chất mật cũng chảy ra nhiều hơn.

Hạ Phong mãnh liệt xông lên nữa, cho đến khi anh phun ra chất lỏng nóng bỏng của mình ở chỗ sâu nhất của cô, đem mầm mống dự vọng vào sâu trong cơ thể cô.

Mà anh cũng không muốn rút người ra, tiếp tục chôn chặt trong hoa huyết ấm áp của cô...

Cảm giác thỏa mãn phong phú tràn đầy trong phòng.....

Nóng quá, khí trời hiện tại thật oi bức.

Bóng dáng mơ hồ, tiếng ve kêu huyền ảo, mấy nam sinh núp ở dưới tàng cây, Quỷ Quỷ mờ ám nhìn lên động tĩnh phía cổng trường học.

“Xoạt ! Thật muốn gọi cô ấy là Đệ Nhất Danh. Đã cùng bạch mã hoàng tử hẹn hò mà vẫn còn nỗ lực học tập. ” Tiếng than thở từ bốn phía nổi lên.

“Cô ấy luôn đứng thứ nhất. ” Vốn sắp ngủ, Hạ Phong thần nhiên hưởng ứng.

“Anh không ngủ hả? ” Biết được anh còn chưa ngủ, mấy tên con trai bắt đầu ngồi xổm xuống dưới bóng cây, vây quanh hỏi chuyện.

“Các người ầm ĩ thế này, tôi làm sao ngủ được.” Mở ra một con mắt, Hạ Phong lười biếng trả lời.

Hạ Phong dáng dấp cao lớn đẹp trai, được mệnh danh là người đẹp trai nhất trường, từ trước đã có rất nhiều cô gái theo đuổi.

Mà những cô gái này khi gặp được người đẹp trai lại học giỏi, cách theo đuổi cũng rất mãnh liệt, cũng có vô số người biết không đến mấy ngày liền ôm cánh tay hẹn đi nhà nghỉ, loại đãi ngộ đặc biệt này có thể khiến đám nam sinh thềm nhỏ giải.

Cũng may bình thường, Hạ Phong sẽ không ở trước mặt bạn bè khoe khoang, ngược lại còn chỉ dạy mọi người cách tán gái như thế nào, cho nên khí thế của anh ở trước mặt mọi người chỉ có tăng chứ không có giảm.

“Chính là muốn đánh thức anh.” Mấy người vây quanh anh “ Chúng ta đánh cuộc việc kia rốt cuộc như thế nào rồi ?”

“Cứ nói đi?” Hạ Phong không nhanh không chậm hỏi ngược lại, lười biếng dựa vào gốc cây, mượn bóng cây che đi ánh sáng mặt trời nóng bức.

Thật ra anh muốn đi ngủ, đám anh em này lại cố tình không để cho anh ngủ ngon, dù sao cũng phải nói ra kết quả mới bằng lòng bỏ qua cho anh..... Thật là bất đắc dĩ!

Chẳng lẽ được sự hoan nghênh của nữ sinh cũng là một loại tội lỗi?

“Sức quyến rũ của anh ở trước con mọt sách đó mất đi hiệu lực sao, người ta không để ý đến anh? ” Nếu không tại sao anh ta không đi hẹn hò cùng con mọt sách ngốc ngếch đó, ngược lại theo chân bọn họ nói chuyện phiếm ở nơi này?

“Làm ơn, các người cũng đừng nhìn tôi như vậy chứ?” Hạ Phong liếc mắt về phía bọn họ.

“Vậy ý của anh là.....”

“Quần lót ” Hạ Phong lấy một túi giấy từ phía sau ra, tự nhiên tiếp nhận tiếng hoan hô và sùng bái của mọi người.

“Anh cũng quá thần đi chứ?! Hai người cùng nhau về nhà không đến mấy lần liền.” Người đang cầm túi giấy đem quần lót bên trong lấy ra.

Chắc, không ngờ con gấu Verney a.....

Mấy nam sinh nhìn thấy quần lót đa dạng các chủng loại, bắt đầu cười thoải mái.

“Nếu không đấy? Ngày thứ tư lấy được cũng là thua đi!” Nói đánh cuộc ba ngày thì chính là ba ngày, hôm nay là ngày thứ tư rồi, anh không muốn cùng tám ván giặt đồ ở chung một chỗ không được sao?

“Được, được, được, coi như anh lợi hại, Đại Tình Thánh.” Bọn họ đều chịu thua Hạ Phong.

Bọn họ cùng Hạ Phong đánh cuộc, muốn anh ta thử dùng sức quyến rũ của mình ở trên người nữ tú tài Cầu Ái Tình xem có hiệu lực hay không, nếu như trong vòng ba ngày anh ta có thể lấy được quần lót của cô, coi như không phụ tên gọi “ Tình thánh ” của anh ta.

“Không cần khách lễ, lấy tiền ra là tốt rồi. ” Anh phải lấy tiền để đền bù cho tâm hồn bị tổn thương của chính mình.

Ai, quần lót in nhân vật hoạt hình.....

Anh thắng cũng không có cảm giác gì!

Chỉ thấy con mọt sách hện hò vẫn có bộ dáng chuyên tâm học tập, anh liền mất hết khẩu vị.

Mặc dù cô đồng ý cùng anh lên giường, anh cũng không muốn ăn cô gặm một khối ván giặt đồ có cái gì tốt? Cho nên anh đương nhiên lấy quần lót sớm một chút, cũng nhanh tránh người.

“Ôi, anh thỉnh thoảng mất tác dụng một chút xem, cần gì đem phụ nữ khắp nơi đều ăn sạch? Chừa chút nước canh cho chúng ta a! ” Nghĩ đến nữ tú tài thanh tú có khuôn mặt nhỏ bé, có người không nhịn được oán trách.

“Người nào nói với các người lấy được quần lót liền biểu thị đã cùng cô ta “này nọ í í í” rồi hả ? ” Hạ Phong giảo hoạt hỏi ngược lại.

“À? ” Ý tứ của anh phải

Mọi người trừng lớn mắt.

“Làm ơn, tôi cũng có thời điểm ăn không vào, đừng tưởng rằng người ta đưa tới cửa, tôi sẽ muốn có được không? ” Hạ Phong nháy mắt mấy cái.

Đàn ông kiêu ngạo thật đáng ghét

“Anh lãng phí thức ăn sẽ gặp Thiên Khiển đấy!” Chúng nam sinh đồng thanh khiển trách.

“Chờ Thiên Khiển tới lại nói. ” Hạ Phong khoát khoát tay, muốn mọi người không can tranh cãi lúc anh ngủ, cuộc thua nhanh giao tiền ra.

Mấy đại nam sinh toàn bộ náo loạn muốn anh mời khách, còn nói anh phải đi cảm ơn nữ tú tài, đã để cho anh thắng tiền.

Hạ Phong trợn mắt một cái, chuyện như vậy có người nào đi nói cảm ơn hay không? Anh không bị chém chết mới là lạ!

Mấy người hưng phấn náo động, không ai chú ý tới một cô gái mi thanh mục tú đang đứng nơi góc tường, trầm ngâm lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Rồi sau đó, len lén chuồn mất.

Ở trong trí nhớ của Hạ Phong, ngoại trừ quần lót phim hoạt hình ra, cũng không có cái khác.

Bởi vì chỉ có tất cả thời gian ba ngày ở chung.

Không có người đàn ông nào sẽ nhớ rõ ba ngày ngắn ngủi như vậy.....

Vừa mở hai mắt ra, Cầu Ái Tình cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cô giống như trở lại thời học sinh, ánh mắt trừ bài thi, chính là len lén theo đuổi học trưởng cao lớn, anh tuấn, đẹp trai.

Một đám nam sinh cười huyền ảo, lời nói thỉnh thoảng vang vọng ở bên tai của cô, để cô thương tâm gấp bội, lại không có cách nào quên được.

Mặc dù sau lưng lén rơi lệ, nhưng ở trước mặt anh cô vẫn là một bộ dáng nhẹ nhàng, tiếp tục lấy lòng anh.

Cho nên không có người nào biết cô đã từng hẹn hò với đại danh鼎鼎 Hạ Phong.

Đã nhiều năm như vậy, cô cho là mình đã đem “ngu xuẩn” để lại ở thời học sinh, không nghĩ tới gặp lại Hạ Phong lần nữa, cô lại đem “lần đầu tiên” của mình hiến tặng cho anh.

Nhìn gương mặt ngủ say bên cạnh, Cầu Ái Tình đối với xúc động của mình cũng không có biện pháp nào.

Chỉ cần cô không hối hận là được.

Thấy ngoài cửa sổ sắc trời sắp sáng, cô cũng nên về nhà rồi. Không nghĩ tới cô vừa động thân thể một cái, hai chân đều đau nhức.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Hạ Phong vươn bàn tay, nhanh chóng ôm lấy eo của cô.

“Ừ.” Cầu Ái Tình lúng túng trả lời.

Mặc dù tối hôm qua hai người đã trải qua tiếp xúc thân mật nhất, nhưng trên thực tế, bọn họ so với người xa lạ chỉ quen thuộc hơn một chút.

“Không được, anh không để em đi.” Biết được ý đồ của cô, anh mập mờ cười một tiếng.

Nói xong, thân hình cao lớn của Hạ Phong lại đề lên lần nữa, đỡ lấy thân thể trần trụi mềm mại, để cô giàng chân ngồi trên hông của anh.

“Làm sao anh lại.” Trên kính phản chiếu bóng dáng của hai người, mặt của Cầu Ái Tình thoáng ửng hồng.

“Anh như thế nào? Dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ, chúng ta có thể chơi đùa một hồi, khiến cho em biết anh dũng mãnh thế nào! ” Da thịt trơn bóng làm cho phái nam mạnh mẽ của anh tỉnh lại trong nháy mắt, hơn nữa giữa hai người tiếp xúc thân mật như vậy, anh liền chui vào trong miệng huyệt ướt át.

“ ĐỪNG..... ” Cầu Ái Tình ôm chặt lấy bắp vai rắn chắc của anh, không nghĩ tới tình dục điên cuồng lại bắt đầu lần nữa, hành lang chật hẹp của cô gắt gao ôm lấy vật tượng trưng cho phái nam của anh.

Hai tay Hạ Phong dùng sức nắm lấy hông đẹp của cô, khiến cho thân thể mềm mại cười ở trên người anh khê đùng đưa về phía trước. hai vú đầy đà cứ như vậy đưa đến trước mặt anh.

“Ăn ngon thật!” Hạ Phong há miệng, liền cắn nụ hoa của cô.

“A!” Cô sợ hết hồn, thân thể ngửa ra sau, muốn rời đi khỏi khoang miệng nóng bỏng của anh, nhưng đầu vú lại bị ngậm thật chặt mà cắn, còn không ngừng bị hút.

“Không.” Cô thở gấp mang theo hương vị ngọt ngào mê người.

Điểm mẫn cảm trên dưới đều bị anh công kích, cô vô lực phản kích, hai chân mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào thân thể cường tráng của anh, mặc cho anh tùy tiện đòi lấy.

Hạ Phong một tay nắm lấy hông của cô, một tay hung ác mà nhào nặn hai vú của cô, nhàn nhạt bày tỏ, “Không phải muốn dừng chứ? ”

Dứt lời, anh đẩy hông của cô, muốn cô di chuyển theo lời của anh.

Cảm giác bị đội lên chỗ sâu nhất, miệng cô phát ra tiếng khóc sù sùi.

“Đau.” Động tác quá chậm, đầu vú lập tức bị ngón tay thô ráp tạo thành vết xanh tím, không để cho cô lấy tư thế nữ trên nam dưới thừa lúc cười lấy ra đút vào.

Tiếng va chạm thân thể vang vọng ở trên không.

“ Nhanh hơn một chút nữa!” Bàn tay không ngừng vỗ vào mông đẹp, muốn thân thể của cô dùng sức đi xuống.

“A.” Va chạm mãnh liệt khiến Cầu Ái Tĩnh không ngừng phát ra tiếng thét chói tai, nhưng Hạ Phong tựa như dã thú chưa bao giờ được ăn no, tham lam nắm lấy thân thể mới nếm thử tình dục.

Cô ngồi áp ở phía trên lưỡi thịt của anh, kịch liệt đánh thẳng vào làm cô phát ra kêu gọi nguyên thủy nhất một lần nữa, nhưng không cách nào dừng lại co rút được.

“ Em sắp không được rồi.” Tình yêu điên cuồng hành hạ thần kinh mãnh mãnh của Cầu Ái Tĩnh, để cô thốt ra lời cầu khẩn dâm dăng.

“ Mất hết sức thì sao? Là anh làm em mệt chết đi được! ” Hạ Phong tràn đầy khí phách hưởng ứng, cảm thấy tự hào vì có thể hoàn toàn nắm trong tay thân thể của cô.

Người phụ nữ dâm dăng này, là báu vật tuyệt đối hiếm có.

Anh quyết định rồi!

3. Chương 3

Trong phòng hết sức yên tĩnh, nếu không phải trên hành lang truyền đến tiếng máy hút bụi , anh nhất định sẽ cảm thấy hoan ái kịch liệt tối hôm qua là giấc mộng.

Hạ Phong nhìn người đang ngủ say trong ngực, ánh mắt không cách nào di chuyển.

Đến bây giờ anh vẫn chưa tin bản năng của mình lại nhiều như vậy, tâm tình phiền muộn vì phát sinh quan hệ với cô gái phía dưới người mà mất sạch.

Dã nhân thực sự chưa khai hóa a.

Tuy rằng phần lớn thời gian đều do anh cưỡng chế đòi hỏi nhưng phản ứng rên rỉ động lòng người đó của cô cũng không tồi, với phản ứng kích động cuồng dại đó anh dám chắc cô gái này trời sinh ra là phải làm cho đàn ông điên đảo.

Nhìn thấy nụ cười của cô khi ngủ, trên da thịt trắng nõn toàn dấu hôn của anh, tim của anh cực kì thỏa mãn.

Nhìn cô gái ngủ say bên cạnh, khóe miệng Hạ Phong lại hiện ra tia nghi hoặc..... . Anh rốt cuộc nên làm sao mới phải bây giờ?

“Linh.” Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Hạ Phong đi xuống giường, nhanh chóng bắt máy, cũng không muốn tiếng vang đột nhiên tới đánh thức cô gái đang trong giấc mộng.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh đi tới ban công nghe điện thoại.

“Thiếu gia, không xong rồi! Thiếu phu nhân quay trở về dọn sạch đồ!” Bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng kêu gào của Trần tẩu.

“Cô ta còn có mặt mũi trở lại?” Anh cho là cô ta cùng tình nhân chạy trốn tới Nam Mĩ, ít nhất mấy năm sẽ không dám trở lại, không nghĩ tới anh lại đoán sai.

Rất tốt, cô ta tốt nhất hiểu được đường về nhà đi như thế nào!

“Bà cố gắng hết sức giữ cô ấy ở lại, tôi lập tức quay về.” Ra lệnh cho Trần tẩu giữ chân vợ trước xong, Hạ Phong lập tức cúp máy.

Trở về phòng, nhanh chóng đổi lại quần áo của mình, Hạ Phong liếc mắt nhìn người ngủ say trên giường.

Ai, thời gian tốt đẹp đã kết thúc.

Anh để trên đầu giường một xấp tiền, hơn nữa lấy ra danh thiếp của mình, viết số di động của mình ở trên đó.

Anh không cho rằng sẽ có người phụ nữ nào cam lòng không cùng anh liên lạc.

Cũng không phải người phụ nữ nào lên giường cùng anh đều sẽ có số đtdđ của anh, mà báu vật trên giường này là ngoại lệ nếu không phải có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, anh nghĩ sẽ cùng cô ăn bữa trưa, rồi sau đó tiếp tục ở trong khách sạn cao cấp này, cùng nhau trải qua ngày nghỉ tuyệt vời.

Đều là người phụ nữ chết tiệt kia phá hư kế hoạch của anh.

Thật là đáng ghét!

Chưa bao giờ có loại cảm giác mệt mỏi không bò dậy nổi này, tứ chi vô cùng nặng nề.

Ái Tinh di động thân thể một cái, đã cảm thấy đầu muốn nứt ra, toàn thân đau nhức.

Cô rốt cuộc làm sao vậy?.

Đau khổ mà mở mắt ra, Ái Tinh phát hiện mình thế nhưng lại ngủ ở phòng khách sạn cao cấp?

Cau mày, cô cố gắng tìm kiếm trí nhớ bị phân tán, quay đầu, mới từ trong gương nhìn đến trên người mình xuất hiện đầy dấu vết sau hoan ái.

“A ” Cô một tay che miệng.

Trí nhớ phân tán giống như hợp lại, hình ảnh một buổi tối kích tình cuồng dã hiện lên, cô nhớ tới mình cùng người đàn ông kia

Anh ở đâu?

Nhìn xung quanh căn phòng, bóng dáng của Hạ Phong đã biến mất, trong phòng tắm cũng không có bất kỳ tiếng vang nào, xem ra anh đã đi rồi.

Ái Tinh thấy đầu giường bày một xấp tiền mặt, trong lòng hiện lên cảm xúc bị thương.

Cô không nghĩ tới anh lại dùng tiền mặt để giải thích hành động tối hôm qua

Anh coi cô như kỹ nữ còn là giúp đỡ lẫn nhau?

Đối mặt tình huống như vậy, Ái Tinh nhàn nhạt giấu cọt ở trong lòng.

Hừ, cô mới tiết kiệm được tiền tìm Ngưu Lang chứ. Đầu năm nay muốn lên giường với người đàn ông đẹp trai lại dũng mãnh, cũng cần phải có tiền.

Nhưng cô biết chính xác, kích tình tối hôm qua là cô tự nguyện, cho nên đã không còn gì để nói .

Mím môi mỏng lại, Ái Tinh quật cường mở tủ treo quần áo trong phòng, quyết định tắm một cái trước, còn chuyện tối nay nữa.

Tình cảm của người phụ nữ hiện đại nâng lên được cũng thả xuống được.

Người đàn ông ngủ cùng một buổi tối hôm sau chạy mất cũng không có gì; bọn họ cũng không quen thuộc, cô vốn cũng không có mong đợi anh sẽ đợi cô.

Ái Tinh bước chân tập tễnh, đi chậm chạp vào phòng tắm.

Trước tiên thư thái ngâm nước nóng đã, những phần khác, đợi đầu cô không đau lại nói.

Buổi sáng thứ hai, theo thường lệ cực kì u buồn.

Tất cả người đi làm đều có thứ hai biến chứng, trải qua liên tiếp hai ngày nghỉ tốt đẹp, đối mặt công việc bận rộn, cũng sẽ có tâm tình tồi tệ.

Mà đợi ở phòng kế toán, Ái Tinh trừ tâm tình tồi tệ bên ngoài, sắc mặt còn u ám, dường như thân thể cũng không thoải mái.

Cô miễn cưỡng dựa vào thành ghế, đề phòng mình ngã từ trên ghế xuống.

“Thế nào, dì cả của cậu tới sao?” Từ phòng làm việc của tổng giám đốc đi ra ngoài, Đỗ Ôn Nhu vội vàng về bàn làm việc của mình, đi qua chỗ ngồi của bạn tốt quan tâm hỏi thăm.

“Không có! Rất tốt.” Vẫn là câu trả lời ngắn gọn, đơn giản như cũ.

Ái Tinh nâng mắt kính lên, một tay chống cằm, tay kia bưng cốc cà phê cô cần cà phê đậm đặc bởi vì cô cần phần chấn tinh thần.

“Mau tới ăn đi!” Chân Khả cầm một hộp sô cô la đẹp đẽ, cười hì hì chạy vào phòng kế toán.

“Thoạt nhìn có vẻ ăn rất ngon.” Ngón tay mảnh khảnh đột nhiên đưa ra, ở trước mặt mọi người chọn lấy một viên.

Kể từ sau khi Chân Khả yêu đương, liền mang một đồng vật kỳ lạ, cổ quái về nhà. Hướng Duy Mỹ từ xa thấy cô ấy đang cầm cái hộp tinh xảo, liền tự động theo đuôi ở sau lưng.

“Người kia mua sô cô la như vậy tới tặng quà cho cậu à?” Thoạt nhìn có vẻ rất đắt tiền, tuyệt đối sẽ không phải là thần giữ của mua cho!

Đỗ Ôn Nhu lột ra lớp vỏ màu đỏ, nhét sô cô la vào trong miệng.

Ách. Bên trong nhân là thịt quả anh đào ngâm rượu, bên ngoài kẹo mềm thêm cảm giác ngọt không lẫn lộn được, cùng sô cô la bình thường mua được là hoàn toàn khác nhau, ăn ngon đến mức đầu lưỡi cũng muốn cắn đi.

Hô, lấy thêm một viên là được rồi.

Sô cô la trong miệng còn chưa có nuốt vào, Đỗ Ôn Nhu lại đem một viên khác bỏ vào túi.

“Mình rất hào phóng chứ? Đồ tốt đem đến mọi người cùng nhau nếm thử.” Chân Khả cười he he bày tỏ.

“Là bạn trai của cậu hào phóng chứ?” Hướng Duy Mỹ liếm sạch ngón tay, chính xác chỉ ra, “Mình dám cá trong phòng cậu còn có một hộp.”

“Đâu, nào có a.” Mặt Chân Khả lúc đỏ lúc trắng, tuyệt đối không khai ra chính mình giấu riêng.

“Kẻ trộm tốt!” Không hổ là bạn tốt, rất hiểu tính cách của nhau.

“Cậu dám thề không?” Một người phụ nữ đem mặt lại gần, nhìn chăm chăm vào mắt Chân Khả.

“Mình mời các cậu ăn sô cô la, còn phải tiếp nhận chất vấn các cậu sao?” Chân Khả chột dạ lui về phía sau hai ba bước, mặt mất tự nhiên.

“Cậu đang nói thật hả?” Oa, nói phét, mau bức ra đi!

“Cái gì nói thật nói láo? Mình nghe không hiểu á.” Ô ô, thật ghê tởm đó.

Làm gì tới giành sô cô la của cô.

Mấy người phụ nữ tranh cãi đang náo nhiệt, lại có người không đếm xỉa đến, một chút tiếng động cũng không có.

Phát hiện tình huống kỳ lạ, Đỗ Ôn Nhu sờ sờ lưng Hướng Duy Mỹ.

“Ừ?” Hai người dừng lại cãi vã, đồng thời nhìn về phương hướng Đỗ Ôn Nhu chỉ, mới phát hiện Cầu Ái Tinh ủ rũ ngồi ở bên cạnh uống cà phê, đối với chuyện thảo luận của các cô một chút hứng thú cũng không có.

Có sô cô la cao cấp để ăn, không vui sao? Hường Duy Mỹ trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Theo như tính tình trước kia của Ái Tĩnh, không phải gọi nhiều cũng cung cấp đồ giấu riêng, thế nào hôm nay cô ấy chẳng những chưa ăn sô cô la, liền bỏ đi tìm tòi để cũng không còn hứng thú? Thật quý dị.

Xem ra cô nên cầm cống phẩm tới lấy lòng Ái Tĩnh trước thì hơn Cô nàng này không biết xảy ra chuyện gì chứ?

“Ha, mình là nghĩ tới mình cùng Ứng Chí ở bên ngoài chơi chừng mấy ngày, sợ trong lòng của người không có bạn trai không thăng bằng, mới mang sô cô la tới!” Cô làm sao sẽ biết Ái Tĩnh vì sao buồn buồn không vui chứ? Hừ.

“Hoàn hảo á. Buổi tối thứ sáu mình bị đôi giày cao gót kia hành hạ đến gần chết, ngày nghỉ ngủ thẳng đến lúc đi, không có hứng thú biết các người đi đâu chơi.” Ái Tĩnh phấn chấn tinh thần giải thích, mới không thừa nhận mình bởi vì không có bạn trai mà ghen tị đấy.

Chuyện cô và Hạ Phong không có bị phát hiện, bởi vì mấy người bạn tốt đều bị bạn trai của mình cuốn lấy, không có ai về nhà.

Tình hình này để cho cô thở phào nhẹ nhõm. Trước đây người nào cùng bạn trai làm điều mập mờ, cô đều truy hỏi tới cùng, hiện tại chuyện chính mình qua đêm cùng Hạ Phong mà bị phát hiện, không để cho họ ấm ỉ chết mới là lạ.

Nhưng thân thể của cô giống như bị ba chiếc xe tải nghiền qua, vô cùng khó chịu, cho nên mới không muốn nói chuyện.

“Thật không giống như cá tính của cậu!” Hường Duy Mỹ tấm tắc lấy làm lạ.

Cái này giống như chó con mà có nhân tính? Khẳng định trời sắp đổ mưa máu rồi. . . .

“Cậu quá kén chọn, Bằng Trình nói cậu cũng không cho đàn ông cơ hội, như vậy muốn tìm bạn trai rất khó.” Đỗ Ôn Nhu đem lời của bạn trai mình nói lại một chữ không thiếu.

“Mình cũng không có nói muốn tìm a.” Ái Tĩnh hơi thở yếu ớt hưởng ứng.

Riêng một Hạ Phong đã để cho cô khổ sở nhiều năm như vậy, cô làm sao chịu đựng được trêu đùa của đàn ông đây? Ai. Coi như xong đi.

“Dù gì giá trị con người lão công tương lai của ba người chúng mình cũng không tệ, cho dù cậu đối với hôn nhân không có hứng thú, nhưng tối thiểu cũng có thể giúp cậu chọn cái thật tốt, cậu du sao cũng là gả lần đầu chứ?” Đỗ Ôn Nhu nghĩa khí mười phần khích lệ bạn tốt tích cực phấn chấn lại.

Mấy người phụ nữ nghe được lời khích lệ của Đỗ Ôn Nhu cũng rất vô lực, thiếu chút nữa ngã nhào.

Dù sao cũng phải gả lần đầu? Cô đây là cái tâm tình gì à? Đem tình yêu thành trò chơi?

“Cái gì gọi là dù gì cũng muốn gả lần đầu?” Đang đắm chìm ở trong bể tình, Hường Duy Mỹ cũng không hiểu logic của bạn tốt. Làm gì như vậy có miễn cưỡng?

“Không gặp được Ứng Chí, mình cũng không muốn phải lập gia đình, độc thân rất tốt!” Chân Khả cũng không chê vào đâu được.

“Không có yêu qua, cuộc sống nhiều nhàm chán a! Mặc dù nói không biết đàn ông có được hay không, nhưng luôn là muốn thử, mới biết tư vị.” Đỗ Ôn Nhu kiên trì.

“Ai nói mình không có hưởng qua tư vị của đàn ông?” Mím chặt môi mỏng, Ái Tĩnh hỏi ngược lại.

“Hử? Cậu.” Không, không thể nào?

Ba người trợn to mắt nhìn bạn tốt.

“Các cậu yên tâm, mình có nói yêu qua, chỉ là phát hiện mình rất không thích hợp, cũng không muốn gả cho người có tiền, cho nên mới phải cự tuyệt những đối tượng kia.” Hạ thể chua xót đau đớn như nhắc nhở cô lúc trước hoang đường cỡ nào. “Các cậu không cần giới thiệu bạn trai ỉnh nữa đâu.”

Trong sinh mệnh cô đơn, không có đại hoa tâm Hạ Phong kia cũng rất đủ vốn.

Cô nghĩ, cô sẽ không bao giờ tiếp nhận bất kỳ người đàn ông ác bá nào đối đãi với mình như thế nữa, thật. Riêng một Hạ Phong là đủ rồi.

Khóe miệng Ái Tĩnh hiện lên nét cười nhàn nhạt, khuôn mặt thanh tú đầy mấy phần bất đắc dĩ, cùng không nói ra được. Hạnh phúc.

Kiên trì như vậy, Ái Tĩnh rất đẹp, lại rất thần bí.

Từ trực giác của phụ nữ, ba người đồng thời cho là Ái Tĩnh “nên” có đối tượng yêu mến! Chỉ là cô ấy chưa từng nói người nọ là ai.

Ai, nếu Ái Tĩnh kiên trì như vậy, họ cũng không thể miễn cưỡng cô ấy được.

Không biết là hạng người gì khiến Ái Tĩnh nguyện ý trải qua tuổi thanh xuân cô đơn như vậy, không oán cũng không hối hận? Thanh xuân của phụ nữ là thoáng chốc a!

Người đó đáng giá để cô ấy chờ đợi như vậy sao? Họ muốn hỏi.

“Làm gì?” Hạ Phong lười biếng bắt điện thoại di động.

“Nghĩ hẹn anh đi ăn một bữa cơm, không biết cái người này bận rộn tới lúc nào mới có thời gian rảnh rỗi?” Ông nói bên kia truyền đến giọng nói cười tủm tỉm ngọt ngào.

“Gần đây cũng không có việc gì, hôm nào?” Nói ra mấy chữ đơn giản, lập tức tắt máy.

Ừ, sắc mặt tổng giám đốc rất tệ, khẳng định tâm tình không tốt.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, mấy nhân viên nhìn nhau một cái, lập tức tăng nhanh tốc độ báo cáo, nói cho hết lời liền lập tức rời đi.

Trong chốc lát, cả gian phòng làm việc chỉ còn lại hai người Hạ Phong và Phó Kính Dương.

“Tổng giám đốc tâm tình không tốt sao?” Ngồi ở trên ghế sa lon xem tạp chí về đàn ông, dùng giọng điệu nhạo báng hỏi thăm.

“Hừ!” Hạ Phong liếc xéo bạn tốt một cái, dùng lỗ mũi hừ tức.

Tài liệu chất ở trên bàn nhiều giống như ngọn núi, để cho tâm tình của anh không được tốt. Nhưng để cho tâm tình của anh càng không tốt nguyên nhân chính là vì người phụ nữ chết tiệt kia.

Hạ Phong tâm tình thấp thỏm nhìn chằm chằm điện thoại di động.

Cô ấy thế nào lại không có gọi điện thoại cho anh?

Biết hũ nút sĩ diện sẽ không hủy đi đài của mình, Phó Kính Dương mở miệng hỏi, “Chị dâu lại gọi điện thoại tới quan tâm anh sao?”

“Người phụ nữ kia dám đến, tôi liền gọi bảo vệ đuổi cô ta đi ra ngoài!”

Hạ Phong tăng thêm giọng nói bày tỏ.

Căn cứ vào tự ái của đàn ông, anh tuyệt đối không làm cho người ta hiểu lầm anh còn lưu luyến cái người phụ nữ lăng lơ đó!

“Vậy anh không thoải mái nơi nào liền nói đi. Tôi không phải là thầy bói, đoán không ra anh không thoải mái nơi nào!” Phó Kính Dương đem tạp chí bỏ trên bàn, có chút không kiên nhẫn.

“Còn không phải là anh, kéo tôi đi tham gia cái bữa tiệc quái quỷ gì.” Tư vị bị phụ nữ khinh thường thật không dễ chịu, đây là anh chưa bao giờ có kinh nghiệm.

Cô để cho anh nhớ thật kĩ!

Anh cố tình lúc này mới nhớ tới, anh căn bản không biết người phụ nữ cùng anh lên giường tên gọi là gì. Chẳng lẽ anh bị xem thành đối tượng tình một đêm sao?

Thật sự là quá tốt!

Ngay cả năm đó người khiến anh mê đắm tới mức thất điên bát đảo, nhất định phải cưới Ngải Lâm vào cửa, cũng không dám đối với anh như vậy.

Trừ cái bảo bối này.

Phi, anh còn nói cô là “bảo bối” ? Cô để cho anh muốn tìm người cũng không từ mọi cách, chỉ biết họ của cô là Cầu.

Chỉ là với manh mối này, anh phải làm sao để tìm được người?

Hạ Phong ngồi phịch ở trên ghế, đối với tình huống trước mắt có chút bất lực.

Phó Kính Dương thấy bạn tốt chán nản, tựa hồ gặp khó khăn lớn, muốn cười phá lên.

Cái người thường thắng nơi tình trường này cũng có thời điểm thất bại?

Anh nên mở sâm banh ăn mừng sao?

Nhưng mà anh vẫn còn tốt bụng một chút, dù sao anh đã có tiểu thân ái xinh đẹp nhất, cười nhạo người khác thất bại nơi tình trường là hành động không nên.

Anh vẫn là tốt bụng một chút, quan tâm thử xem là người phụ nữ gì để cho anh kinh ngạc được.

Ha ha.

“Buổi tối muốn đi đâu chơi?”

Trước khi tan việc mười phút, khắp nơi yên tĩnh không có phong ba, vui ở máy vi tính tựa như nhìn công việc phía trước, trên thực tế mượn MSN nói chuyện phiếm, phụ nữ quan tâm nhất chính là cái này.

“Tôi muốn cùng Anna đi ăn cơm, rồi xem phim.”

“Đến PUB chơi.”

Mọi người trò chuyện thân thiện, chỉ có Ái Tĩnh không có tham gia, cô uống cà phê, câu được câu không sửa chữa báo cáo.

Không chỉ có như thế, ngay cả trang web Bát Quái cô cũng không còn cập nhật, hoặc làm bất kỳ hoạt động mới nào.

Điều này làm cho tập đoàn nhân viên đều mất hết hứng thú.

Thế nhưng không có hoạt động mới có thể chơi, không có Bát Quái mới có thể giải trí mọi người? Ai. . . .
. . . Chủ bút báo lá cải này thật là thất trách.

Rất nhiều người tới hỏi thăm Ái Tĩnh, cô nói gần đây tất cả mọi người rất an phận, nên cô không thể kiếm được chút tin tức nào cả. Cũng không thể muốn cô phát ra tin tức tổng giám đốc một ngày mấy lần tới nhà vệ sinh đi? Phát loại tin tức nhảm chán này mới thật là tổn hại đến Bát Quái chuyên nghiệp của cô.

Thấy trên gương mặt thông tuệ xinh đẹp đầy biểu tình chính nghĩa, mọi người liền tin tưởng gần đây trong công ti ngay cả nhân vật quan trọng cũng rất an phận.

Trên thực tế, chỉ là cô không có tâm tình quan sát thay đổi của người khác. . . .

Làm xong chuyện nên làm cô liền muốn về nhà, hướng về phía TV ngắn ngủi, nói xong cũng không muốn nói, lại có hơi sức gì đi cập nhật websites?

Tâm bị thương cần rất nhiều thời gian yên tĩnh để lấp đầy, cô cần rất nhiều an tĩnh cùng chỗ trống để cô buông tha mối tình đầu đầy đau đớn này.

Cho nên, cô không muốn nói chuyện, cũng không muốn làm bộ vui vẻ để che giấu tâm trạng của mình.

Dù sao chị em của cô đều có hạnh phúc của mình rồi, cũng không còn người biết cô thất tình, cô chỉ muốn ở trong căn phòng của mình, không khóc không kêu, sống yên phận, sẽ không có người biết cô ở bên trong len lén chảy nước mắt.

Không biết qua bao lâu, người trên MSN từng người một rời mạng, sắc trời ngoài cửa sổ cũng càng ngày càng mờ mờ.

Ái Tĩnh mới đứng dậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Gần đây cô thường thường ngồi ngẩn người như vậy, vô duyên vô cớ khóc thút thít, hoàn hảo là không có ai bên cạnh, nếu không nhất định về nhà.

Đeo túi xách lên, Ái Tĩnh mới chịu đi ra khỏi công ty, lại đột nhiên bị một người đàn ông xuất hiện ngăn trở đường đi.

“À?” Không tưởng được người đang xuất hiện ở trước mắt cô? !

“Không sai, em chính là người đó.” Đôi mắt sắc bén của Hạ Phong đánh giá người phụ nữ ăn mặc rất quý củ trước mặt.

Bộ đồ công sở vừa người, viền kính mạ vàng. Dáng vẻ vô cùng già dặn, thông minh, cùng kiểu mị đem đó hoàn toàn không giống nhau.

Thế nhưng khuôn mặt xinh đẹp, anh tuyệt đối sẽ không nhận lầm. Còn có khi cô thấy anh thì đáy mắt lóe lên ánh sáng ngạc nhiên.

Như loại trò đùa dai của con nít thành công, phản ứng của cô làm cho lòng bị nhục của anh thoáng được đền bù.

Nhưng anh cũng xác định, thật sự cô cũng không có liên lạc theo ý tứ của anh.

“Nhường cái.” Sững sờ nửa ngày, cổ họng khô khốc của Ái Tĩnh mới phát ra được thanh âm, nói với người đàn ông đang ngăn trở đường đi của cô.

Hừ, ghê tởm! Tính toán đem đó ăn sạch sành sanh, cứ như vậy đem quăng anh sao?

“Anh vì cái gì muốn chặn lại?” Hạ Phong ngăn ở trước mặt cô, lại vô liêm sỉ hỏi ngược lại.

Cắn chặt đôi môi, Ái Tĩnh cảm giác mình không cần nói chuyện cùng anh, cho nên cô chợt lách người, muốn từ bên cạnh đi vòng qua anh.

“Không cho đi!” Hạ Phong kéo lấy cổ tay Ái Tĩnh, không để cho cô rời đi.

“Tôi muốn kêu lên!” Cô mới không chịu uy hiếp.

“Anh muốn nói ọi người biết em ngủ cùng anh xong liền lập tức muốn ném bỏ anh đi!”

Lần đầu tiên bị phụ nữ ném bỏ Hạ Phong cũng không đếm xỉa đến, dắt tay của cô, hung tợn cảnh cáo.

Hả? Anh thế nhưng.

Ái Tĩnh không thể tin lời nói chính mình nghe được, mở to mắt nhìn chăm chăm anh, muốn biết loại lời nói không biết thẹn này có thật từ trong miệng của anh nói ra hay không.

“Em cho là trùng mắt lớn như vậy, anh liền sợ sao?” Thuận thế ôm lấy eo thon của cô, anh cũng trừng cô.

“Phụ nữ ở trên giường Hạ tổng rên rỉ ít đi một người thì có vấn đề gì sao? Tôi còn tưởng rằng ngủ qua coi như xong.” Thanh âm thanh thúy nói lời nói vô tình.

Nếu không phải là Hạ Phong đã có chuẩn bị tâm tư, anh đại khái sẽ bị lời nói lạnh khốc của Ái Tĩnh tức chết.

“Anh nghe nói bình thường em giả bộ rất khéo léo, ở trong công ty danh tiếng rất tốt, em không muốn bị mọi người biết, thì ra em là phụ nữ dâm đảng như vậy chứ?” Nhìn chăm chăm gương mặt thanh tú, Hạ Phong ở bên tai cô vừa nói lời tàn khốc.

“Anh.” Ái Tĩnh cắn răng nghiến lợi. Anh lại dám nói như vậy?

“Đi thôi. Lát nữa tất cả nhân viên công ty đi ra, đều muốn vây xem đấy.” Đôi môi xinh đẹp của người đàn ông lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Ái Tĩnh quay đầu thoáng nhìn, mới phát hiện trong đại sảnh bảo vệ còn chưa đi, tất cả đồng nghiệp đều đứng ở tại chỗ, mang theo ánh mắt hứng thú đảo dạt nhìn bọn họ.

Đáng chết.

Trẻ như thế không trở về nhà, vẫn còn ở lại công ty làm gì?

Mà người đàn ông chiếm được thể thượng phong ngăn ngừi cũng mặc kệ sắc mặt của Ái Tĩnh có khó coi, dặt tay của cô bước đi.

Hiện tại anh đói muốn chết, phải đi ăn cơm trước!

4. Chương 4

Bị cứng rần kéo đi ăn cơm, Ái Tĩnh trầm mặt, cả người phát ra hơi thở lạnh như băng, ngồi yên trên ghế, không nói lời nào.

“Mau ăn! Em lại ngăn người, miễn cũng lạnh rồi.”

Hạ Phong như không có việc gì kêu lên, cũng không đợi cô trả lời, liền đưa chiếc đĩa ra, bắt đầu vớt miến trong nồi đất.

Mặc dù đói bụng, anh rất có phong độ thân sĩ giúp cô mức một chén nhỏ trước.

“Ách.” Nhìn bàn đầy món ăn, lòng của Ái Tĩnh bị làm ấm rồi.

Thật là không có nghĩ đến.

Không nghĩ tới là dưới loại tình huống này, lấy được ân cần, che chở của anh.

Năm đó, cô ngược đầu, dùng ánh mắt lấy lòng đưa mắt nhìn anh, chỉ cần anh vui vẻ, vô luận anh nói gì cũng không quan trọng, ngay cả lời nói giễu cợt, cô đều có thể làm bộ nghe không hiểu, chỉ cần được ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Bất luận cô nhân nhượng thế nào, duyên phận của bọn họ cũng chỉ có ba ngày ngắn ngủn, rồi sau đó chính là quên lãng thật dài.

Không nghĩ tới mười năm, tình hình lại đảo ngược, cô thế nhưng có thể hưởng thụ đến che chở của Hạ Phong.

Hạ Phong mình biết đang dốc hết sức lấy lòng phụ nữ, anh chính là người năm đó vứt bỏ phụ nữ như giày rách sao? Bên môi Ái Tĩnh nở nụ cười ác ý.

Hạ Phong lại hiểu lầm ý của cô, cho là giai nhân rót cuộc cũng bị dụng tâm của anh đã động.

Anh phải chịu khó để ý hơn rồi, đem một con tôm hùm đã bóc vỏ gấp vào trong chén Ái Tĩnh.

“Ăn đi, ăn thật ngon.” Người đàn ông cười đến rất vui vẻ.

Lúc mang cô đến nhà hàng Quế Hoa này, anh đặc biệt dặn dò đầu bếp chính để hai con tôm hùm ở trên nồi miến.

Bởi vì nếu mà gọi hai nồi, cô có lẽ ăn không vào bất kỳ món ăn nào khác, nhưng lúc này thế là món ăn cao cấp a!

Hơn nữa hai người chia sẻ một nồi, tình cảm sẽ ngọt ngào hơn.

Ái Tĩnh trầm mặc ăn để ý món ăn Quảng Đông, trên mặt không có vẻ mặt đặc biệt.

Bất kể người bồi bàn bưng lên món ăn lạ mắt, quý hiếm cỡ nào, cô đều chỉ là yên lặng ăn cơm, lẳng lặng cùng với Hạ Phong, cái gì cũng chưa nói.

Người đàn ông đã từng tổn thương cô đang không tự chủ đền bù cho cô, giờ phút này cô thật sự không cần nói gì, chỉ cần im lặng hưởng thụ là tốt rồi.

“Tôi muốn về nhà!” Đè nén tức giận, Ái Tĩnh nhìn chằm chằm người đàn ông kiên quyết mang theo cô chạy xung quanh.

“Nếu là người phụ nữ của anh, đối với chỗ ở của anh nên có chút hiểu đi!” Hạ Phong lái xe đến biệt thự rộng rãi của Hạ gia ở ngoại ô thành phố.

Dừng xe ở trong sân nhà rộng lớn, Hạ Phong liền lôi kéo tay nhỏ bé của Ái Tĩnh, đi vào một đình nghỉ mát. Trước mắt là bể phun nước hùng vĩ, căn nhà cùng đình nghỉ mát rất khác biệt, hai bên đủ loại cây cối rậm rạp, cao vút.

Kinh ngạc nhìn cảnh trí trước mắt, Ái Tĩnh còn tưởng rằng mình đi nhầm vào trong truyện cổ tích.

Người đàn ông có khuôn mặt điển trai, chính là hoàng tử được tất cả phụ nữ ái mộ mà cô là Cô bé lọ lem mang giày thủy tinh, bất cứ lúc nào cũng lo lắng nửa đêm lại tới.

“Thích nơi này sao?” Hạ Phong ho nhẹ một tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Ái Tĩnh.

“Ừ?” Ngẩng đầu lên, cô mắt hờn nháy mắt.

Người phụ nữ này làm cho tâm trạng của anh nhộn nhạo như vậy, anh ôm lấy mặt của cô, môi nóng bỏng rơi vào mắt của cô.

Trừ vợ trước là Ngã Lâm, anh không mang những người phụ nữ khác tới nơi này.

Anh không cần mang bạn trên giường tới hiểu biết sinh hoạt cá nhân của mình, nhưng cô gái xinh đẹp mà giao hoạt trước mắt này, thế nhưng anh lại không nhận được muốn cùng cô chia sẻ toàn bộ cuộc sống.

“Không cần. Tôi nói không cần.” Ái Tĩnh không ngừng giùng giàng.

“Tại sao không cần? Thân thể của em rõ ràng không phải nói như vậy.” Bàn tay Hạ Phong ôm lấy hông của Ái Tĩnh, không cho cô trốn tránh mà hôn cô.

Hai chân Ái Tĩnh vô lực mềm nhũn, dựa ở trước ngực rắn chắc của người đàn ông, thở hồng hộc, bởi vì tay anh đang không an phận ở trên người cô hoạt động.

“Tôi. Không có.” Cô tức giận thở hổn hển cãi lại.

Nhưng cô không thể nói ra nhiều lời hơn, môi đỏ mọng lại bị che lấp nữa, đầu ưỡn nóng ướt cạy miệng của cô ra, quần lấy cái lưỡi thơm, mềm mại .

Gió đêm khê thổi qua, ánh trăng sáng ngời khiến hình dáng giai nhân xinh đẹp rõ ràng hơn.

Bàn tay Hạ Phong xoa bóp đường cong hấp dẫn, linh lung của Ái Tĩnh, nhẹ giọng bày tỏ

“Hừ! Không cần nói, chỉ cần cảm thụ.”

Ngón tay của anh giống như gió xuân, lạnh lẽo lướt qua da thịt mịn màng của cô, đưa tới cho cô một hồi khê run.

“Ah.” Nhẹ giọng thở gấp yêu kiều, cũng đánh thẳng vào thần kinh Hạ Phong .

Anh đỡ lấy hông của cô, đè cô ở trên ghế đá cẩm thạch, bập thục toàn thân dán vào dáng người có lỗi có lỗm của cô, tạo thành quyền rũ thân thiết nóng nhất.

“Tại sao có thể ở bên ngoài.” Làm chuyện như vậy? ! Khí huyết Ái Tĩnh thiếu chút nữa nổ tung.

Cô không hy vọng cùng đàn ông ở địa phương này khiêu tình, như vậy quá phóng đảng rồi, sẽ làm cô cảm thấy mình rất không biết xấu hổ.

“Tại sao không thể? Thử nhìn một chút sẽ biết!” Hạ Phong cố chấp ở trên người của cô.

“Nhưng là.”

“Không cần nhưng là, dù sao chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên, em tập thành quen thôi.” Bên môi bật ra nụ cười tà mị, tay Hạ Phong hoạt động ở bắp chân thon dài đều đặn và trên mắt cá chân mảnh khảnh của cô, ý đồ làm nổ tung khát vọng sâu nhất trong cơ thể của cô.

“Ồ chỗ này. Rất mất thể diện.” Mắt của cô sương mù lẫn lộn không che giấu được dục vọng.

“Sẽ không mất thể diện, sẽ không ai thấy.” Hạ Phong tỏ vẻ như đinh đóng cột.

Bàn tay của anh tựa như rắn linh hoạt, nhanh chóng cởi ra cúc áo sơ mi của cô, cũng tỉ mỉ dao động ở trên da thịt của cô. Cô không kìm hãm được thở dài, tay của anh đẩy ra nịt ngực của cô, che phủ trên cặp vú cứng ngắc, càn rỡ đè ép, cầm vờ vờ.

“A.” Tiếng rên rỉ yêu kiều của cô không ngừng từ trong miệng tràn ra.

“Thanh âm của em rất ngọt, anh rất thích nghe.” Anh càn rỡ gạt áo lót tơ lụa màu hồng của cô xuống, không nhìn đầu vú đang nhẹ nhàng run rẩy, anh lớn mật cầm vờ vờ một vú nhỏ đầy đà, ngay sau đó cúi đầu, há miệng dùng sức hút.

“Ừ.” Ở trong gió đêm, tiếng ngậm của cô đầy thỏa thích.

Đầu lưỡi Hạ Phong vẫn trêu chọc nụ hoa mềm mại, ép Ái Tĩnh rên rỉ theo dụ dỗ của anh, theo tiết tấu hút cần mà cong người lên, không ngừng giẫy dụa vòng eo.

“Nhìn dáng vẻ của em thật rất ưa thích.” Hạ Phong quan sát phản ứng của cô, ác ý vờ vờ đầu vú nhảy cẫng, ý đồ ở trên người cô lưu lại dấu vết hoan ái.

“A. Nóng quá.”

Ái Tĩnh tự hỏi năng lực khơi tình của Hạ Phong cao siêu đến mức nào, cô hoàn toàn đắm chìm ở trong dục hỏa, đang đưa thân thể theo dẫn dụ của anh.

Tình dục trong cô đã thức tỉnh do bàn tay của anh!

“Ah.”

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn từ miệng anh trào nhỏ bật ra, nhưng người đàn ông chơi đùa đang vui vẻ, không muốn bỏ qua cho cô.

Anh nâng cao vú, ngón tay thon dài kẹp lấy đầu vú cứng ngắc lôi kéo, để cho cô hoàn toàn đắm chìm trong hành động của anh.

Khi cô ở phía dưới rên rỉ phóng túng, thể nhưng anh lại càng đùa bỡn vú của cô hơn.

Anh thích nhìn bộ dáng phụ nữ điên cuồng vì anh, hơn nữa người phụ nữ bây giờ đang ở dưới người anh, để cho anh có cảm giác vô cùng thành tựu.

Anh đem hai tay của cô áp chế lên đỉnh đầu, thừa dịp cô không hề có năng lực phản kích cúi đầu ngậm cắn đầu vú đỏ tươi mê người, để cho cô ứng phó không kịp, không hề che giấu đối khát rên rỉ khi ở phía dưới anh.

“Còn hài lòng không?” Cặp mắt anh sáng lên, tỉ mỉ quan sát bầu vật phía dưới

Cô tức giận thở hổn hển, không cách nào trả lời.

Anh thích bộ dáng ý thức của cô tan rã như vậy.

Hạ Phong gần như dùng phương thức dã man kéo quần của cô ra, phát hiện rõ ràng, ở dưới váy bảo thủ, cô thể nhưng mặc quần lót chữ T màu đen

Thân thể của anh không còn chịu đựng được, xé quần lót của cô, anh kéo ra hai chân của cô, đem dục vọng đã cứng rắn chống đỡ chờ tư mật phái nữ, nhanh chóng tiến vào hoa huyệt chật hẹp

“Đừng.”

Mồ hôi đổ đầm đìa, Ái Tĩnh cắn chặt hàm răng, nhưng tiếng rên rỉ phóng đảng thỉnh thoảng còn bật ra từ trong miệng của cô.

“Nơi đó của em thật chặt.” Ôm eo thon của cô, Hạ Phong phát ra than thở.

“Là anh quá lớn.” Mặc dù thần trí mê muội, nhưng nghe đến bình luận không đứng đắn của anh, cô vẫn nhin không được phản kích.

Nghe được lời phản kích quật cường của cô, anh không khỏi chê cười, “Anh thật không đủ lợi hại, mới có thể để em còn có hơi sức cùng anh tranh cãi.” Bàn tay đi tới cái mông của cô, dùng sức đem cô áp về hướng mình hơn.

Ái Tĩnh mềm yếu không xương, tay nhỏ bé đẩy không ra bờ ngực rắn chắc, ngược lại làm cho anh dùng lực kiềm chế vòng eo đang giãy dụa của cô.

Gió đêm ôn hoàn thổi qua, bao ở nơi đang dây dưa của hai người.

Hạ Phong mãnh liệt luật động, cánh tay mạnh mẽ dùng lực nắm trên đầu vai Ái Tĩnh, khiến cho tiểu nữ nhân trong ngực phải ngẩng đầu chịu đựng anh mãnh liệt.

Thân thể bị kiềm chế nóng lên, nóng lên, ý thức không cách nào tập trung.

Hai tay Ái Tĩnh nắm ở cổ người đàn ông, người đàn ông nhiệt tình ôm hôn khiến thần trí của cô bị đánh tan toàn bộ.

“Đừng.” Cô không tự chủ được rên rỉ.

Áo sơ mi sớm bị kéo ra, ngực đầy đà bị dồn ép, đầu vú nhạy cảm không ngừng bị vôn vê đùa bỡn, đã sớm cứng rắn run rẩy.

“Bảo bối, anh hi vọng thân thể của em vĩnh viễn nhạy cảm như vậy.”

Người đàn ông cười trầm thấp khiến mặt của Ái Tĩnh không tự chủ được đỏ lên.

Quần quít như vậy đối với người bình tĩnh qua ngày như cô mà nói, thật cuồng dã rồi.

Hạ Phong không nói thêm gì nữa, dùng sức một cái, dục vọng nam tính nóng rực ở trong cơ thể Ái Tĩnh chạy nước rút.

“Ách.” Cô kêu lên một tiếng, cắn răng chịu đựng nhiệt tình của anh.

Dưới sự phối hợp của cô, Hạ Phong bắt đầu điên cuồng ra vào trong thân thể của cô, dững mãnh gắng gượng không ngừng ra vào chỗ sâu nhất của hoa huyết, điên cuồng đâm chọc u huyết mềm mại, dưới ánh trăng nhu hòa, một lần lại một lần ở trong cơ thể cô rút ra đâm vào.

Ái Tĩnh đã gần như điên cuồng, đôi tay nắm chặt đầu vai anh, phối hợp với luật động của anh.

Dục hỏa của hai người nóng bỏng nối tiếp

Cô cảm giác bộ vị mềm mại của mình đang bị người đàn ông ra sức xỏ xuyên qua, nhanh chóng rút ra, cắm vào, đâm thủy không ngừng từ trong khe hẹp chảy ra.

“Chậm một chút. A ” điên cuồng đòi hỏi khiến cho cô mê loạn, Ái Tĩnh kinh ngạc thở gấp, tầm mắt mơ hồ, ý thức từ từ tan rã, dường như rơi vào vực sâu không đáy.

“Hoang dã một chút nữa! Anh thích!” Hạ Phong gầm nhẹ.

Ái Tĩnh nghe chỉ thị từ tình nhân, gào thét càng lớn tiếng.

Bị nắm giữ trong tay, cô không cầm giữ được mình, chỉ có thể ý loạn tình mê mặc cho người đàn ông đòi hỏi.

Hạ Phong cảm thụ bộ vị phái nữ ngâm hút lửa nóng của anh thật chặt, kích động trong lòng càng thêm không cách nào nói rõ.

Anh là người đàn ông của cô, mà cô cũng là người phụ nữ của anh!

Ban đêm hai người ở nơi này, ở trong lương đình điên cuồng giao hoan, cho đến khi hai người cùng leo lên tuyệt đỉnh cao triêu.

Khi Ái Tĩnh phục hồi tinh thần lại, đã là khi mình đặt trong ở trong phòng tắm.

“Cảm giác rất tốt chứ? Một lần nữa như thế nào?”

“Cái gì?” Đầu Ái Tĩnh trống rỗng, thân thể nóng bỏng không dứt, nhất thời không có cách nào phản ứng.

Quan sát bộ dáng không cách nào hồi hồn của cô, Hạ Phong nhàn nhạt bình luận,

“Dường như làm được quá vượt qua.”

Ôm eo thon của Ái Tĩnh, tay anh cầm vôi hoa sen, đem nước ấm áp dội ở trên da thịt mềm mại của cô, tẩy đi dấu vết hoan ái .

“Tôi tự tắm là tốt rồi.” Khuôn mặt đỏ lên, cô có chút lúng túng.

“Cần gì xấu hổ đây?” Hạ Phong hào phóng bày tỏ, “Là anh đem em làm cho rối loạn, giúp em khôi phục nguyên trạng là trách nhiệm của anh.”

Nói xong, anh còn nhẹ chạm khẽ vào da mặt non mềm của cô .

“Ách.” Không nghĩ tới Hạ Phong đối với bạn trên giường săn sóc như vậy, Ái Tĩnh có chút kinh ngạc. Nhưng vì ngăn ngừa lúng túng nhiều hơn, cô chỉ có thể để cho anh phục vụ, không nói thêm gì nữa.

Đang lúc Ái Tĩnh đang phiền não nên làm như thế nào cùng người đàn ông này giữ một khoảng cách thì ngón tay Hạ Phong đột nhiên sờ về hướng chỗ tư mật cả cô.

“Anh làm gì đấy? !” Cô bị người đàn ông dọa sợ tới mức toàn thân cứng ngắc.

Mới trải qua tình yêu điên cuồng, hiện tại cô toàn thân hư mềm, tuyệt đối không có biện pháp chịu đựng một lần khác.

“Giúp em tắm a. Em tắm không tắm nơi đó sao?” Thấy cô nhảy cảm như vậy, Hạ Phong vô cùng khoái trá, ngón tay theo nước nóng trượt vào trong cơ thể cô cạo gãi qua lại, dùng cường lực kích thích lần nữa.

“Tôi tự tắm.” Tay chân Ái Tĩnh vô lực, chỉ có thể dựa sát vào thân thể Hạ Phong, không để mình ngã xuống.

Hạ Phong liền thừa dịp có cơ hội thật tốt này, không ngừng xâm nhập vào hoa huyệt của cô, đạt khoái cảm sâu hơn .

“Không cần. Tôi không chịu nổi.” Nằm ở trên thân người đàn ông, Ái Tĩnh tự lẩm bẩm, thân thể theo Hạ Phong mang đến ham muốn nóng bỏng, tận tình hưởng lạc.

“Yên tâm, em ngoan ngoãn nghe lời, anh liền sẽ không muốn em lúc này.” Hạ Phong càng không ngừng hôn cô, vuốt ve cô, đầu ngón tay cuồng dã ở trên làn da nhẵn nhụi của cô in dấu hạ dấu vết, không cho cô quên.

Không cho cô vứt bỏ anh nữa.

“Ừ.” Trong miệng Ái Tĩnh toát ra tiếng rên rỉ dâm mỹ .

Đề ở trên người cô, người đàn ông đã sớm đầu đầy mồ hôi, lại vẫn kéo dài động tác, hi vọng kết hợp sâu hơn.

“Tôi muốn ngủ.” Cô lẩm bẩm bày tỏ.

Người đàn ông này cả buổi tối không dứt, làm cho cô không cách nào nghỉ ngơi, tình yêu khá dài như vậy cũng làm cho tứ chi của cô mệt mỏi.

“Tiểu Tĩnh, làm bạn gái của anh chứ?” Thừa dịp Ái Tĩnh thần trí không rõ, Hạ Phong đề cô xuống giường, nói lên yêu cầu đối với cô.

Bởi vì thân thể của hai người còn chặt chẽ giao hợp, lúc này nói cự tuyệt, mới thật sự có quý.

Ái Tĩnh chỉ có biểu thị như thế, “Tôi mệt quá. Ngày mai lại nói.”

“Em không hài lòng với hành động của anh sao?” Lời nói của Hạ Phong chứa đầy hàm ý, giơ cao nửa người dưới, dùng lực đâm vào chỗ sâu nhất.

“Không phải.” Cô hét lên một tiếng.

“Vậy em rất hài lòng đúng không?” Vấn đề của anh chỉ có hai phần đạo lý.

“Đối với ” chỉ cần để cho cô nghỉ ngơi, cái gì cũng tốt, không nên náo loạn nữa!

“Nếu rất hài lòng, như vậy em coi như là bạn gái của anh chứ?” Hạ Phong tiếp tục dây dưa hỏi tới, căn bản không kể cô chống cự như thế nào.

“Hài lòng, hài lòng ” Cô chỉ có nghe được nửa đoạn trước lời nói của anh.

“Em đồng ý sao?” Hạ Phong hỏi một lần nữa, tránh cho nghe được không rõ ràng, như vậy về sau rất khó nói chuyện.

“Đồng ý, đồng ý ”

“Thật sự quá tốt rồi, anh rút cuộc đợi được lời hứa hẹn của em rồi !” Hạ Phong hoan hô, cuối cùng đem toàn bộ chất lỏng nóng rực bắn vào trong cơ thể của cô.

Mà Ái Tĩnh căn bản không quản anh làm gì, lập tức rơi vào hôn mê

“Không thành vấn đề, cứ để anh lo.”

Trần tẩu nghe xong vấn đề của thiếu gia, cười he he chợt vỗ ngực, bày tỏ chuyện như vậy dễ giải quyết, không cần hao tổn tâm trí.

“Cái kia liền gây phiền toái Trần tẩu rồi.” Hạ Phong như trút được gánh nặng, lúc này mới kết thúc trò chuyện.

Trần tẩu gật đầu một cái, bước chân nhanh hơn, cao hứng bưng bưng đi tới phòng bếp.

Hôm nay bà có thể phải thi thố tài năng, thay thiếu gia giữ người yêu lại!

Tối hôm qua sau khi nghe được người làm báo tin thì bà thì có dự cảm, thiếu gia lại động lòng.

Nếu không thiếu gia sẽ không đem người phụ nữ đó về nhà.

Bây giờ nghe được thiếu gia tỉ mỉ kể lại sở thích ăn uống đặc biệt của cô gái đó, bà cũng biết dự cảm của mình không sai.

Hơn nữa càng làm cho người ta vui vẻ chính là

Cô gái này đối với món ăn sang trọng tựa hồ không có hứng thú gì.

Mà thiếu gia đối với cô cũng không có gì nắm chặt, mới có thể giao phó phải nơm nớp lo sợ, chỉ sợ không biết dụng tâm người yêu đối với mình.

Nhìn dáng dấp cô gái thiếu gia yêu lúc này chính là người thường, không phải những tiểu minh tinh kia, cũng không phải là đáng vẻ cô nàng nhà giàu cao ngạo. Chỉ là một điểm này, bà sẽ phải vỗ tay hoan hô.

Thiếu gia của bà nên có một cô gái tốt bên cạnh, sẽ quan tâm cậu ăn cơm mặc quần áo, lưu ý cậu ra cửa sớm muộn gì, cuộc sống như thế mới gọi là hạnh phúc.

Nếu như bọn họ nguyện ý sinh thêm mấy tiểu bảo bối nữa, bảo đảm ngay cả lão phu nhân đang ở Thụy Sĩ cũng sẽ chạy trở về trong đêm.

Trần tẩu giống như đã thấy cảnh tượng gia đình đông đúc, lần này càng thêm tràn đầy tinh thần, tính toán làm một bàn thức ăn tinh xảo .

Ngô, bà chuẩn bị hai bàn, chủ nhân một bàn, bọn họ ở phía sau chủ nhân bận rộn cũng một bàn, mọi người được ăn vui vẻ, bảo đảm làm việc sẽ còn có sức lực.

Chờ đợi ngày hạnh phúc cũng không xa, thực sự nghĩ tới liền cao hứng. Ha ha. . . .

5. Chương 5

Sau khi hoan ái trắng đêm tỉnh lại, đã là ba giờ chiều.

Ái Tĩnh vội vàng mở điện thoại di động ra, phát hiện giọng nói hộp thư khiến mấy bạn tốt nổi giận, vội vàng gọi điện thoại về, còn đánh bài liều lấy cớ cùng bạn học thời trung học uống rượu say khướt .

“Cậu xảy ra chuyện gì à? Bao nhiêu tuổi rồi còn chơi loại này hả!” Hướng Duy Mỹ tức miệng mắng to.

“Thật xin lỗi.” Làm cho người ta lo lắng, bị chửi là phải, Ái Tĩnh không dám cãi lại.

“Nhớ mời bọn mình ăn bánh bao hấp Đỉnh Thái Phong, bồi thường tổn thất bọn mình lo lắng cả đêm cũng không ngủ!” Nghe Hướng Duy Mỹ cố ý nói rất thâm xong, khiến Ái Tĩnh rất áy náy.

“Được ” trừ bên ngoài cắt đứt bồi thường, còn có thể thế nào?

Hạ Phong một bên thưởng thức bộ dáng khéo léo của Ái Tĩnh, một bên thông báo Vương mục có thể chuẩn bị ăn cơm rồi.

Kết thúc cuộc trò chuyện với bạn tốt, Ái Tĩnh rất không vui vẻ nhìn chằm chằm đầu sỏ gây nên, Hạ Phong vội vàng dụ dỗ cô đi trước tắm nước nóng, trở lại liền ăn ngay.

“Không cho phép anh theo tới!” Ái Tĩnh nhìn chằm chằm người đàn ông, cảnh cáo trước.

“Được được được, em nói thế nào liền như vậy, là anh có lỗi với em.” Hạ Phong lấy lòng, chỉ sợ đem bạn gái làm phát bực.

Nhìn đến anh đổi ý hơn nữa thái độ phối hợp, sắc mặt của Ái Tĩnh mới thoáng chuyển biến tốt, vào phòng tắm tắm.

Hạ Phong chạy đến phòng bếp nhìn Vương mục thi triển tài nghệ.

Ừ, bánh trôi mặn thơm ngào ngạt, thật là làm cho người ta chảy nước miếng a.

Ái Tĩnh rửa mặt xong, đi xuống lầu liền bị mùi thơm hấp dẫn, bụng không có tiền đồ vang dội ừng ực.

Nhìn thấy lão phu nhân hiền lành cười ha hả vẫy tay về phía cô, cô lập tức cũng không có khách khí, bưng một chén bánh trôi mặn, lựa chọn vị trí cách xa Hạ Phong nhất, ngồi xuống ăn ngấu ăn nghiến.

Này thật sự quá khi dễ người rồi !

Thái độ Ái Tĩnh thật đả thương lòng của Hạ Phong.

Cô có bánh trôi mặn có thể ăn cũng là anh cầu xin tới, cô hẹp hòi như thế này, chỉ để ý mình không để ý tới anh?

Hừ, không sao.

Hạ Phong vừa uống nước, vừa thử máy ghi âm trong phòng bếp, sau khi xác định chức năng bình thường, anh lấy ra một băng ghi âm thần bí, nhìn tiểu nữ nhân ăn đang vui vẻ một cái, sau đó bắt đầu phát ra.

“Phốc ” Tiếng ngâm nga tuyệt hảo khiến Ái Tĩnh đem nước canh trong miệng phun ra ngoài.

“Lớn như vậy còn như vậy, thật không vệ sinh.” Hạ Phong lắc đầu một cái, lạnh lạnh phê bình.

“Anh mới không vệ sinh!” Ái Tĩnh tức giận, mặt đỏ lên.

Thậm chí có người vô sỉ như vậy?

Đem thể lực cô toàn bộ ép khô, sau khi làm cho thần trí mơ hồ, hơn nữa ghi âm lại đối thoại trên giường, làm thành cam kết theo đuổi tình yêu thành công?

Anh rốt cuộc muốn như thế nào? !

“Ai kêu em chỉ lo ăn bánh trôi, cũng không quan tâm tới anh.” Hạ Phong lộ ra biểu tình buồn bã.

“Anh.” Ái Tĩnh bị tức đến nói không ra lời, chỉ có thể hỏi ngược lại, “Ăn cơm còn phải cùng anh nói chuyện phiếm sao?”

“Không phải.” Hạ Phong thấy đạt tới mục đích, liền đem máy ghi âm đóng lại, sẽ đem băng ghi âm cẩn thận từng li từng tí cất trong túi.

“Nếu không đây?”

Hắc hắc. Không nghĩ tới hoàng tử cũng có diễn xuất ngây thơ này sao ?

Ái Tĩnh vừa nhìn Hạ Phong thu đồ vừa tiếc hận.

Nếu như không phải là diễn xuất cô cũng tốt, cô thật muốn đem cái tin tức này bán ấy tờ báo lá cải, khiến phụ nữ tính ảo tưởng đến Hạ Phong bớt một ít.

“Muốn ăn chén bánh trôi mặn kia của em.” Thoạt nhìn đáng vẻ ăn rất ngon.

“Nơi đó có một nồi.” Đầu bếp nấu một nồi, anh tội gì chấp nhất muốn chén trên tay cô?

“Cái đó ăn không ngon!” Hạ Phong bắt đầu tính khí đùa bỡn.

Làm sao? Đây là đồ cùng một nồi chứ?

Nhìn Hạ Phong nửa ngày, Ái Tĩnh rốt cuộc buông tha tranh chấp với anh, cầm chén kia trên tay nâng đến trước mặt anh. “Lười phải tranh với anh. Thiếu gia, mời ăn một chén này.”

Sau khi cầm chén để xuống, cô sẽ đi lấy một chén, khoái khoái lặc lặc ăn.

Hạ Phong ăn chén canh trước mặt này, nhìn lại Ái Tĩnh một chút, cảm giác bánh trôi trong chén thời điểm Ái Tĩnh ăn không có ăn ngon như vậy.

” Chén này quá bình thường rồi, anh muốn chén kia!” Phách Vương lần nữa ra lệnh.

“Này, không Phải anh quá nhàm chán chứ? Rõ ràng chính là đồ giống nhau.” Thấy Hạ Phong lại muốn đem băng ghi âm đặt vào bên trong máy, Ái Tĩnh đứng yên giờ cờ đầu hàng.

” Được, chúng ta trao đổi.” Cô cũng không có hơi sức phục vụ thiếu gia cáu kỉnh này, liền đem chén hai người đang cầm trao đổi.

Hạ Phong múm môi môi mỏng, nhìn Ái Tĩnh ăn rất thích, chính mình tự ăn cũng không như thế nào.

Chỉ trong chốc lát, anh rốt cuộc biết vấn đề ở nơi nào. “Anh muốn cùng em ăn chung chén, vậy thì ăn sẽ rất ngon, anh không cần tự mình ăn một chén.”

Nói xong, anh ngồi vào bên cạnh Ái Tĩnh, tự ý cầm thìa trong chén bánh trôi của cô.

Ừ, cảm giác quả nhiên rất ngon!

Ái Tĩnh ngây người nhìn. Người đàn ông này quả nhiên rất nhàm chán.

Nhưng nhìn anh vẫn múc bánh trôi trong chén, cô cũng không thuận. Cô đói đến nỗi

ngực dán vào lưng rồi, anh lại vẫn muốn cướp đồ ăn của cô? !

Vì vậy nhanh chóng đưa thìa ra, cùng Hạ Phong giành vớt bánh trôi trong chén.

Nếu anh xuống giường hãy thu lại phong độ thân sĩ, vậy thì đến đây đi! Muốn cướp đồ ăn, cô tuyệt đối sẽ không giành của người thua đấy!

Đối với tình nhân trống rỗng mới mọc ra này, Ái Tĩnh hoàn toàn không có cách nắm bắt anh.

Dù sao hai người ở trên giường rất hòa hợp, anh lại sẵn sàng, cho nên cũng coi là chấp nhận anh.

Chỉ là rất kỳ diệu, bọn họ chưa từng công khai ở bên ngoài.

Vừa mới bắt đầu Hạ Phong còn không quan tâm, bởi vì chỉ cần anh gọi điện thoại hẹn cô, cô đều đồng ý, chỉ là địa điểm ước hẹn sẽ sửa thành Hạ gia.

Nhưng đã lâu về sau, Hạ Phong liền bắt đầu buồn bực.

Gần đây, anh thường ở trong nhà vệ sinh, ngăn người soi gương.

Anh biến dạng rồi sao? Sức quyến rũ của hoa hoa công tử không còn sao? Nếu không tại sao Ái Tĩnh không muốn cùng anh ra ngoài?

Hạ Phong bắt đầu nghiên cứu diện mạo của mình, rốt cuộc là nơi nào có nhiều nếp nhăn? Anh vẫn chưa có dấu hiệu đầu tóc mà?

“Tổng giám đốc Hạ, cậu là tự nhiên cuồng yêu à? Làm gì soi gương lâu như vậy. Tôi còn tưởng rằng cậu ở bên trong ngủ thiếp đi đấy.” Phó Kính Dương đi ngang qua tập đoàn Hạ thị, đặc biệt lên xem một chút, không nghĩ tới ở phòng làm việc của tổng giám đốc đợi nửa tiếng vẫn không nhìn thấy người.

Anh mới theo ám hiệu của thư ký, chạy đến nhà vệ sinh xem một chút.

“Cậu mới thích rình coi đấy. Lén lén lút lút chạy đến, nghĩ hù dọa người nào?” Hạ Phong cố làm ra vẻ rửa tay, mới theo bạn tốt đi ra nhà vệ sinh. “Tìm tôi có việc sao?”

“Kỳ quái, không có sao không thể tìm cậu?” Trở lại phòng làm việc, Phó Kính Dương bưng cà phê thư ký mới pha lên, vừa nồng lại vừa thơm mát, uống ngon cực kỳ.

Cổ tình như vậy thư ký không phải của anh. Ai.

Giống như bạn gái hiền tuệ cũng sẽ không là của anh. Bạn gái của anh chỉ biết so lớn tiếng với anh, mắng thô tục, đi an ủi người đàn ông thất tình khác.

Yêu đến chết thảm, tóm lại là anh xấu số.

Nhưng mà bạn tốt nên so với anh may mắn, trước anh hỏi người phụ nữ kia Cầu Ái Tĩnh thực là khéo léo hơn nhiều.

Uống hai miệng cà phê hương nồng mới phần chấn tinh thần, Phó Kính Dương mới mở miệng, “Gần đây như thế nào?”

“Cái gì gần đây như thế nào?” Hạ Phong lười biếng liếc bạn tốt một cái. Điên cuồng, ai biết cậu ta đang hỏi cái gì!

“Tôi đương nhiên là hỏi cậu và Ái Tĩnh.” Anh hỏi người phụ nữ khác làm gì à?

Nhớ ngày đó, anh theo đuổi Duy Mỹ cũng là Ái Tĩnh cung cấp tình báo, hiện tại cô ấy động tâm, anh đương nhiên muốn quan tâm rồi.

“Hắc, cậu biết tôi và cô ấy nói yêu thương sao?” Hạ Phong hai mắt sáng lên, bộ dáng thất vọng lúc trước biến mất.

“Dùng đầu gối nghĩ cũng biết cái người này hoa hoa công tử, đối với một người phụ nữ có hứng thú thì đương nhiên là ôm cô ấy vào lòng rồi hãy nói.”

Nguyên lai là nghĩ. Ai.

“Cậu có thấy qua tôi và cô ấy cùng nhau ra ngoài sao?” Hạ Phong phờ phạc rã rượi hỏi.

“Cậu theo đuổi thất bại?” Thật là không thể tin được! Cứ nhiên sẽ có con môi từ trong tay hoa hoa công tử này chạy trốn?

“Không phải ” nghĩ như vậy thật sự quá vũ nhục người. Anh có đuổi không kịp phụ nữ sao?

Hạ Phong đứng dậy, kéo lỏng cà vạt, một tay day trên trán, cặp chân dài kiêu ngạo kia ở trong phòng bước đi thông thả, bước đi thông thả.

Nhìn ra được anh rất lo âu.

“Rốt cuộc là như thế nào?” Có thể đem tổng giám đốc phong lưu làm cho chật vật như vậy? Quả nhiên không phải người bình thường! Phó Kính Dương mở lớn mắt, càng thêm tò mò.

“Chính là.” Thôi, tìm người thương lượng dù sao vẫn tốt so với để chính mình duy trì lo lắng.

Hạ Phong đi tới bên cạnh bạn tốt, đặt mông ngồi xuống, bắt đầu nói chi tiết về chuyện hai người luôn luôn “ngẫu nhiên” không có biện pháp ở bên ngoài gặp mặt.

Không nghĩ tới Hạ Phong là tổng giám đốc cao quý, cũng có thời điểm bị phụ nữ ghét bỏ?

Phó Kính Dương nghe được chân mày nhíu lại.

Chống cằm, anh nhìn chăm chăm bạn lâu năm.

Hạ Phong rất tuần tú, lông mày là lông mày, mắt là mắt. Hình dáng đẹp như vậy, tại sao có thể có phụ nữ không thích đây?

“Cậu cảm thấy như thế nào?” Hạ Phong nhìn chăm chăm quân sư. Anh ta làm gì mà không nói chuyện? !

“Tôi cảm thấy như vậy.” Phó Kính Dương ở bên tai Hạ Phong nói ra diệu kế tuyệt hay.

Hạ Phong vừa nghe vừa gật đầu.

Người ta nói “Sự bất khai kỷ, quan kỷ tắc loạn” (câu này mình không hiểu nghĩa nên giữ nguyên bản gốc, ai biết thì nói với mình để mình sửa lại nha) quả nhiên rất có đạo lý, loại kiểm tra lòng của phụ nữ này, trước kia anh có thể nói ra 108 điều, nhưng sau khi đụng phải Cầu Ái Tĩnh, anh ngay cả một điều cũng phải để cho người khác nhắc nhở.

Ai, thật thảm. Thật là quá thảm.

Sáu giờ tối, Cầu Ái Tĩnh từ công ti đi ra.

Chiếc xe thể thao Porsche màu bạc của Hạ Phong liền dừng ở lề đường bên ngoài tòa nhà, tất cả người đi ngang qua đều sẽ hướng nơi đó nhìn lâu hơn một chút.

Sắc mặt Ái Tĩnh biến hóa, vội vàng sải bước chạy đến bên xe, “Thế nào nhanh như vậy đã đến?” Anh mới gọi điện thoại hẹn nửa giờ sau mới tới.

“Đói bụng, hơn nữa hôm nay có một bữa tiệc, cho nên chạy nhanh tới đón em.” Hạ Phong bên giải thích bên thay yêu tinh mở cửa xó.

“Bữa tiệc?” Ái Tĩnh nâng cao âm cuối, trên mặt tràn đầy biểu tình không dám tin.

”Mấy người bạn anh biết lúc ở nước ngoài làm buổi party nhỏ bên bờ biển, muốn chơi suốt đêm.” Hạ Phong nhanh chóng đem xe lái đi.

“Không được ah..., hôm nay em mặc đồ công sở.” Lúc này Ái Tĩnh mới buông lỏng tâm tình.

Hoàn hảo không phải là mấy buổi tiệc giao lưu thương nghiệp gì.

Cô cũng không muốn ở nơi nào cùng Duy Mỹ, Chân Khả, Ôn Nhu mở tiệc gặp bạn bè cũ a!

“Cho nên anh mới chạy nhanh tới đón em, đem em đi mua trang phục phù hợp.” Hạ Phong nghiêm túc bày tỏ.

“Ách. Cũng tốt.” Chần chờ nửa ngày, Ái Tĩnh mới gật đầu, không có nói mình về nhà thay quần áo là được.

Bởi vì hôm nay quá bận rộn, cô không có thời gian nói chuyện với Duy Mỹ, nên cũng không biết hôm nay họ có kế hoạch gì.

Ngộ nhỡ họ không có cùng bạn trai hẹn hò, toàn bộ đều ở nhà xem HBO, ăn gà chiên, lúc

Hạ Phong đem cô trở về thay quần áo. Chuyện cô có bạn trai không phải bị biết sao?

Khóe mắt Hạ Phong liếc về hướng khuôn mặt tâm sự nặng nề của Ái Tĩnh.

Dựa vào giác quan thứ sáu của đàn ông, anh có thể xác định

Người phụ nữ của anh thật sự không muốn cùng anh tham dự bữa tiệc công cộng này!

Mặc dù không có con số thống kê nói rõ giác quan thứ sáu của đàn ông có đúng hay không, nhưng lần trở lại này, anh có thể kết luận

Tuyệt đối chính xác!

“Nhất định phải ăn mặc như vậy sao?”

Ái Tinh sụ mặt, mặc lễ phục chói mắt, rực rỡ từ phòng thử quần áo đi ra, kháng nghị với Hạ Phong.

“Em mặc như thế rất đẹp mắt a!” Hạ Phong đang cùng phụ tá nói chuyện điện thoại quay đầu lại, thấy Ái Tinh xinh đẹp bộ dáng, ánh mắt sáng lên.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô cũng dùng bộ dáng khêu gợi như thế chiếm đoạt tim của anh!

“Cũng chỉ là bữa tiệc nhỏ.” Ái Tinh ục ục kêu la, vạ phần khó chịu.

Cô chính là không thích mặc cái này loại lễ phục hở lưng, chẳng những không thể mặc áo ngực, còn vải vóc mềm mại, vô cùng vừa người, chỉ cần không cẩn thận sẽ ra ánh sáng.

Đáng chết cực kỳ!

Hơn nữa cô còn phải đi giày cao gót cùng, mới có thể làm cho tạo hình toàn thân hoàn mỹ hơn.

Nhưng mặc loại lễ phục này, đi giày cao gót sẽ làm cô run sợ trong lòng. Ngộ nhờ té ngã, đó cũng không phải là chuyện đùa, chắc chắn thể diện vụt hết xuống Thái Bình Dương!

Mà từ ánh mắt tán thưởng của Hạ Phong, cô biết anh thích cô ăn mặc như vậy. Cô nhớ tới lần gặp mặt kia, cô cũng ăn mặc như vậy.

Thôi, một bữa tiệc nhỏ anh cũng muốn biến thành như vậy, vậy cứ như thế đi!

Dù thế nào đi nữa anh hiểu được, so với đồ trang sức anh đưa cho bạn gái trước, thì bộ lễ phục này cũng rẻ hơn nhiều.

Ái Tinh không cho phép trong lòng mình có ý tưởng ăn giấm chua, để tay ở trên cánh tay của Hạ Phong.

“Anh đã hài lòng, vậy chúng ta xuất phát thôi!”

“Oa! Anh từ đâu kiếm được mỹ nhân như thế hả?”

Hai người mới bước vào hội trường, nhiều người đàn ông liền xông tới, sau đó chính là hướng về phía bả vai Hạ Phong vỗ một cách mãnh liệt.

Nụ cười trên mặt Ái Tinh cứng ngắc, bước chân từ từ, rời khỏi tâm điểm bị bao vây.

Hội trường bữa tiệc trang trí bằng băng gấm, bóng bay cùng hoa hồng, cảm giác lãng mạn, lịch sự tao nhã, cô không biết phong cách buổi tiệc của người có tiền đều như vậy, khó trách Hạ Phong muốn dẫn cô đến cửa hàng cao cấp mua quần áo.

Mặc dù cô không biết bàn bệ của Hạ Phong, nhưng cô biết trên bàn ăn “nguyên liệu tốt”.

Đến trước bàn ăn, bào ngư, tôm hùm, thịt dê nướng, trứng cá muối.

Ừ, thật tốt quá, đều là thức ăn cao cấp.

Lần này tạm thời bị gọi tới, còn ăn mặc và diễn như vậy, cuối cùng cũng có một chút thu hoạch nhỏ.
. Ái Tinh cầm lên đĩa, tính toán chọn mấy món ăn ngon đến bên cạnh vui vẻ ăn.

” Cầu Ái Tinh!” Một giọng nói giống như đã từng quen biết vang lên ở sau tai của cô.

“Cậu đáng chết rồi!” Thanh âm cắn răng nghiêng lợi mềm mại vang lên.

“Mẹ nó, cậu tốt nhất có lý do thật tốt, tại sao cậu và tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị cùng xuất hiện?!”

“Các cậu cũng ở nơi đây sao?” Ái Tinh cười khan, ngẩng đầu lên.

Thế giới này thật là nhỏ a.

Ở trường hợp này, còn có người dùng giọng nói cần rằng nghiêng lợi nói với cô, sẽ không có người khác, chính là các bạn tốt của cô.

Mấy người kia không giải thích được “Nhặt được dã nhân” làm bạn trai.

Cũng là để cho cô chế nhạo bạn tốt thật lâu ở trên websites Bát Quái.

Ha ha, thật là thật trùng hợp.

Có câu nói “Sơn thủy hữu tương phùng” thật đúng là không sai, không nghĩ tới cô hết sức phỉ sạch, tránh cùng Hạ Phong đến công cộng, bữa tiệc cao cấp với nhau, kết quả lại gặp được họ ở loại party cá nhân này. Cô còn có thể nói cái gì đó?

Chỉ có thể nói người có tiền gặp mặt, mọi người chạy tới bào đi, không chạm mặt cũng rất khó khăn.

Chỉ là một lần liền gặp phải ba. Vận khí của cô cũng không khỏi thật tốt quá chứ?

“Mình nói, lần này chủ bút của báo lá cải nên đổi người rồi chứ?” Chân Khả đẩy đẩy cánh tay Ái Tĩnh.

“Thay đổi người làm gì?” Ái Tĩnh than thở.

” Mình sợ cậu sẽ xấu hổ với Bát Quái của chính mình, mình giúp cậu viết bài a!” Chân Khả cười hì hì nói.

Cô viết văn Anh văn rất nhiều, viết văn Trung văn cũng cũng rất tuyệt, đảm bảo ở trên người cô, không thành vấn đề á!

“Thật là cảm ơn cậu rồi.” Cô thật là nhớ chết a.

” Mình có thể viết về tổng giám đốc Hạ!” Hướng Duy Mỹ cũng chà sát tay, nhao nhao muốn thử.

Có Phó Kính Dương làm bạn trai, lần này có giá trị nhất rồi !

Không có yêu sách của anh ấy, cô còn không biết Ái Tĩnh và Hạ Phong đang kết giao. Lần này là mọi người cùng nhau tới bắt bố bọn họ, o o.

“Hắc hắc, tạp chí kinh tế vừa mới phỏng vấn anh ấy, Duy Mỹ không cần lo lắng.” Ái Tĩnh cười khan không dứt.

“Cậu dám không inh độc quyền?” Hướng Duy Mỹ trợn to mắt, ác bá nhìn Ái Tĩnh.

“Không dám, không dám.” Ái Tĩnh chỉ cảm thấy rất muốn khóc.

“Mọi người xem trước mặt, đến nói” Đỗ Ôn Nhu dùng giọng nói kiêu kiêu non nớt nhắc nhở mọi người.

Mọi người mặc dù không giải thích được, nhưng vẫn là phối hợp ngẩng đầu, mỉm cười.

Mấy người các cô cứ như vậy bị máy ảnh chụp hình lại.

“Tiểu Nhu, cậu đây là.” Ái Tĩnh có dự cảm không tốt.

“Thật vất vả ở chỗ này gặp phải, mình nhờ phục vụ giúp chúng ta chụp chung a. Chờ một chút còn phải chụp cậu và Hạ tổng đây.” Đỗ Ôn Nhu thật vui vẻ.

“Oh, anh ấy đang nói chuyện cùng bạn bè, không rảnh á.” Ái Tĩnh vội vàng nói cho cô ấy biết.

“Mình đã vừa mới hỏi anh ấy, anh ấy nói xong cũng được, còn nói mặc kệ lúc nào cũng có thể.” Đỗ Ôn Nhu cười đến đầm đìa.

“Cậu thật là quá lo lắng rồi.” Ái Tĩnh quả thực là khóc không ra nước mắt.

“Sẽ không á! Khó có khi cậu tiêu thụ ra ngoài được, mình thỉnh thoảng lo lắng một chút cũng sẽ không sao.” Đỗ Ôn Nhu đáp trả tinh ranh.

Vì chờ đợi một màn này, họ đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Lời của tác giả: Cái này gọi “Nữ nhân báo thù” , tỷ tỷ có luyện qua, người bạn nhỏ không cần học đó! Ha ha ha.

6. Chương 6

“Như thế nào? Thích thú sao?”

Hạ Phong bưng một ly rượu tới, đưa đến trước mặt Ái Tĩnh; mà Ái Tĩnh đang bị mọi người khai thác bí mật, cũng không quản mọi việc, tất cả đều uống vào bụng.

Cô không đếm xỉa đến rồi!

Hạ Phong tác phong nhanh nhẹn đứng ở bên cạnh cô, lấy thái độ bạn trai tốt nhất, thân mật che chở cho cô.

Ở đây sẽ không ai tin tưởng bọn họ không phải người yêu.

Tình huống như vậy, khiến Ái Tĩnh có miệng khó trả lời.

Kế hoạch trong tình yêu của cô không phải như thế a!

Cô cho là sẽ rất đơn giản. Đơn giản bắt đầu, duyên tận liền kết thúc. Không cần công bố, cũng không có chúc phúc.

“Thật là muốn hôn em.” Giọng nói khàn khàn cắt đứt suy nghĩ của cô.

Anh không cho cô thất thần ở trước mặt của anh !

Dưới ánh đèn u ám mập mờ, Hạ Phong ôm hông của Ái Tĩnh, mỉm cười, gương mặt tuấn tú càng ngày càng tà khí, môi của anh nhẹ nhàng vẽ qua viền tai của người yêu, khiến cho cô khẽ run rẩy.

“Không được! Mọi người đang ở đây.” Cô một bên cự tuyệt, một bên phối hợp khiêu vũ với bước chân của Hạ Phong.

“Tiểu Tĩnh, mặc dù mới mấy giờ trước, nhưng anh vẫn rất nhớ bộ dáng em ở trên xe Da thịt em nhẵn nhụi , thanh âm rên rỉ uyển chuyển, còn có hương ứng nhiệt tình. Tất cả tất cả, làm cho anh không cách nào tự kiềm chế mà nghĩ tới.”

Anh kể lại để cho cô nhớ tới triền miên ở trên xe .

Hạ Phong đối với cô tùy thời cũng nhiệt tình như lửa, để cho cô không thể chống đỡ được.

Nếu ở khách sạn cao cấp trước kia, cô sẽ để cho người đàn ông tựa như sói đói này ăn một bữa chán chê.

“Bảo anh không nên nói nữa! Anh nghe không hiểu quốc ngữ à?” Ái Tĩnh ục ục kêu la, lấy tay che môi của Hạ Phong, ngăn cản anh nói ra nhiều lời mắc cỡ hơn.

Đôi mắt trêu đùa trắng trợn của tình nhân, lòng của Ái Tĩnh đều bị vút đi ngoài chín tầng mây, tỉnh lại đem toàn bộ tinh thần tới ứng phó với anh.

“A?” Bên môi Hạ Phong lộ ra nụ cười tà ác, đầu lưỡi đột nhiên đưa ra, liếm liếm lòng bàn tay người yêu, cảm giác ướt át dọa cô giật mình.

Thật là quá ác liệt rồi !

Hạ Phong không nói lời nào cứ nhiên làm ra hành động so với lời của anh còn tà ác gấp trăm lần, khiến trực giác Ái Tĩnh lui về phía sau.

Quá mức hốt hoảng cô căn bản quên cái đại sảnh này thật ra thì cũng không thật sự rộng lớn, trọng tâm không vững, thân thể liền ngã về hướng phía ban công

“A!” Cô không nhận được thét chói tai.

Hạ Phong kịp thời đưa tay ra, nắm ở hông của tình nhân, thuận thế đem khuynh đảo cô kéo về trong ngực, quá trình nguy hiểm khiến sắc mặt Ái Tĩnh trắng bệch.

“Buông em ra!”

“Tại sao?” Hạ Phong hỏi thẳng thừng, một tay thật chặt nắm cả hông của bạn gái, lúc này hai người cũng đã đi tới ban công.

Tay Ái Tĩnh trở thành mục tiêu môi lưỡi Hạ Phong tà ác xâm phạm, bị anh vững vàng nắm chặt, cố định ở trên môi tỉ mỉ thưởng thức.

“Như vậy sẽ bị người ta thấy. Không biết xấu hổ!” Cô thấp giọng mắng.

Cô chợt kinh hồn, vừa thẹn vừa tức, cũng không dám làm ra động tác phản kháng tương đối lớn, bởi vì ban công và đại sảnh chỉ cách nhau vền vền một cái cửa sổ sắt đất và rèm màu đậm nặng nề dày cộm, rất nhiều người vẫn còn ở bên trong phòng khách đi lại, giai điệu du dương không hoàn toàn từ bên trong truyền tới.

Ngăn cách yếu kém và không an toàn như vậy, chỉ cần có bất kỳ tiếng động nào, cũng sẽ khiến mọi người bên trong chú ý.

Thật sự quá tệ.

Ái Tĩnh ngẩng đầu, chống lại ánh mắt đùa dai của Hạ Phong, trong nháy mắt, cô giác ngộ bất kể mình nói gì đều vô dụng.

Hạ Phong căn bản là cố ý khi dễ cô, không muốn công khai lòng của anh!

“Đều là người quen, bị nhìn đến thì thế nào?” Hạ Phong nhún nhún vai.

Cô chính là giận anh một bộ dáng cợt nhả, trời sập xuống đều có người chống đỡ! Nhưng cô lại không thể làm gì.

Hạ Phong không ngừng chạm khẽ chóp mũi của cô. Nét mặt của cô thật sự quá mê người, để cho anh không nhận được nghĩ muốn cưỡng chiều cô thật nhiều.

“Hừ!” Ái Tĩnh trốn không thoát, lại không muốn hưởng ứng cử chỉ thân mật của bạn trai, chỉ có quay đầu, lại ngoài ý muốn ở trên cổ người đàn ông, để cho cô thấy chứng cứ xấu hổ.

“Trời ơi!” Cô nhẹ giọng kêu lên.

Trên cổ của Hạ Phong có mấy vết cắn đỏ thẫm.

Đó là dấu vết cô lưu lại.

Sắc màu đỏ tươi rõ ràng giống hệt như vết hôn anh in dấu ở trên người của cô, hình ảnh dục vọng tràn đầy mạnh mẽ và lửa nóng quần quít giống như đèn kéo quân hiện ra ở trước mặt cô.

Vết cắn trên cổ rõ ràng Hạ Phong nhắc nhở cô không thể cãi lại, khi đó cô hưởng ứng và phối hợp với trêu đùa anh như thế nào.

Nhìn thái độ người yêu, khóe miệng Hạ Phong ưu nhã hiện lên nụ cười tà ác lần nữa.

“Em nghĩ tới à!” Anh khơi lên gương mặt xấu hổ đỏ ửng của bạn gái, vô số yêu thương khẽ hôn giống như mưa phùn, không ngừng rơi vào má phẩn của cô.

“Ngô.” Tiếng rên rỉ ngọt ngào từ môi đỏ mọng của Ái Tĩnh tràn ra.

Dục vọng nhanh chóng lan tràn, càng không thể cứu vãn.

Anh xâm nhập mạnh mẽ mà có lực, bá đạo đoạt đi hô hấp của cô, cô cố gắng lui về phía sau, hy vọng có thể có nhiều không gian thở dốc một chút, nhưng tình nhân của cô căn bản không bỏ cuộc, từng bước tiến tới gần.

Anh vén gấu váy lên, chân dài đứng vào giữa hai chân của cô, dục vọng phái nam nổi lên vuốt ve da thịt cô, khiến cho cô kinh sợ thở gấp không ngừng.

Mà lưỡi của anh cũng không chút kiêng kỵ chui vào trong miệng cô, khắp nơi ngược đãi, chiếm đoạt chất mật trong miệng của cô.

Ái Tĩnh đỏ mặt, đầu lưỡi bị buộc quần quít với anh.

Kỷ xảo trên đùa cao siêu của Hạ Phong đã rút đi toàn thân sức lực của cô, cô té ở trên người tình nhân, đầu gối như nhũn ra suýt nữa không cách nào chống đỡ được thân thể của mình.

Cô nhếch nhác trợn mắt nhìn người đàn ông đang khổng chế của thân thể mình một cái.

“Ha ha, anh cũng vậy không có biện pháp.” Hạ Phong chỉ có thể cười khổ.

Vốn là anh chỉ là ác tính nghĩ trên chọc cô, không nghĩ tới “tiểu lão đệ” so với tưởng tượng còn chưa có chừng ngại vật, thế nhưng càng không thể sửa chữa được, hiện tại đang phần chấn tinh thần, nhất định khoe dũng mãnh mới bằng lòng bỏ qua.

“Tha thứ cho anh, bất kỳ người đàn ông nào bị đôi mắt quyến rũ của em nhìn như vậy, cũng rất khó giữ vững lý trí!” Hạ Phong tự lẩm bầm.

Thật là dục gia chi tội!

Ái Tĩnh đang muốn phản bác, môi đỏ mọng lại bị chặn lên. Hạ Phong cường hãn xâm chiếm môi đỏ mọng khê nhếch của Ái Tĩnh, đầu lưỡi quần đi lên, dùng sức bú.

Anh lần nữa đặt lên môi tràn đầy dục vọng nồng đậm, dẫn dụ người yêu hưởng ứng.

“A.” Kỹ thuật hôn cao siêu hòa tan sự chống cự của cô, ý thức từ từ tan rã.

Khoái cảm mãnh liệt giống như dòng điện, vọt qua sống lưng của cô, khiến cho cô run rẩy từng trận, Ái Tĩnh khó khăn phát ra thanh âm mắc cỡ yêu kiều.

Rốt cuộc khi Hạ Phong buông ra, nụ hôn nóng bỏng nồng đậm đã sớm đoạt đi hơi sức của Ái Tĩnh, cô chỉ có thể vô lực dựa vào trong ngực của anh thở dốc.

“Cho anh vào đi, được không? Anh không chịu nổi rồi.” Hạ Phong ở bên tai tình nhân, dùng giọng nói trầm thấp hỏi ý.

Ái Tĩnh sớm bị nụ hôn nóng bỏng làm tê liệt, căn bản không có sức suy nghĩ, trừ thở ở ngoài, cũng chỉ thở dốc từng ngụm.

“Thật đáng yêu.” Hóa thân làm sói đói, người đàn ông dùng mắt nhìn thức ăn tươi ngon trước mắt, cảm thấy nếu không xé nuốt vào bụng thật sự rất có lỗi với mình.

Vì để cho cô gái mình yêu mến hài lòng, anh nhất định sẽ cố gắng gấp bội đấy!

Khi Ái Tĩnh lấy lại tinh thần thì hai chân đã ôm lấy hông của Hạ Phong, hai tay vòng chắc qua cổ của anh, sống lưng dựa vào lan can ở ban công.

“Anh.” Cô còn chưa kịp mở miệng, ngón tay Hạ Phong đã thăm dò vào con đường u tối để cho cô run lên.

“A ” Khoái cảm bén nhọn xẹt qua ở trong đầu.

Tại sao có thể như vậy? ! Cô cư nhiên dâm dăng như vậy, đối với ngón tay tùy ý xâm lấn của Hạ Phong sinh ra phản ứng. Thật đáng xấu hổ.

Tỉ mỉ quan sát phản ứng của Ái Tĩnh, ngón tay của anh tăng nhanh tốc độ ra vào

“Ngô.” Ái Tĩnh dùng sức lắc đầu, cố gắng chống cự khoái cảm mãnh liệt ăn mòn toàn thân.

“Tiểu Tĩnh, em muốn không?”

Mật huyết bị xâm phạm Ái Tĩnh nói không ra lời, lắc đầu, nửa người dưới cong cao hơn.

“Không muốn thừa nhận? Không sao.” Hạ Phong nhưn mảy, ý xấu gia tăng tốc độ ra vào của ngón tay: “Nơi này cũng ướt như vậy, coi như em không nói, anh cũng biết rõ.”

Người đàn ông mãnh liệt hôn lên môi của cô, ngón tay cũng mạnh mẽ luật động trong chỗ kín của cô.

Ái Tĩnh cảm giác trong cơ thể phun ra một dòng nước ấm, toàn thân cô run rẩy, muốn mở rộng hai chân, Hạ Phong cũng không để cho cô đóng lại, còn tiếp tục công kích.

Ngón tay Hạ Phong đâm vào hoa hạc mẩn cảm nhất, bất kể cô né tránh như thế nào, đầu ngón tay vẫn trêu chọc hạt châu đã ứ máu thành màu sắc diễm hồng .

Chất lỏng màu trắng chậm rãi chảy xuống từ giữa hai chân của cô.

“Ừ. Mới không có.” Thân thể mặc dù đã đạt tới cao trào, nhưng chuyện quá mức xấu hổ thực để cho cô không có cách nào thần nhiên thừa nhận.

“Rõ ràng là cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, thế nào lại luôn nói chuyện không thành thực?” Hạ Phong một bên đùa giỡn thân thể Ái Tĩnh, một bên lắc đầu.

“Nào có.” Thanh âm hưởng ứng không ngừng run rẩy.

Thấy người yêu quật cường như vậy, Hạ Phong chỉ cười, cũng không nói chuyện.

Anh rút ngón tay đang ra vào về ở trong hoa huyết về, đem lưỡi dao thịt đã sớm chờ vận sức phát động chống đỡ ở hoa huyết qua lại mè nheo, cũng không tiến vào.

“Ngô.” Ái Tĩnh không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ không hài lòng .

Cảm giác trống không ở trong người lan tràn, nhưng không thấy phong phú, vòng eo của cô không tự chủ giãy dụa, im lặng muốn mời người đàn ông.

Tình nhân quyến rũ mà ánh mắt buồn bã khiến Hạ Phong thở hắt vì kinh ngạc, lý trí dường như bị một quyền đánh ảnh vụn.

Mặc dù anh sớm có kế hoạch đối với Ái Tĩnh, tiến hành chiếm đoạt tình cảm và thân thể, để cho trong mắt cô chỉ có anh, nhưng phản ứng của anh không bị khống chế, lại không có ở trong kế hoạch.

Thật là đáng chết!

“Em làm sao sẽ mê người như vậy.” Ôm tình nhân, Hạ Phong phát ra cảm thán từ đáy lòng .

Ái Tĩnh còn không kịp nói chuyện, môi của cô bị chặn lại, vật phái nam nóng rực cường thế xỏ xuyên qua thân thể của cô

“Ô.” Cái miệng nhỏ nhắn của Ái Tĩnh bị lấp kín, chỉ có thể phát ra giọng mũi nức nở nghẹn ngào.

Hạ Phong cường hãn cắm vào, đỉnh phái nam không ngừng đụng chạm hoa tâm, làm cho cô không ngừng ngâm nga, nhưng thanh âm của cô rơi toàn bộ vào trong miệng anh.

Người trong đại sảnh cũng không có phát hiện trên ban công đang trình diễn một màn kịch tình ướt át.

Đắm chìm trong khoái cảm, Ái Tĩnh chỉ có thể ôm lấy Hạ Phong, theo anh lay động thân thể.

Hạ Phong thẳng tiến kịch liệt ở bên trong, Ái Tĩnh lần lượt đạt tới điểm cao nhất, có đỉnh khoái cảm để cho cô không cách nào khống chế chảy ra nước mắt.

Một đêm này, Hạ Phong giống như dã thú không được ăn no, tham lam muốn thân thể mềm mại của Ái Tĩnh không biết bao nhiêu lần, cho đến khi ánh đèn bên trong phòng khách dần dần dập tắt.

Hoan ái điên cuồng của bọn họ mới chấm dứt.

“Oh, quá chua.”

Trong giấc mộng Hạ Phong nghe được tiếng chửi rửa mềm mại bên cạnh, mí mắt anh không có mở ra, tay dài duỗi một cái, giữ lấy eo thon đang giãy dụa.

“Đại Sắc Quỷ, anh làm gì đấy ? !” Ái Tĩnh nghĩ muốn vuốt ve tay ở trên người, cũng là vô lực.

Thật đáng chết.

Cô có cảm giác thân thể tê thảm như bị ba chiếc xe chạy vượt qua vậy, toàn thân cao thấp vừa đau lại vừa chua xót, người gây ra họa lại không hề hối cải, liều mạng đánh lấy cô.

“Ngủ tiếp đi, không cần vội vã rời giường.” Hạ Phong như một đứa trẻ, dùng cả tay chân quần lấy bạn gái, không để cho cô rời giường.

“Đã một giờ chiều rồi. . . .” Ái Tĩnh liếc về phía đồng hồ treo trên tường.

“Có quan hệ gì? Ngày hôm qua chơi đến trời sáng, anh còn thiếu ngủ.” Hạ Phong dùng thanh âm lười biếng và khoái trá nói đến chuyện đêm hôm trước.

“Anh còn dám nói? !” Nghe thế, Ái Tĩnh liền nổi giận trong bụng, dùng sức véo lên gương mặt của anh.

Người đàn ông này đi đến đâu liền động dục tới đó! Hoàn hảo chủ nhân biệt thự rất thân thiết, đã sớm giữ một gian phòng khách cho bọn họ, nếu không thật là ê mặt về nhà rồi !

“Thật là đau! Em dám ngược đãi chồng tương lai. . . .” Hạ Phong hát làm đều tốt, dứt khoát cả người cũng áp đến trên người tình nhân, cùng thân thể tỉ mỉ dây dưa ở một chỗ.

Mà vốn là khí thế hung hăng, muốn cùng Hạ Phong tính sổ, Ái Tĩnh nghe được mấy chữ “chồng tương lai”, tựa như hết giận, dừng tay lại.

“Làm sao rồi?” Phát giác người bên cạnh có cái gì không đúng, Hạ Phong mở mắt.

“Ừ, không có a. Em chỉ là cảm thấy đói bụng.” Ái Tĩnh ngọ nguậy thân thể, đuổi người một cái, đối với tình nhân nháy mắt mấy cái, mỉm cười.

Hạ Phong ngừng mắt nhìn người phụ nữ cười đến hấp dẫn lại ngây thơ, trong lòng có rung động rất sâu.

“Anh không phải là đang nói dối.” Anh cầm chặt tay ngọc của cô, trịnh trọng thanh minh.

Anh thích cảm giác được ở chung một chỗ cùng cô, ưu nhã mà nhẹ nhõm, kích tình mà thân thiết. Không có một người phụ nữ nào có thể mang cho anh cảm giác kỳ lạ như vậy.

Bọn họ có thể làm người yêu, cũng có thể làm bạn, cô sẽ luôn luôn theo ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không xa.

Đó là loại tình cảm nhiệt tình và ổn định. . . .

Tuyệt vời cực kỳ.

“Bụng của em thật đói.” Ái Tĩnh nhỏ giọng ở bên tai người đàn ông làm nũng, tiếp theo lại hôn khẽ lên gương mặt của anh.

“Được rồi, chúng ta rời giường đi ăn.” Khó có được tình cảm lại bị cắt đứt, Hạ Phong cảm thấy có chút mất hứng.

Nhưng nhìn cô cau mày, anh lại không đành lòng để cho cô đói bụng.

Được rồi, bọn họ rời giường rửa mặt trước, về phần tỏ tình, tối nay tốt lắm.

Anh tuyệt đối sẽ làm cho cô hiểu được tâm ý của anh đấy!

Ái Tĩnh một bên xem tivi, một bên uống sữa tươi thập cẩm lúa mạch và hoa quả.

“Tiểu thư, em không phải kêu đói bụng sao? Ăn Hamburger trước chứ? Đợi lát nữa anh lại mang em ra ngoài ăn bữa tiệc lớn.”

Hạ Phong thức ăn đẩy tới trước mặt Ái Tĩnh, dặn dò cô ăn nhiều một chút.

Cái này đơn giản bữa ăn sáng là chính bản thân anh làm cho.

Nơi này là biệt thự của bạn anh, chỉ có ngày nghỉ hoặc làm party thì mới có người, cho nên cũng không có người làm ở nơi này. Chỉ là trong tủ lạnh có một chút thức ăn, cho nên bọn họ hiện tại mới có điều có thể đói.

“Em có sữa tươi cùng bánh bích quy là tốt.” Ái Tĩnh chỉ về phía mình ở phòng bếp trùng trùng điệp điệp lấy lấy, thật vất vả làm ra bánh bích quy trái cây phô mai.

“Chỉ ăn cái này?” Hạ Phong nhướng mi suy nghĩ hồi lâu, “Đáng chết, em muốn giảm cân?”

“Bingo!”

Ái Tĩnh quyết định đem kênh Quốc Hưng xem kĩ, nhìn người ta ở hoang đảo cần cù tiết kiệm vượt qua một tháng như thế nào cô mới không cần nhìn thức ăn ngon đâu rồi, ngộ nhờ thấy đói bụng, vậy thì thăm.

“Ăn cơm không nên nhìn TV!” Hạ Phong đoạt lấy điều khiển ti vi, tắt TV, tức giận.

“Làm gì dữ dội như vậy?” Anh thật là kỳ quái.

“Kêu đói chính là em, ăn không có vài ngụm cũng là em!” Trọng điểm là không có để anh vào trong mắt, ở bên cạnh anh lại dám xem ti vi!

Cái người phụ nữ đáng giận này, không có người phụ nữ nào dám đối với anh như vậy đấy!

“Tối hôm qua ăn quá nhiều, em sợ lại ăn nữa, sẽ biến thành heo mập.” Thiệt là, làm gì vừa tỉnh lại hỏa khí lại lớn như vậy?

Anh có tức giận khi rời giường phải hay không? Vậy vợ anh đáng thương. . . .

Ái Tĩnh ở trong lòng nhắc đi nhắc lại. Nhưng nhìn thấy sắc mặt người đàn ông không tốt, cô cũng thông minh không mở miệng, tránh cho gặp phải bão lớn.

“Vậy thì có cái gì quan hệ? Em trở nên béo là vinh quang của anh, bày tỏ anh nuôi rất tốt.” Hạ Phong xem thường.

Chỉ ăn ít đồ, gây đến da bọc xương, phụ nữ xem ra đáng sợ nhất.

Anh mới không muốn ôm ván giặt đồ!

“Mới không cần!” Ái Tĩnh bĩu môi, công khai cự tuyệt.

“Tại sao? Em không muốn gả cho anh sao?” Hạ Phong một tay kéo người yêu, thuận tiện liếm sạch sữa tươi bên môi cô.

“Gả cho anh?” Ái Tĩnh nghiêng đầu, ánh mắt quái dị nhìn người đàn ông trước mặt.

“Thế nào, em không muốn gả?” Hạ Phong quyết định nói trắng ra, anh muốn biết vị trí của mình trong lòng cô gái anh yêu mến yêu mến như thế nào.

“Em cũng không muốn nhiều như vậy!” Ái Tĩnh giả cười khúc khích, tính nhanh chóng lờ vấn đề của anh.

“Vậy bây giờ nghĩ đi.” Người đàn ông sao có thể để cho cô trốn tránh? Hạ Phong cũng cười rất quái dị, bướng bỉnh mà nháy mắt mãnh liệt đối với tình nhân.

“Đầu quá nhỏ, không nghĩ ra được.” Ái Tĩnh dứt khoát gỡ trò vô lại.

“Em không muốn, anh liền trực tiếp mang em đi cục dân chính công chứng kết hôn.” Đem người phụ nữ áp đảo ở trên ghế sofa, hai người bốn mắt nhìn nhau, anh dùng giọng nói kiên định tuyên cáo quyết tâm của mình.

Ái Tĩnh kinh ngạc đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt, giống như chưa từng thấy qua Hạ Phong như vậy.

“Thế nào?” Bị nhìn lâu cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng, hướng chi ánh mắt của cô không giống tán thưởng, cũng không vui sướng khi được cầu hôn

Anh cho là nghe được anh cầu hôn, Ái Tĩnh sẽ thật cao hứng, bởi vì cô không hề giống những cô gái lúc trước anh qua lại, có ý tưởng vui đùa một chút đối với tình yêu, hoặc là những cô gái kia hám tiền kia, muốn mượn hôn nhân với anh để đào được nhiều tiền hơn.

Ái Tĩnh là một cô gái ý tưởng rất kỳ lạ, so với đối tượng anh gặp gỡ trong quá khứ phải rất khác, cũng khơi lên dục vọng chinh phục trong anh.

Nói đơn giản, anh yêu cô.

Ở trong đoạn hôn nhân thứ nhất, Ngải Lâm là bởi vì mang thai con của anh, anh mới kết hôn. Cũng bởi vì môn đăng hộ đối, cho nên anh và người nhà nhắc tới chuyện kết hôn cũng không có trở ngại quá lớn. Nhưng cảm giác, anh là bị đút trẻ đẩy vào trong hôn nhân.

Thái quá chính là, kết hôn không bao lâu, khi anh ra nước ngoài lúc Ngải Lâm gọi điện thoại nói cho anh biết, bác sĩ nói trong bụng của cô là phôi thai dị dạng, tốt nhất không cần sinh, cô và cha mẹ của cô cùng đi bệnh viện, đem con lấy xuống.

Vì vậy người của Hạ gia từ đầu tới đuôi đều không xác định Ngải Lâm có mang thai thật hay không.

Cũng bởi vì chuyện này, bà nội anh giận đến bỏ ra nước ngoài, tuyên bố chỉ cần đứa cháu dâu này ở nhà, bà tuyệt đối không trở về Đài Loan.

Mặc dù anh cũng không phải bởi vì chuyện này mới ly hôn với Ngải Lâm, chỉ là sau khi ly hôn, anh cũng không còn xin lão nhân gia ở Thụy Sĩ trở lại.

Không khí ở Thụy Sĩ rất tốt, hoàn cảnh thanh nhã, rất thích hợp cho lão nhân gia ở; Đài Loan quá ồn ào, không khí lại ẩm ướt, đối với lão nhân gia cũng không tốt.

Sau khi lão nhân gia rời đi, đại trạch Hạ gia trở nên rất yên tĩnh. Mặc dù anh cũng không nhàn rỗi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy có chút tịch mịch.

Anh thường nghĩ, nếu như kết hôn cùng cô gái có cá tính hợp, cuộc sống gia đình của anh sẽ hoà thuận vui vẻ một chút hay không? Có lẽ còn có thể đem lão nhân gia trở về . .

Mà cô gái trước mắt, hoàn toàn có khí chất của người vợ. Dắt tay của cô, anh có thể nghĩ đến dạng lúc về già của bọn họ, cảm giác hạnh phúc liền dâng lên.

“Đây không giống như lời anh sẽ nói.” Ái Tĩnh nhàn nhạt bình luận.

Đối với việc Hạ Phong cầu hôn, cô cũng không có rất vui vẻ.

Thật cũng không bởi vì lúc học cao trung bị người đàn ông này đùa giỡn, mà muốn trở về báo thù.

Hiện tại cùng anh lui tới, là bởi vì cô muốn cùng anh nói yêu thương, muốn hưởng thụ không khí khi yêu

Cô thừa nhận mình vẫn rất thích anh.

Nhưng là, Hạ Phong từng khiến cô bị tổn thương nặng nề, cô không cho là người đàn ông này sẽ vì cô dừng lại như vậy, cô cũng không hy vọng xa vời rằng anh sẽ dừng bước lại.

Cô chỉ hy vọng làm một đám mây đã từng thổi qua bên cạnh anh, vậy thì đủ rồi.

Cô không có nghĩ qua sẽ dắt tay với ai cả đời, nhất là người đàn ông trước mặt, cô tuyệt đối sẽ không cùng anh kết hôn, tuyệt đối sẽ không!

“Hiện tại anh nói xong rồi, em suy nghĩ thử xem.” Hạ Phong kiên nhẫn.

“Hôn nhân đại sự nha, em muốn được suy nghĩ thật lâu đấy.” Ái Tĩnh cười tủm tỉm, không trả lời thẳng, sau đó hôn lên môi mỏng khẽ gợi của Hạ Phong, không hề để cho anh nói chuyện nữa.

7. Chương 7

Ăn xong bữa ăn đơn giản, Hạ Phong cùng Ái Tĩnh đến trung tâm thương mại đi mua sắm.

Đi qua cửa hàng chăn màn gối đệm, thấy mấy bộ màu sắc và hoa văn mới mẻ độc đáo, ga trải giường làm bằng vải bông nguyên chất, Hạ Phong không khỏi dừng bước lại, kéo tình nhân vào cửa hàng thăm quan.

“Em cảm thấy bộ ga trải giường hoa hồng kia như thế nào?” Hạ Phong nhìn rất chuyên chú.

“Cũng không tệ lắm, rất đẹp.” Ái Tĩnh gật đầu. Tuy bộ ga trải giường kia là hoa văn hoa hồng, lại dùng đường cong đơn giản vẽ ra, đặc biệt trang nhã.

Đáng chết bà tám rớt cuộc muốn như thế nào? Cô ta rớt cuộc có nhớ bọn họ đã ly hôn hay không?

Anh nên đi tòa án xin lệnh cách li, yêu cầu Ngải Lâm cách xa anh hai mét sao?

Trời đánh, cô ta nhất định phải phá hư hạnh phúc của anh như vậy sao? !

” Vừa rồi em là có ý gì?”

Thật vất vả hắt ra Ngải Lâm đang quần quít chặt lấy, Hạ Phong nắm chặt cánh tay tình nhân, hai người vọt đến ngõ hẻm không người nào lui tới.

“Cái gì có ý gì?” Ái Tĩnh không hiểu.

“Em xem anh bị người phụ nữ kia ôm, tại sao không giúp anh giải vây? Em coi như tức giận cũng tốt, tại sao cũng không phản ứng?” Hạ Phong lửa giận lên cao.

Anh đối với cô thổ lộ đến nước này, còn kém không có tự mình đến nhà cô cầu hôn, cô cư nhiên một chút cảm động cũng không có?

Anh bị người phụ nữ khác quấy rầy, cô cũng thờ ơ ơ hờ?

“Em cảm thấy được cô ấy là bạn gái trước của anh. Hoặc là càng thân mật. Cô ấy muốn nói chuyện với anh, nên em muốn giữ vững phong độ, mới không thất lễ.” Ái Tĩnh bình thản trả lời, đối với tình địch đột nhiên xuất hiện, cũng không có quá nhiều ý kiến.

“Em không phải yêu thích anh sao?” Chưa từng thấy qua loại phụ nữ này, Hạ Phong lúc này coi như là lãnh giáo.

“Thích a.” Nếu không làm sao sẽ lên giường với anh?

“Vậy em nên phản ứng hơn.” Lần đầu tiên cùng phụ nữ tranh chấp nặng nhẹ, Hạ Phong có chút không biết diễn đạt.

“Hơn như thế nào?” Ái Tĩnh bên môi lộ ra nụ cười.

“Đáng chết, em dám giễu cợt anh? !” Hạ Phong tức điên lên, không nghĩ tới anh đường đường một hoa hoa công tử sẽ cùng bạn gái so đo ghen người nên phải có phản ứng gì!

“Em không có. Chẳng lẽ anh muốn nhìn hai người phụ nữ nên đánh nhau ngoài đường phố mới cao hứng sao?” Ái Tĩnh hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên không phải.” Anh ghét triết lý của phụ nữ.

“Vậy được rồi. Em cũng không muốn làm loại phụ nữ này. Cho nên em yên lặng xem hai người ôn chuyện, đó không phải là rất tốt?” Ái Tĩnh trong mắt lóe ra ánh sáng cơ trí.

“Em ——”

Nhìn người phụ nữ yêu mến, Hạ Phong bị chặn một câu đều nói không ra được.

Hiện tại đến cùng là như thế nào?

Quá khứ anh ghét phụ nữ vì anh đánh mất lý trí, hiện tại người phụ nữ trước mặt này hợp lý tưởng của anh, thiếu hụt những phản ứng kia quá, thế nhưng anh lại không có thói quen?

Hạ Phong bắt đầu chán ghét mình ——

“Ai, phản ứng của cô ấy thật bình tĩnh, nói không cần chọn khăn trải giường sớm như vậy.” Hạ Phong hướng về phía điện thoại, ủ rũ trầm thuật.

Bên đầu điện thoại kia truyền đến tiếng kinh hô, “Làm sao có thể? !”

Phụ nữ đối với đề tài kết hôn này rất nhạy cảm đó a!

“Thế nào không thể nào?” Phương pháp của quân sư quạt mo vô dụng sẽ không làm, cần gì không thừa nhận thất bại, còn lớn hơn kinh sợ tiểu quái. Thảm hại hơn chính là ở giữa còn chạy ra Ngải Lâm làm xáo trộn, Ái Tinh cũng làm như không có chuyện gì xảy ra!

Anh hoài nghi bọn họ căn bản không đang nói yêu, tất cả tất cả, cũng chỉ là ảo giác của anh mà thôi!

“Cậu thảm rồi, cô ấy có thể chỉ đem cậu làm bạn bè, mà không phải đối tượng kết hôn!” Thật là, hoa hoa công tử lần này là ngựa mất móng rồi.

“Không thể nào! Khi lên giường với tôi, cô ấy là xử nữ!” Chưa từng nghe qua xử nữ tìm bạn bè đấy! Nếu như nói Ngải Lâm tìm bạn bè, anh còn tin tưởng.

“Vậy cậu tự nói xem, tại sao cô ấy không muốn kết hôn với cậu?” Xảo biện phải hay không? Vậy tự mình nói lý do thôi.

“Cô ấy. Yêu tôi không có bằng tôi yêu cô ấy sâu như vậy.” Đây là Hạ Phong mô phỏng nghĩ ra tới kết luận, tàn nhẫn đến khiến anh buồn bực về đến nhà.

Tất cả phụ nữ đều thích anh, chỉ có Cầu Ái Tinh không đủ yêu anh!

Cô tùy thời có thể nắm giữ hành tung của anh, mà anh không thể. Cô nghĩ tắt điện thoại di động liền tắt điện thoại di động, không cùng anh ước hẹn cũng không cùng anh ước hẹn.

Ở trong tình yêu, là cô có tự do vô hạn. Ai.

“Ừ, thật thảm.” Không nghĩ tới hoa hoa công tử cũng có ngày nay.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Đây coi như là báo ứng sao? Hạ Phong bên môi là nụ cười khổ sở.

Ngồi ở trước quầy rượu, Hạ Phong gọi phục vụ giúp anh rót ly rượu.

“Khoản khoản, hiện tại giá rượu rất nghiêm, cậu cũng không nên uống quá nhiều a.” Bên đầu điện thoại kia cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng dặn dò.

“Biết rồi!” Chờ một chút ngồi tắc xi về nhà không phải được sao? Cho anh là đầu heo sao?

“Cần tôi đi qua cùng cậu uống sao?” Bạn tốt không phải làm giả, hoạn nạn thấy chân tình.

“Không cần!” Hạ Phong trực tiếp cự tuyệt.

Loại thời điểm buồn bực này, ai anh cũng không muốn gặp, chỉ có rượu mới phải bạn tốt của anh.

Cạn chén á!

“Tiểu Tinh, mình cảm thấy được người đàn ông của cậu thiếu dạy dỗ.”

Đỗ Ôn Nhu cột bím tóc, mặc áo ngủ Chuột Mickey ôm tạp chí, đang xem tập ảnh chạy đến bên cạnh Ái Tinh.

“Nói thế nào?” Ái Tinh uống một ngụm trà, tiếp tục nhìn chằm chằm TV.

“Này, điều này cũng rất quan trọng, cậu phải nghiêm túc cùng mình thảo luận, vẫn còn ở xem ti vi? Anh ta muốn chạy mất á!” Đỗ Ôn Nhu tức giận cầm điều khiển ti vi lên, tắt TV.

“Dày, đang diễn đặc sắc——” Ái Tinh kêu oa oa, nhưng Đỗ Ôn Nhu cũng không đem điều khiển ti vi trả cho cô.

“Buồn ngủ, hai người các cậu ở phòng khách âm ỹ cái gì?” Chân Khả nghe được phòng khách có tiếng kêu gào, vội vàng chạy đến tham gia náo nhiệt.

“Các cậu nhìn.”

Đỗ Ôn Nhu hiển vật quý giống như nhau, đồng thời đem tạp chí số mới nhất lấy ra, bên trong báo viết tình huống tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị đang hẹn hò, lại còn cùng một nữ minh tinh ra vào khách sạn .

“Hoa tâm đại củ cải!” Chân Khả đạt đến chán ghét phê bình.

“Anh ấy trước kia cũng như vậy, có cái gì kỳ kỳ? Mình sớm thấy nhưng không thể trách rồi.” Ái Tĩnh đẩy mắt kiếng, đối với tình huống này cũng không lưu tâm.

“Anh ta cũng là bạn trai của cậu, cậu phải quản lý a!” Đỗ Ôn Nhu xem thường.

“Mặc dù bên ngoài xã giao không thể miễn, anh ta cũng phải bận tâm cảm thụ của cậu, không thể để cho những hình này tại lưu truyền bên ngoài chứ?” Đánh răng xong, Hướng Duy Mỹ cũng chạy đến.

Trên thực tế, cô ở chỗ Phó Kính Dương liền nhìn thấy bài báo này—— anh ấy còn đặc biệt đem tạp chí nhận được giấu vào góc, nhưng kì lạ là vẫn bị cô tìm thấy.

“Cũng không biết lúc nào sẽ chia tay, quản anh ấy khi gió nhiều như vậy làm gì?” Ái Tĩnh lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng.

Thái độ của cô đối với mọi cử động của Hạ Phong ở bên ngoài là không nhìn không nghe .

Không liên quan chuyện của cô!

“Cậu như vậy.” Ba người phụ nữ trợn tròn mắt. Không nghĩ tới Ái Tĩnh lại nói yêu thương là như vậy? Khó trách Hạ Phong to gan như vậy.

“Không có sao, mình muốn đi ngủ.” Ái Tĩnh không muốn bàn lại, để gối ôm xuống, nhanh chóng đi khỏi phòng khách.

Cô không muốn thấy dáng vẻ kinh ngạc của chị em tốt.

Ban đầu cô cũng biết Hạ Phong nhất định sẽ có người phụ nữ khác. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cô không chịu công khai tình yêu.

Hiện tại, nhìn tấm hình tạp chí Bát Quái, cô cũng bị liên lụy thành đối tượng thảo luận, còn phải chịu đựng ánh mắt thương hại của mọi người.

Ai, ngày mai thật không muốn đi làm.

“Anh.” Ái Tĩnh ngưng mắt nhìn Hạ Phong.

“Như thế nào?” Người đàn ông bình tĩnh nhìn bạn gái, trong lòng lại vui mừng chờ bão táp sắp tới .

“Tại sao còn phải hẹn em ra ngoài?” Ái Tĩnh khẽ nhú mày, không hiểu.

“Tại sao không? Anh mới phát hiện nhà hàng ăn ngon, sẽ dẫn em tới đó thưởng thức a!” Anh còn đặc biệt đem cả nhà hàng đều bao hết rồi.

Chờ Ái Tĩnh hưng hăng phát tiết xong, nhà hàng sẽ để nhạc công trình diễn tại chỗ, mà anh sẽ ở phía sau gió êm sóng lặng, lấy ra bó hoa cùng nhẫn kim cương, tại chỗ hướng Ái Tĩnh cầu hôn.

Anh sẽ cam kết với Ái Tĩnh, cưới xong tuyệt đối không trăng hoa, bởi vì sự xuất hiện của cô đã khiến anh đang chìm đắm trong tình yêu .

Chỉ cần cô nguyện ý gả cho anh, anh nhất định không hề cùng những người phụ nữ khác xuất hiện ở nơi công cộng nữa. Trong lòng Hạ Phong hiện lên đủ loại hình ảnh lãng mạn, phô trương khiến phụ nữ vui vẻ .

“Mà em cho là chúng ta đã xong rồi, căn bản không cần trở lại những chỗ tiêu tiền này.” Ái Tĩnh ôm ái bày tỏ.

“Gi? !” Anh chuyên tâm tưởng tượng cũng không có lời kịch này a!

Hạ Phong kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt thanh lệ của bạn gái.

” Anh không phải là đối với em không có hứng thú sao? Vậy thì anh cảm thấy chưa nói rõ ràng liền chia tay rất không đúng, mới tìm em ra ngoài ăn một bữa, thuận tiện nói sao?”

Ái Tĩnh cắt một miếng thức ăn nhỏ bỏ vào trong miệng.

Ừ, thịt bò rất mềm, ăn siêu cấp ngon.

Cô cảm thấy sau khi trưởng thành biểu hiện của Hạ Phong coi như thành thực, còn dẫn cô đi ăn một bữa cơm cuối cùng, không có quang minh chính đại đem cô quên đi. Như vậy tính rất tốt rồi.

Dù sao bọn họ đều không phải là học sinh trung học cấp hai rồi, thành người lớn rồi cũng nên có phương thức yêu đương khác.

“Không phải! Ai nói muốn chia tay hay sao? !” Hạ Phong nhanh tức điên.

Cái này không có phụ nữ thần kinh!

Vì kích thích suy nghĩ chậm chạp của cô, anh mới cùng nữ minh tinh ôm ôm ấp ấp, còn bị tạp chí Bát Quái chụp được hình, mà cô thế nhưng.

“Di, nhưng là em đã chuẩn bị phải chia tay xong.” Ái Tĩnh lúc này mới ngẩng đầu kinh ngạc, đưa mắt nhìn người đàn ông đang tức giận.

“Anh không cần chia tay!” Hạ Phong xúc động bóp vỡ cái ly .

“Tại sao?”

“Anh rất thích em, cũng muốn cưới em về nhà, anh sao lại chia tay với em?” Hạ Phong đã giận đến đem lá bài nói ra toàn bộ.

“Mà anh không thể nào cứ cùng một người lên giường liên kết hôn a!” Ái Tĩnh rất la hét.

“Em có thể yêu cầu anh, anh sẽ thay đổi a!” Hạ Phong thở phào phản bác.

“Anh không quản được dây lưng của mình, còn phải em giúp anh giữ chặt sao?” Ái Tĩnh không tử tế hỏi ngược lại.

“Em.” Anh muốn thao thao bất tuyệt lại lần nữa ghen ở trong cổ.

Đắm chìm bể tình mấy ngày nay, để cho anh thậm chí quên người phụ nữ của anh vốn là ăn nói khéo léo cỡ nào.

“Em không muốn ăn, em muốn về nhà!” Bỏ lại dao nĩa, Ái Tĩnh bị tình huống hỗn loạn trước mắt làm cho không có tâm tình ăn cơm.

Cô phải trở về suy nghĩ một chút nên xử lý chuyện này như thế nào.

Có lẽ cô nên hiểu rõ ràng chính là, nên xử lý Hạ Phong như thế nào

“Không được! Anh không để cho em đi.” Áp chế cổ tay mảnh khảnh, người đàn ông bá đạo nhìn chăm chăm cô, không để cho cô rời đi.

“Anh.” Ái Tĩnh nhìn chăm chăm người đàn ông đang nổi điên .

Anh lại tới! Hai người có “quan hệ” sau lần ước hẹn đầu, cũng là anh mạnh như vậy vội vã ép cô, liều mạng muốn dẫn cô đi ra ngoài ăn cơm.

“Em dám lãng phí của tâm ý của anh, anh liền ở chỗ này muốn em!” Hạ Phong hung tợn uy hiếp.

“Anh dám? !” Ái Tĩnh không chịu yếu thế nhìn chăm chăm anh.

“Em có thể thử xem anh rốt cuộc có dám hay không!” Hạ Phong nhìn chăm chăm cô. Tối nay anh không đếm xỉa đến rồi!

Ái Tĩnh phải cắn răng, cũng không cử động thân thể.

Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, cô cũng không muốn trước mặt nhiều phục vụ như vậy trình kích tình nóng bỏng!

Cho nên cô tạm thời án binh bất động trước, quyết định trước tiên đem bữa cơm này ăn xong, nhìn xem anh lại muốn gỡ trò quỷ gì.

“Hạ Phong! Anh điên rồi phải hay không?” Thanh âm Ái Tĩnh cắn răng nghiêng lợi từ trong phòng ăn bao riêng truyền ra .

“Làm sao em biết?” Hạ Phong dồn dập đáp lại, không ngừng gặm cắn vành tai của cô, bàn tay không ngừng bóp xoa bộ ngực mềm mại.

Đụng phải Ái Tĩnh, cả người anh tựa như sống lại lần nữa, cảm giác phiền muộn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vội vàng thở dốc điên cuồng.

“Em không phải biết anh vì em, đã sớm điên rồi sao?” Hạ Phong hỗn loạn thở hổn hển.

Người phụ nữ trong ngực khiến cho anh kích động không dứt, anh không thể không có cô!

Mặc dù sớm hiểu mình đối cô yêu say đắm, nhưng anh không nghĩ tới, trường hợp mất khống chế như thế này.

“Không cần loạn!” Ái Tĩnh kinh thở gấp, kháng nghị cử động của người đàn ông.

“Cái gì gọi là làm loạn? Em là bạn gái của anh, anh yêu như thế nào liền như thế!” Hạ Phong đem tình nhân áp chế ở trên ghế sa lon bên cạnh.

Anh điên cuồng gặm cắn cô, cưỡi cúc áo sơ mi của cô, bàn tay đưa vào bên trong nịt ngực của cô, vuốt ve đầu vú của cô.

“Em sẽ kiện anh cường bạo!” Ái Tĩnh tỏ vẻ tức giận.

“Vậy sao? Ý của em là, em căn bản không yêu thích anh sờ em? Anh cử động nhiệt tình tạo thành thương thế cho em, em một chút cũng không yêu?” Nói xong, anh nhanh chóng vén gấu váy của cô lên. Đẩy ra quần lót của cô, anh thuận lợi đưa ngón tay tiến vào trong thân thể của cô.

“Đúng.” Ái Tĩnh toàn thân run rẩy.

“Em, kẻ lừa đảo này.”

Ngón tay của anh không ngừng ra vào ở trong hành lang chật hẹp, treu đùa vùng mẫn cảm của cô, cho đến khi cô không cách nào khắc chế gào thét ra tiếng.

“A.”

“Cái người này bên trong ướt thành ra như vậy, nên rất ưa thích mới đúng!” Lượng lớn ái dịch thấm ướt ngón tay Hạ Phong, anh hài lòng nhìn bộ dáng cô mất hồn xinh đẹp.

Chỉ có lúc này, Ái Tĩnh mới có thể hoàn toàn nghe lời anh nói.

Hạ Phong tách hai đùi của cô ra, đem cô chống đỡ trên người.

“Không thể.” Ái Tĩnh ở phía dưới Hạ Phong nức nở.

Chỉ là Hạ Phong chắc là sẽ không nghe lời của cô.

Anh hôn từ cái trán tình nhân đi xuống, ôm thân thể mềm mại của cô, đột nhiên tiến vào trong cơ thể cô——

“Đừng! Chậm một chút.” Cô không khỏi ngước cổ lên.

“Không thể nào, nói mà quá dịu dàng, em sẽ quên anh.” Nắm lấy eo thon, anh tăng tốc hành hạ tàn nhẫn lại ngọt ngào đối với cô.

“Nào có.” Ái Tĩnh sắp phát điên.

Bởi vì Hạ Phong giữ cô thật chặt, dùng tư thế thân mật nhất tiến vào nơi sâu nhất của cô.

“Thật khó chịu a. Không cần.” Cô ôm chặt ở cánh tay Hạ Phong, lại không ngăn cản được động tác của anh.

“Là nơi đó của em quá hẹp, còn muốn anh?” Ôm lấy mông đẹp của cô, theo chất mật nhả mịn, tốc độ ra vào của anh càng nhanh, lực đạo càng mạnh mẽ.

“A.” Ái Tĩnh theo luật động của Hạ Phong, nơi cổ họng phát ra một tiếng ngâm nga cao vút.

Người đàn ông tựa như dã thú bắt đầu động tình, hoàn toàn đánh mất tự chủ, không ngừng cắm ra rút vào trong hoa huyết chật hẹp.

Âm thanh giao hợp cuồng dã vang vọng ở trong phòng.

Nghe được tiếng rên rỉ của mình dâm dăng như thế, thần kinh Ái Tĩnh gần như muốn tan rã.

Hạ Phong hôn môi của cô, tỉ mỉ mà điên cuồng muốn lấy tất cả ngọt ngào từ cô, “Tình yêu của anh không thể nào bởi vì em nói không cần mà dừng lại, trừ phi em cũng nói yêu anh.” Tình yêu của anh giống như con ngựa hoang đã được cưỡi cương, sẽ rong ruổi ở trong không gian mênh mông.

“Không cần.” Cô còn sót lại tia lý trí này.

“Anh sẽ làm em thay đổi chủ ý.” Anh như đinh chém sắt tuyên bố.

Sau khi đòi hỏi không biết chán, Hạ Phong rút cuộc thả ra mầm mống dục vọng, đem hai người đẩy tới đỉnh cao nhất.

8. Chương 8

“Dừng.”

Tiếng ngâm nga vỡ vụn không ngừng tràn ra từ trong miệng Ái Tĩnh, bọn họ đã tác chiến từ phòng ăn bao riêng rồi lên trên tầng thuê thêm phòng.

“Sắc quỷ đáng chết! Anh đủ chưa?” Ngồi phịch ở trên giường mềm mại, Ái Tĩnh nhìn chăm chăm Hạ Phong đang đè ở trên người mình.

“Dĩ nhiên không đủ. Anh còn muốn một lần nữa.”

“Anh muốn, nhưng em không cần! Anh nghe không hiểu quốc ngữ phải hay không?” Ái

Tĩnh tức giận gào thét. Gặp phải Hạ Phong, cô thật đúng là không phải số khổ bình thường.

“Tiểu Tĩnh, dịu dàng một chút, em sẽ đem đàn ông hù dọa chạy mất.” Hạ Phong vô cùng thân thiết cắn vành tai của cô, làm cho cô không tự giác phát ra rên rỉ.

“Muốn chạy mau, đừng đến phiền em.” Ái Tĩnh ưm một tiếng.

Mặc dù cô nói như vậy, thân thể Hạ Phong cao lớn vẫn áp chế ở trên thân thể cô như cũ, không có dời đi nửa phần.

Hai chân trắng nõn bị gác ở trên vai anh, bụng dưới nóng rực cứng rắn của anh vẫn chống đỡ ở khe hẹp giữa hai chân cô, lần lượt xông vào trong hoa huyết chật hẹp.

Đáng chết, anh nhất định phải dừng mãnh như vậy sao? Ái Tĩnh mắng ở trong lòng.

Tối hôm nay anh rút cuộc làm mấy lần.

“Không thể nào. Anh muốn em nói yêu anh!” Hạ Phong dịu dàng bày tỏ, nhưng lại vô cùng kiên định cố thủ chết không rút lui ở trong cơ thể Ái Tĩnh.

Tình huống như vậy khiến Ái Tĩnh rất thẹn thùng.

Cô biết thân thể mình đã sớm đầu hàng hoàn toàn, đắm chìm ở trong tình yêu nồng đậm.

Chỉ là giữa bọn họ không cần nói yêu.

“Nói chuyện a! Em yêu anh sao?” Hạ Phong sớm bỏ qua tư thái của đại tình thánh, đuổi theo bạn gái chất vấn.

“Đáng ghét chết đi! Em mới không thích đấy.” Ái Tĩnh cắn răng nghiêng lợi, bởi vì quá độ sợ thanh âm vui thích của mình bật ra, chỉ có phủ nhận tới chết, nhưng giọng nói run rẩy sớm đem tâm tình ẩn giấu tiết lộ.

“Nói láo!” Người đàn ông tính trừng phạt nên dùng lực bóp vú mềm mại của cô.

“A.” Ái Tĩnh phát ra một tiếng thét chói tai.

Tiếng kêu gào ẩn hàm tình dục của cô, ngược lại khiến Hạ Phong càng thêm xác định cô đã đắm chìm, hai tay của anh càng thêm lực trên đùi, eo ếch ra vào mạnh hơn.

“Oh.” Ái Tĩnh rốt cuộc lên tiếng rên rỉ.

Nhưng tiếng kêu của cô càng lớn, dục vọng nam tính của Hạ Phong lại càng xâm nhập, giống như chiếm cứ cuồng liệt, không thể nói rõ anh yêu.

Tình yêu nồng đậm dường như muốn đem cô đắm thũng.

Hạ Phong thường thức biểu tình đắm chìm của cô, vô cùng đặc ý.

Ở trong nhiều lần tranh chấp, anh phát hiện mình rất yêu đối phương, tình nhân cũng không để ý như vậy.

Tại sao có thể có chuyện thật đáng buồn như vậy? Nhưng sự thật là như thế.

Do Ái Tĩnh nhìn vào mắt của anh, anh phát hiện chân tướng.

Không sao, hôm nay Hạ Phong anh chịu rồi! Ai bảo anh muốn yêu Cầu Ái Tĩnh? Nhưng anh tuyệt đối sẽ không để cô gái nhỏ này đem anh đùa giỡn!

Nếu như anh không có thua bởi tình yêu trên tay, anh cũng nhất định phải quần lấy cô, muốn cô dùng thời gian cả đời bồi thường, đây đưa cùng cô tới cùng. Đây chính là quyết tâm của anh!

“Lúc nào mới có thể nghỉ ngơi à?” Ái Tĩnh bắt đầu khóc sụt sùi. Rốt cuộc lúc nào mới có thể làm hết à? Chân của cô quá đau đó.

Hạ Phong đắm chìm ở trong thân thể nóng bỏng của cô, không cách nào tự kiềm chế. “Không cần! Anh còn muốn em không đủ.”

“Anh để cho em nghỉ ngơi á!” Thế lực không thắng gánh nặng, bị chấn giữ không tha, Ái Tĩnh rốt cuộc giờ cờ hàng đầu hàng.

“Vậy em có yêu anh hay không?” Nếu cô không nói yêu, Hạ Phong sẽ phải tiếp tục hành động.

“Yêu! Em rất yêu anh!” Ái Tĩnh bị dày vò một đêm, hiện tại nếu muốn cô nói không có anh sẽ sống không nổi, cô cũng sẽ nói.

“Em cuối cùng cũng yêu anh, rốt cuộc hiểu rõ tâm ý của anh rồi.” Hạ Phong nhẹ giọng thở dài.

Nghe cô kêu rên rỉ mềm mại, nhìn khuôn mặt tươi đẹp của cô giờ phút này Hạ Phong liền hiểu rõ, thời khắc tốt đẹp nhất, chính là ở chung một chỗ cùng cô.

Sắc mặt Ái Tĩnh ảm đạm, một tay chống cái trán, phờ phạc rã rượi nằm trên bàn.

“Ai.” Thở thật dài, đầu của cô thật là đau.

Hạ Phong hỏi, “Thế nào, không thích ăn bồi quả sao?” Trên bàn ăn phục vụ vừa mới đưa quả bồi quả lên, cùng một ly cà phê.

“Không muốn ăn.” Nhức đầu chết rồi, ăn cái gì ăn à nha? !

Thật là phiền chết người, thế nhưng cô lại cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ.

Thân thể của cô thật quá dâm dăng, người đàn ông này vừa đụng liền hoàn toàn không thể khống chế. Ai.

“Nơi này bồi quả ăn thật ngon, anh đặc biệt dẫn em tới ăn, ăn nhiều một chút.” Hạ Phong đem đĩa đẩy tới trước mặt giai nhân, cường lực đề cử.

Cầm bối quả vừa nướng lên, Ái Tĩnh xé một phần nhỏ nhét vào trong miệng.

Ừ, ăn thật ngon.

Cô oán khí đầy bụng được rất nhiều bánh bao lấp đầy rồi.

Hạ Phong quả nhiên rất hiểu phải lấy lòng dạ dày của cô, mặc dù hành động để cho cô khó chịu thế nào, đưa lên gò đó đều khiến cô không chấp nhận bỏ được.

Này bối quả da giòn mà ăn có sức lực, bên trong mềm mà chắc chắn, chỉ ăn một thì có thể làm cho cô có cảm giác vô cùng no đủ, cùng thân thể anh là một dạng mỹ vị.

Phi! Cô đang suy nghĩ gì à?

Ái Tĩnh lắc đầu một cái. Không nghĩ tới cô ăn cái gì cũng có thể tự xuân. Rõ ràng hôm qua bọn họ từng kịch liệt như vậy.

Mặt Ái Tĩnh càng càng hồng, càng ăn dầu càng thấp.

“Uống cà phê đi.” Hạ Phong đem cà phê thêm sữa tươi bưng đến trước mặt cô.

“Em uống cà phê đen.” Cô bày tỏ đơn giản.

“Cà phê đen không tốt cho dạ dày, thêm chút sữa tốt hơn.” Hạ Phong săn sóc mà thâm tình nhìn cô.

“Cám ơn.” Bị người đàn ông nhìn như vậy, cô có thể nói cái gì đây? Chọn nữa, vậy thì bày tỏ cô không thức thời rồi.

Cô bưng cà phê nóng hồi lên, từ từ uống.

Thấy Ái Tĩnh nghe lời mình, ngoan ngoãn ăn bữa ăn sáng đầy đủ chất dinh dưỡng, Hạ Phong rất có cảm giác thành tựu, mới bắt đầu ăn cơm.

Anh rất thường tới đây ăn, hầu như bạn bè thân thiết đều biết anh thích tới nơi này; mà Ái Tĩnh là người quan trọng trong cuộc đời của anh, anh muốn cô tham dự tất cả cuộc sống của anh, dĩ nhiên cũng bao gồm biết nhà hàng ăn uống rất ngon này.

” Hạ Phong! Thật may mắn đó, lại gặp được anh ở nơi này!” Giọng nói vui mừng của Ngải Lâm từ phía sau hai người truyền đến.

“A.” Hạ Phong không kịp nói chuyện, liền lại bị Ngải Lâm quẩn lấy.

Vốn là đang uống cà phê Ái Tĩnh lại dừng động tác lại.

“Chúng ta đã ly hôn, Ngải Lâm, cô có thể cách xa tôi một chút hay không? !” Hạ Phong liều mạng muốn đem cánh tay Ngải Lâm trên tay rút ra.

“Ly hôn thì không thể làm bạn bè sao?” Ngải Lâm nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ của Hạ Phong.

Cô cảm thấy mình thần kinh nhất định là có vấn đề, thế nhưng buông tha người chồng đẹp trai như vậy, cùng người đàn ông khác bỏ trốn.

Nhưng bây giờ bên cạnh anh có một người phụ nữ khác.

Không sao, bằng sức quyến rũ của cô, cô vẫn là có thể đem anh trở về.

“Xin lỗi, tôi cũng không muốn làm bạn bè với cô, mời lập tức buông tay.” Hạ Phong cố gắng nhẫn nại nói. Anh đối với người phụ nữ này đã hoàn toàn không có cảm giác rồi.

“Làm sao anh trở nên như vậy vô tình.” Ngải Lâm không thể tin được lại sẽ có người đàn ông cự tuyệt cô!

“Là cô rời khỏi tôi trước chứ?” Có thể nào trách anh vô tình?

“Phong, em biết ngay là anh vẫn còn ghen. Anh không thể tha thứ em theo người đàn ông khác tốt hơn, thương tổn tự ái đàn ông của anh có đúng hay không? Thật xin lỗi, em sau này sẽ không như vậy, con người luôn có thời điểm làm việc sai, anh tha thứ cho em một lần có được hay không.”

Ngải Lâm giống như bạch tuộc loại cuốn lấy cánh tay Hạ Phong, phách lý nói một chuỗi dài, ánh mắt khoe khoang còn nhìn đến trên người của Ái Tĩnh, giống như đang nói: người đàn ông này còn yêu tôi, xin cô không nên vọng tưởng!

“Cô không phải cần trưng cầu sự tha thứ của tôi.”

“Có thật không? Thật sự là quá tốt! Em biết ngay anh sẽ không nỡ để cho em khổ sở mà.”

Không đợi Hạ Phong nói hết lời, Ngải Lâm liền dâng lên môi đỏ mọng, nặng nề hôn xuống ở trên mặt anh.

Ái Tĩnh lẳng lặng ngồi tại chỗ rồi cuộc không nhìn được rồi, cô trực tiếp đứng lên, muốn đi ra.

“Tiểu Tĩnh, đừng đi!” Hạ Phong ra sức gỡ bỏ người phụ nữ đang dính trên người .

“Em không đi, ở lại xem anh diễn kịch tình yêu sao?” Giơ lên ví da, Ái Tĩnh lạnh nhạt ngắm Hạ Phong một cái, kiêu căng tựa như nữ vương cao cao tại thượng.

Mà người đàn ông trước mặt, chỉ là thần tử thần phục ở dưới chân cô, ở trước mặt cô nằm rạp.

“Tiểu Tĩnh, anh và người phụ nữ này thật không có quan hệ.” Hạ Phong hết sức hất Ngải Lâm ra, muốn giải thích với bạn gái đang nổi giận.

“Có thật không?” Ái Tĩnh một bên hỏi, một bên dùng ánh mắt khoe khoang nhìn về phía Ngải Lâm.

“Hạ Phong ——” Ngải Lâm hét lên một tiếng, không thể tin được người đàn ông này lại đang giữ lại một người phụ nữ khác ở trước mặt cô.

“Chúng ta chia tay!” Hạ Phong dùng giọng nói như đinh chém sắt bày tỏ.

“Không cần! Em không muốn chia tay!” Ngải Lâm quấy rối, dùng ánh mắt tức giận và bén nhọn của mình nhìn chằm chằm Ái Tĩnh.

Đức hạnh ăn vạ của cô cũng rất tương tự với Hạ Phong.

Điều này làm cho Ái Tĩnh tin tưởng hai người trước mặt kia đã từng rất xứng đôi.

Nghĩ được như vậy, trong lòng của cô có chút chua xót.

Đây chính là một tình nhân có vạn người mê không phải sao?

“Tôi không quản cô có muốn hay không, tôi chính là không thích cô!” Hạ Phong liều mạng tránh tay Ngải Lâm ra, chạy đến bên cạnh Ái Tĩnh.

Ái Tĩnh đứng tại chỗ không nói một câu, chờ Hạ Phong đi tới bên cạnh, mới cùng anh rời đi.

Ngải Lâm dùng ánh mắt căm hận nhìn bóng lưng của tình địch.

Cô tuyệt đối sẽ nhớ chuyện này. Cô tuyệt đối không thua khi giành đàn ông

Cô thề!

“Tiểu Tĩnh, cảm ơn em đã tin tưởng anh.”

Xe dừng ở nhà trọ của Ái Tĩnh, Hạ Phong mới vô cùng trịnh trọng nói cảm ơn với cô.

“Tin tưởng cái gì?” Ái Tĩnh không hiểu lời nói không đầu không đuôi của anh từ đâu mà đến.

Anh làm gì đột nhiên cảm ơn cô?

“Anh là nói. chuyện của Ngải Lâm.” Hạ Phong có chút cà lăm, giải thích khó khăn chuyện vợ trước cứ dây dưa.

“Không cần nói, em không muốn biết.” Ái Tĩnh quả quyết cự tuyệt.

“Ừ?” Hạ Phong kinh ngạc nhìn cô.

“Tình sử phong lưu của anh nhiều đến chính anh cũng không nhớ ra được, người phụ nữ kia chỉ là vừa vặn đã kết hôn với anh, em không muốn biết những thứ chuyện không liên quan gì tới em.” Ái Tĩnh nhàn nhạt trần thuật, thần thái lạnh lùng giống như người đàn ông trước mặt này không hề có quan hệ gì với cô.

Hạ Phong rung mình một cái, đột nhiên chế trụ cổ tay mảnh khảnh của bạn gái.

“Em là đặc biệt! Anh sẽ không quên em!” Giống như loại biểu thị công khai, anh nói rõ ràng cho Ái Tĩnh, hy vọng có thể an lòng của cô.

“Anh nói láo.” Ái Tĩnh nhìn anh, cười đến rất xinh đẹp.

“Anh nói sẽ không cũng sẽ không.”

Nói còn chưa dứt lời, mặt Hạ Phong của đột nhiên nhận một cái tát, không nặng cũng không nhẹ, nhưng mà tiếng vang thanh thúy vẫn vang vọng ở giữa hai người.

“Em.” Anh nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn không hiểu.

“Cái tên lường gạt này! Anh từ đầu tới đuôi cũng không có nhớ lại em!” Trong mắt Ái Tĩnh đầy nước, “Anh không cần phải tới tìm em!”

“Tiểu Tĩnh.” Đây là chuyện gì xảy ra?

“Anh đối với bạn gái tựa như giấy vệ sinh, dùng qua liền ném, đuổi kịp liền quên, lúc này anh cũng có thể giống như trước như vậy, vui vui vẻ vẻ mà đem em quên mất, em cũng tuyệt đối sẽ không quẩn quít chặt lấy đối với anh, tạo cho anh nhiều phiền nhiễu! Tạm biệt!”

Ái Tĩnh gọn gàng hất cổ tay Hạ Phong ra, mở cửa xe, bước chân lảo đảo rời đi.

Nhìn cái bóng lưng cô đơn đó, Hạ Phong giống như thấy cô đang khóc.

Ái Tĩnh kiên trì không quay đầu lại. Cô tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết chuyện đã quên, cô muốn anh chính mình tự nhớ lại.

Mà cô - Cầu Ái Tĩnh đời này có một đoạn tình yêu duy nhất, cô có thể tự tay chặt đứt, không cần phải có bất kỳ dã tâm gì đối với Hạ Phong.

Cô không cần!

Hôm sau, mắt Ái Tĩnh sưng lên rất lợi hại, cho nên cô xin nghỉ không đi làm

Chị em tốt ở cùng cũng đi làm, bình thường phòng ốc chật chội ồn ào giờ có vẻ rất an tĩnh.

Cô lẳng lặng một mình vượt qua cả buổi trưa, không ai âm ỹ với cô, nhưng cô lại nhanh không chịu nổi.

Cô giống như có thể nghe được thanh âm kim chỉ giờ chuyển động.

Cô đem TV mở ra, nhưng cô lại luôn thất thần, chỉ biết là trong màn hình tivi có bóng người đứng đưa. Cô nhìn chằm chằm đồng hồ treo trên tường, hy vọng giờ tan sở đến nhanh lên một chút, cô cần có người bên cạnh, tới đuổi tâm tình buồn bực của cô đi.

Nhưng vừa quay đầu, cô mới từ trên mặt kính tủ bát nhìn đến bản thân, trên mặt không biết đầy nước mắt lúc nào.

Ngày! Cô có cần chặt vật như vậy không?

Không phải cô bỏ đàn ông, bảo anh không cản trở lại tìm cô sao? Tại sao cô thấy khó qua như vậy?

Lại đem mình làm cho giống như bộ dạng thất tình.

Ái Tĩnh thấy buồn cười, rút ra mấy tờ giấy lau, đem lau toàn bộ nước mắt.

Cô không cần đợi ở trong phòng nữa rồi, cô phải nhanh ra ngoài, bằng không đợi mọi người trở lại thấy mí mắt của cô so với trước kia sưng to hơn, vậy thì cười đã rồi.

Ở trên khuôn mặt trắng nõn đeo mắt kính lên, cô bước ra khỏi nhà.

Khu phố náo nhiệt sau giữa trưa, không có mấy người đi dạo phố, mà Ái Tĩnh đều chỉ là vì dòi sự chú ý đi, cho nên cũng không có nghiêm túc đi dạo.

Cô vào một quán cà phê ở đầu đường, tùy ý ngồi xuống.

Ngồi xuống chưa được hai phút, có một người phụ nữ liền tự mình ngồi xuống ở trước mặt cô.

Tâm tình Ái Tĩnh không tốt, không để ý tới cô ta, bắt chéo chân, cầm đầu cầm cổ uống cà phê, lật xem tạp chí thời trang.

“Cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi Hạ Phong ?” Thanh âm vênh váo, hung hăng đột nhiên xuất hiện.

“Ừ?” Chuyện gì xảy ra? Là nói chuyện với cô sao?

Ái Tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Không cần giả bộ. Cầu Ái Tĩnh, tôi chính là muốn hỏi cô!” Thanh âm cắn răng nghiêng lợi của Ngải Lâm từ trong môi đỏ xinh đẹp nói ra.

Cô đi theo cô ta một đoạn đường dài, cuối cùng cũng tìm được nơi có thể nói chuyện!

“Cô” Biết tôi?

Mấy chữ phía sau bị cô cứng rắn nuốt vào trong bụng.

Bởi vì cô nhận ra, người phụ nữ không có lễ phép, không có giáo dục, phách lối đến chết ở trước mặt cô này chính là vợ trước của Hạ Phong.

“Hạ Phong là chồng của tôi, anh ấy rất hoa tâm, với cô cũng sẽ không chơi quá lâu, cho nên cô cũng không cần si tâm vọng tưởng có thể gả cho anh ấy.” Ngải Lâm cố gắng khua môi múa mép, cùng tình địch mặc cả. “Không bằng cô đã chấp nhận điều kiện của tôi, cầm chi phiếu rồi nhanh chóng biến mất đi!”

Ái Tĩnh rất không bình tĩnh nhìn chằm chằm khuôn mặt của Ngải Lâm.

Không nghĩ tới tình tiết trong phim dài tập, tiểu thuyết tình yêu, vợ cả khi dễ vợ bé bằng nhiều thủ đoạn, lại đang trình diễn chân thật trong cuộc đời của cô?

Đáng tiếc người vợ cả này tin tức không đủ nhanh nhạy. Cô ta không biết bọn họ đã chia tay rồi, còn là cô tự nguyện rời đi.

Ừ, có muốn lấy từ người phụ nữ này một khoản tiền hay không, thuận tiện trị liệu một chút tâm tình mất khổng chế của cô, khóc đến mắt sưng

Ái Tĩnh mím môi môi mỏng, trong lòng không ngừng tính toán.

Ngải Lâm nhìn Ái Tĩnh không nói lời nào, cho là cô không chịu, tiếp tục uy hiếp nói, “Tôi hôm nay ngay cả chi phiếu cũng mang tới rồi, cô nếu muốn lấy tiền, chỉ có hôm nay có cơ hội. Cho nên cô tốt nhất ngoan ngoãn nói giá tiền, nếu không chờ bà nội Hạ Phong từ Thụy Sĩ trở lại, bà nội cũng không thích cô gái nhà nghèo”

A, thật là rất đáng xem rồi!

Thậm chí có người phụ nữ vì đoạt lại đàn ông, có thể bỏ tiền đến mức đến này? Cô không để cho cô ta biểu hiện tốt thì làm sao được đây?

Ái Tĩnh quyết định toàn bộ, khiến cái người phụ nữ tự cho là đúng này về sau lại không dám dùng tiền đe người.

Vì vậy cô đưa ra ba ngón tay đầu ——

“Ba chục triệu? Không thể nào, quá nhiều!” Ngải Lâm thở hắt vì kinh ngạc, hướng về phía Ái Tĩnh hét lên.

“Không có nhiều như vậy.” Cuối cùng Ái Tĩnh mở miệng, nhưng ba ngón tay đầu vẫn không có thu về.

“Ba trăm vạn?” Thật là cô gái nhà nghèo, khẩu vị nhỏ như vậy.

Giá trị con người Hạ Phong sợ rằng ba tỷ cũng còn ít, không nghĩ tới cô ta chỉ cần ba trăm vạn mà có thể đem anh trở về.

A ha ha ha, cuộc sống thật tốt đẹp.

Ái Tĩnh nhìn Ngải Lâm, thật là á khẩu không trả lời được.

Thật ra thì cô chỉ muốn 30 vạn, dạy dỗ Ngải Lâm một chút, lấy chuyện này giải quyết tâm tình của mình.

Nhưng có người lại muốn thêm một số không, cô cũng sẽ không ngại nhiều tiền.

Ngải Lâm vui vẻ lấy tờ chi phiếu ra, kí chi phiếu tại chỗ.

“Ừ, cầm đi.” Ngải Lâm lập tức đem chi phiếu để trước mặt Ái Tĩnh.

Ái Tĩnh cũng hào phóng cầm lấy tiền, cẩn thận xem kỹ.

Ừ, quả nhiên là người hào phóng, ra tay mua tình cảm rất khí phách.

“Cô nhớ không được đi tìm Hạ Phong nữa.” Ngải Lâm không ngừng dặn dò.

“Không thành vấn đề.” Ái Tĩnh trả lời thanh thoát.

Từ trước đến giờ đều là Hạ Phong tìm đến cô, hẹn cô, cho nên anh tuyệt đối không thể phá hư ước định.

“Vậy thì thật là thật tốt quá.” Ngải Lâm lộ ra nụ cười vui sướng.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới tình yêu của Hạ Phong và tình địch là nghiêng về một bên tình huống, người đàn ông trước mặt người phụ nữ xinh đẹp, chỉ là thần tử nghe lời.

Thấy Ái Tĩnh đem ba trăm vạn chi phiếu nhận lấy, Ngải Lâm hưng phấn đến không được, đặc biệt gọi thêm hai cốc cà phê đá nữa.

“Làm gì?” Ái Tĩnh không hiểu vì sao sẽ thêm một ly cà phê trước mặt.

“Ăn mừng chúng ta đàm phán thành công!” Ngải Lâm muốn nâng chén ăn mừng.

“A, được rồi.” Có người đưa tiền, còn phải ăn mừng thành công, cô dĩ nhiên vui lòng phối hợp.

Ái Tĩnh cũng giơ lên cốc cà phê mời lại.

“Cạn chén.” Ngải Lâm vui mừng xiêu vẹo không đứng đắn.

“Cạn chén?” Ái Tĩnh có chút không xác định, nhưng vẫn là uống hết. Cô cho là thỉnh thoảng phối hợp với người mua cũng là hành động cao thượng.

Hai người đồng thời uống một hớp cà phê, ăn mừng giao dịch hoàn thành.

Gió nhẹ ẩm áp thổi qua, thổi lất phất qua khuôn mặt của hai đại mỹ nữ xinh đẹp, trước mặt kiều diễm tản ra phong tình bất đồng, lại giống như làm cho người suy nghĩ xa vời.

9. Chương 9

“Leng keng ——”

Nghe có người nhấn chuông cửa, pha một ấm trà hoa oải hương, Ái Tĩnh đang mặc quần áo ngủ, bên ngoài mặc thêm áo khoác, đi mở cửa.

Không nghĩ tới cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Hạ Phong lửa giận lên cao đứng ở trước mặt.

“Ách.” Động tác của anh thực nhanh a! Buổi chiều cô mới cùng vợ trước của anh nói xong, buổi tối anh lại chạy tới.

Khóe miệng Ái Tĩnh có chút co quắp, ngưng mắt nhìn người đàn ông.

“Không mời anh đi vào ngồi sao? Dù sao anh cũng để cho em kiếm ba trăm vạn chỉ trong một buổi chiều.” Hạ Phong mở miệng giễu cợt.

Yên lặng mở cửa, cho anh đi vào.

Thật ra thì cô quay lại, liền đem tiền quyen đến ” Tổ chức bảo vệ động vật lang thang không chủ”. Nhưng cô không muốn nói. Cô không cho là nên đem việc mình làm đều báo cáo với người đàn ông này.

Hạ Phong vừa vào cửa, liền đem Ái Tĩnh kéo vào trong ngực chất vấn, “Em lại hào phóng như vậy? Muốn đem anh bán đi với giá ba trăm vạn?”

Hai người cái trán chống đỡ cái trán, lỗ mũi đối với lỗ mũi, hơi thở phả nam tràn đầy trong mũi cô.

Điều này làm cho Ái Tĩnh nghĩ đến hình ảnh hai người quần quít

Dưới chân cô không có đứng vững, hai người liền nằm xuống ở trên ghế sofa như vậy.

“Đợi lát nữa mọi người trở lại, nhìn chúng ta như vậy không tốt.” Ái Tĩnh dùng sức giãy giụa, muốn rời khỏi ngực của anh.

“Em không quan tâm đến tình cảm của anh, còn bán nó rồi.” Hạ Phong dùng lời nói thô bạo và tức giận nắm chặt cằm của cô, nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân không để anh vào mắt. “Em cảm thấy anh nên làm như thế nào đối với em, mới có thể không làm thất vọng với chính mình?”

Ba trăm vạn ấy là người phụ nữ kia nhận định, không phải là em nói!” Trầm mặc nửa ngày, cô mới báo cho.

“Em không nên cảm!” Hạ Phong giận dữ không thôi.

Thanh âm của anh gần như tàn bạo, trong đó cũng có cảm xúc bị thương.

Anh biết Ngã Lâm có một tật xấu, nhưng bất kể như thế nào, người phụ nữ trước mặt này cũng quá phận, lại đem tình cảm thành trò chơi, đem người đàn ông mình không cần bán cho tình địch? !

Huống chi anh còn chưa có tìm ra nguyên nhân cô kiên trì chia tay , cũng còn chưa có phải biết thương tâm của cô, càng không có đồng ý chia tay, tại sao cô có thể tự mình quyết định tình cảm của bọn họ?

“Còn không phải là anh dùng tiền mua đêm đầu tiên của em? Tại sao lại chỉ trích em chấp nhận giao dịch với người phụ nữ kia ?” Ái Tĩnh bị áp chế ở dưới thân người đàn ông, nhưng cô lại không chút nào bối vì anh bạo lực mà yếu thế.

“Nào có.” Có loại chuyện này sao? !

Nhìn mắt Hạ Phong hoang mang, Ái Tĩnh biết người đàn ông này hiển nhiên là đã quên mất.

Cô nhẹ nhàng nhắc nhở, “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ở khách sạn thuê phòng, hôm sau anh để lại tiền và danh thiếp liền chạy lấy người. Có chuyện này chứ?”

A! Nguyên lai là chuyện kia.

Chuyện lâu như vậy, cô còn nhớ rõ? Quả nhiên phụ nữ giỏi về tính nợ cũ.

Chỉ là nếu đối với anh bất mãn, tại sao không nói sớm?

“Ngày kia em không mang ví da chứ? Anh không thấy em có ví da.” Hạ Phong tìm tòi nguyên nhân ở trong ký ức.

“Vậy thì như thế nào?” Coi như cô không mang ví da, chỉ cần cô muốn về nhà, tự nhiên sẽ có người đưa cô trở về.

“Anh làm hỏng quần áo của em, lại tạm thời bị Trần tẩu gọi về nhà, đương nhiên là muốn đem tiền để lại để cho em mua quần áo. Anh từ trước đến giờ sẽ không đem số điện thoại của mình để lại cho người không liên quan gì tới anh.” Anh chặt nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, không để cho cô chạy đi.

“Nhưng mà, em không có gọi điện thoại cho anh.” Hạ Phong tố cáo bực mình đã bị quên mất.

“Anh cũng quá tự đại chứ? Tại sao phụ nữ có số điện thoại của anh, sẽ tự động gọi cho anh?” Ái Tĩnh cười nhạo anh.

“Đúng! Em để cho anh biết thì ra là cũng có phụ nữ sẽ không chủ động liên lạc với anh.”

Giọng nói khàn khàn lộ vẻ thống khổ.

“Cần gì kiên trì như vậy chứ? Có rất nhiều phụ nữ rất thích anh.” Thấy trong mắt Hạ Phong thống khổ, lòng của Ái Tinh co rúm một chút.

“Anh không cần họ, anh chỉ muốn em! Chỉ cần em!” Hạ Phong tức giận gầm lên.

“Trước kia anh không phải nói như vậy.” Vuốt ve thái dương của người đàn ông, Ái Tinh tựa hồ ở nhớ lại, lại giống như đang nhắc nhở.

“Người nào nói với bạn bè bắt được quần lót liền chứng tỏ đã cùng cô ấy ” này nọ í ề ề” rồi hả ?” Lời nói không đầu không đuôi đột nhiên từ trong miệng Ái Tinh nói ra.

“Ừ?” Chân mày Hạ Phong nhíu chặt hơn.

“Ở thời điểm anh học trung học, anh đánh cuộc với một nhóm người, muốn trong vòng ba ngày lấy được quần lót của một nữ sinh”

“A!” Hạ Phong nhìn chằm chằm cô.

Chẳng lẽ Ái Tinh chính là cô gái kia chứ? !

“Đúng, em chính là học muội đó! Đại Ngốc Nghếch! Anh cầm quần lót của em, vẫn còn cười nhạo em ở trước mặt mọi người! Em cả đời cũng sẽ không quên!” Ái Tinh dùng sức đẩy Hạ Phong ra, tức giận rống to về phía anh, liền xoay người đi về căn phòng của mình.

Thật thê thảm.

Thật là quá thảm.

Người quả nhiên không thể làm việc trái với lương tâm, sẽ có quả báo luân hồi.

Hạ Phong ngồi phịch ở trên ghế sa lon, anh cũng nhớ ra rồi.

“Tiểu Tinh, cầu xin em tha thứ cho anh đi.”

Kể từ đêm hôm đó, sau khi hai người nói chuyện công bằng, Hạ Phong liền làm ra vẻ đáng thương mà ở nhờ trong căn hộ của Ái Tinh, không chịu về nhà.

Khi mở mắt ra, anh liền theo sát ở bên cạnh cô, không chịu rời khỏi cô, làm cho cô không có biện pháp đi làm; đến buổi tối lúc nghỉ ngơi, Ái Tinh không cho anh vào phòng ngủ, anh liền quang minh chính đại ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách. Ba người phụ nữ khác thấy tình huống này, toàn bộ chạy đến nhà bạn trai, đem nhà trọ để lại cho bọn họ, để cho đôi tình nhân mới ra lò này đánh kháng chiến tám năm.

Có câu nói là “Nữ cương trực sợ nam dây dưa”, theo loại công lực da mặt dày của Hạ Phong này, Ái Tinh tha thứ cho anh chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Làm trở ngại người ta nói yêu thương sẽ bị ngựa đá, nên họ nhanh chóng đi xa một chút!

“Em lại không quan tâm, cần gì nói tha thứ?” Ái Tinh nhanh chóng phát điên. Anh ngày ngày hỏi, có phiền hay không hả? !

“Vậy em yêu anh sao?” Người đàn ông vô liêm sỉ hỏi nữa.

Yêu cái rắm! Cô mới không muốn lại vì anh lãng phí bất kỳ tình cảm nào!

Ái Tinh nhìn chằm chằm hoa hoa công tử, không chút lưu tình tước bỏ mặt mũi của anh,

“Chúng ta cũng không quan hệ, nào có cái gì có yêu hay không?”

“Em quả nhiên vẫn còn giận anh. Tiểu Tinh, anh thật là khổ sở.” Người đàn ông có bộ dạng như sắp khóc lên.

Anh quần quít chặt lấy như vậy, cô càng khó qua hơn có được hay không!

Nhưng nương nhờ bên người cô, người đàn ông cũng không có tính toán thay đổi sách lược, mặt khổ qua cứ như vậy không che giấu chút nào đặt ở trước mặt cô, để cho cô rốt cuộc cũng đổi giọng ——

“Chuyện trước kia cũng lâu như vậy, em đã sớm không nổi giận rồi.” Thật ra thì cô vẫn không nỡ để anh buồn bực.

“Có thật không?” Giọng nói người đàn ông chần chờ, trông mắt lóe ra ánh sáng không tin.

“Anh hoài nghi à?” Trên mặt thanh tú có khó chịu.

“Vậy em để cho anh hôn, chứng minh em thật không có tức giận với anh!” Hạ Phong giả hoạt nói ra điều kiện, nghĩ muốn âu yếm.

“Chuyện cười, em vì sao phải cho anh hôn?” Cô mới không chịu

“Quả nhiên em ăn ở hai lòng. Trước kia, thời điểm em giận anh còn để cho anh hôn, bây giờ em nói không nổi giận với anh, nhưng cũng không để cho anh hôn.”

Hạ Phong bắt đầu nói nhỏ, đem ân oán ở giữa bọn họ từ trước đến nay nói hết ra ——

Từ khi anh bắt đầu nói câu thứ nhất, Ái Tình cũng biết phía sau 50 câu sẽ là cái gì, người đàn ông sẽ lại có kết luận gì.

Mười phút sau ——

Cô chịu đủ rồi!

“Không nên nói nữa, em thật sự vô cùng yêu anh!” Ái Tình rút cuộc giờ cờ hàng đầu hàng, môi anh đào tự động chặn lên miệng của người đàn ông, không để cho anh nói chuyện.

Có môi thơm tự động dâng lên, Hạ Phong rất hài lòng, dừng lại ôm sôm.

Anh ôm chặt vòng eo thon thả của cô, bắt đầu vuốt ve đáng người yếu điệu, đụng chạm chỗ mẫn cảm nhất trên người cô.

“Không.” Ái Tình ý tứ giãy giụa một chút.

“Một cái là tốt rồi, không phải lo lắng.” Hạ Phong vén váy của Ái Tình lên, ngón tay thô ráp nhanh chóng trượt vào trong nịt vú tơ lụa, nhéo núm hoa của cô, dùng sức bóp.

“A.” Bên môi không kìm hãm được tràn ra tiếng rên rỉ, cô không ngừng giãy dụa thân thể.

Cái tay còn lại của Hạ Phong chế trụ cái hông của cô, cưỡng bách nửa người dưới của cô dán chặt lên thân thể của mình, muốn cô cảm thụ thân thể anh biến hóa.

Bất kể cô giãy giụa thế nào, hai chân khép lại vẫn bị mở ra, phái nam to lớn, cứng rắn thuận lợi tiến vào trong cơ thể cô.

“Không cần.” Quần áo của cô đã hoàn toàn bị cởi xuống, Hạ Phong không khách khí chút nào đùa bỡn thân thể của cô, bức bách cô phát ra âm thanh tuyệt hảo.

Cô quỳ rạp xuống trên ghế sa lon, mông nhếch lên cao cao.

Hạ Phong chế trụ eo thon từ sau lưng của cô, hướng về phía khe hẹp ướm át, ra sức đâm vào.

” Thân thể em như vậy, không lấy chồng, được không?” Hạ Phong đem lưỡi dao thịt chôn thật sâu trong cơ thể cô, thuận tiện ở bên tai cô vừa nói lời uy hiếp.

“Không cần anh quan tâm.” Lắc lư không ngừng khiến tầm mắt cô có chút mơ hồ.

“Thật là. Dù sao bây giờ anh còn không phải là chồng của em, làm sao có thể quản em đây?” Hạ Phong lễ phép đồng ý, nhưng bàn tay thô ráp lại bóp ở hai vú của cô nhảy lên không dứt, hung hăng nhào nặn, ý đồ khắc sâu dấu vết in xuống ở trên thân thể của cô.

“Ừ.” Môi đỏ mọng của Ái Tình khê nhếch, không kìm hãm được la lên.

Nửa người dưới của cô bị cường lực xâm nhập, nửa người trên bị nam nhân thuần thực nhào nặn mang đến cảm giác tê dại khác thường, cảm giác điên cuồng một lớp căng hơn một lớp lan tràn ở trong cơ thể cô.

Trên trán cô rỉ ra mồ hôi, môi đỏ mọng hé mở, nước mắt chậm rãi ở gò má hồng nộn của cô chảy xuống, có vẻ bên ngoài dâm mỹ.

“Chậm một chút.” Cô rút cuộc cầu xin tha thứ.

Nhưng Hạ Phong không muốn bỏ qua cho cô, tiếp tục xông vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô .

Bất kể dùng đưa thế nào, vẫn là không cách nào thoát khỏi tay của người đàn ông, cô rút cuộc lún sâu vào trong lưới tình dục lớn của anh, không cách nào siêu thoát.

Kỳ trăng mật của hai người tiến hành ở trong căn hộ cũ kỹ này, ông chủ Ái Tĩnh cũng tự động thuê nhân viên mới thay thế chức vụ của cô.

Đợi đến lúc Ái Tĩnh vạn bất đắc dĩ đáp ứng lời cầu hôn của Hạ Phong thì cô đã mang thai năm tháng rồi.

Ngải Lâm biết tin tức này thì tức đến phát điên, nghĩ muốn đến hỏi tội, nhưng Hạ Phong làm sao có thể để Ngải Lâm tìm được Cầu Ái Tĩnh đây?

Anh bảo thư ký mang theo mấy phần tử hắc đạo đến Ngải gia.

Thư ký lấy ra chi phiếu ba trăm vạn trả lại cho cô, chuyển lại ý tứ của Hạ Phong, không cho cô phá hư nhân duyên của anh, cũng nói rõ ràng cho cô biết về tin vui của anh, xin cô không cần tham gia.

Nhưng nếu như Ngải Lâm chưa từ bỏ ý định, phá hư hôn lễ của anh, hoặc xúi giục Ái Tĩnh rời khỏi anh, anh sẽ công bố đĩa ghi hình khi cô còn là Hạ phu nhân vụng trộm cùng tình nhân Nhật Bản ở Hạ gia!

Ngải Lâm ghen hòng nhìn trôn trời, không nghĩ tới Hạ Phong lại nắm giữ tội chứng bất trình của mình, cuối cùng chỉ có thể phần hận cầm lại chi phiếu ba trăm vạn, về sau cũng không xuất hiện ở trước mặt anh.

Rốt cuộc, hôn lễ mong đợi đã lâu của Hạ Phong cũng trở thành sự thật ——

Người thân Hạ gia ở riêng các nơi tất cả đều chạy trở về tham gia hôn lễ, trong đó vui nhất là Hạ lão phu nhân—— bà sau khi nghe được quản gia báo cáo xong, người thứ nhất xông về Đài Loan định cư.

Ở trong bốn người phụ nữ, yêu trẻ nhất là Ái Tĩnh nhưng lại kết hôn sớm nhất, mọi người riu rít lấy làm kỳ, lại đối với hôn nhân của cô chúc phúc vô hạn.

Rốt cuộc, đến vẽ hạ hạnh phúc chấm hết thời điểm rồi.

Bốn chị em tốt trong mắt đều lóe ra ánh sáng hạnh phúc, ở trước máy ảnh đồng thời lộ ra nụ cười.

Chờ đợi trong tình yêu, sẽ có được hạnh phúc.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-gai-cu-cua-tong-giam-doc>